

ТОП
ТИЙН

НОВАЧКАТА

Весили фон Зигесар

ПАИ

СЕСИЛИ ФОН ЗИГЕСАР НОВАЧКАТА

Превод: Ирма Йорданова

chitanka.info

От авторката на Gossip Girl, вдъхновила едноименния сериал, известен в България като „Клюкарката“

След края на първата година в елитно частно училище в Манхатън Джени Хъмфри трябва да го напусне заради непрекъснатото си забъркване в трагикомични ситуации. Красива и секси, импулсивната тийнейджърка се премества в престижната академия „Уейвърли“, за да започне нов живот, но попада във вихъра на интриги, купони и заплетени взаимоотношения.

Дали ще се справи с всичко това и ще се превърне в супер гадже — най-забележителното момиче в колежа?

Защото в академия „Уейвърли“ само едно момиче може да бъде №1.

*„Никога не съм позволявал на училището да
пречи на моето образование“.*

Марк Твен

1

Един бухал от „Уейвърли“ не се държи непристойно с непознати.

Нечий кариран сак, марка „Джек Спейд“, се тръшна до крака на Джени Хъмфри и рязко я изтръгна от мечтите ѝ. Влакът в 10.00 до Ринклиф, Ню Йорк, беше спрял в Паукийпси и един висок, двадесетгодишен младеж с набола брада, тъмнокафяви квадратни очила „Пол Смит“ и тениска „Дисембъристс“, стърчеше до нея.

— Някой седи ли тук? — попита той.

— Не — отвърна Джени уморено и се отмести. Момчето натика чантата си под седалката и се разположи до нея.

Влакът скрибуцаше с около 2 километра в час, а въздухът в купето — застоял и с лек нюанс на пот — караше Джени да бърчи нос. Тя почесваше замислено крака си, разсъждавайки над неизбежното си закъснение за записването в академия „Уейвърли“. Ако беше позволила на баща си, Руфъс, да я докара със синьото „Волво“, щеше да пристигне навреме, но тя отклони настоятелните му молби, защото не искаше този неин небръснат, крайно пацифистки настроен родител да я стовари пред новия ѝ, елегантен пансион. Доколкото го познаваше, щеше да побърза да блесне с поетичните си заложби пред все още непознатите за нея съученици, след което да им започва нейни снимки от времето, в което е невзрачна седмокласничка, накипrena с електриково зелени и оранжеви поларени блузи. Тъъ... не, благодаря!

— Към „Уейвърли“ ли си? — попита момчето и посочи с въпросително вдигнати вежди към неразтворения още „Етичен кодекс на Академията Уейвърли“, който лежеше в скута ѝ.

— Да — отвърна тя и отметна един кафяв кичур от очите си. — За първа година. — Гласът ѝ прозвуча с нескрит ентузиазъм; беше толкова развълнувана и нетърпелива да започне, че чувстваше гъделичкане отвътре, все едно ѝ се ходеше до тоалетна.

— Новак?

— Не. Втори курс. Преди бях в „Констънс Билард“, в града.

Джени остана доволна от факта, че миналото ѝ все пак беше сравнително изискано или поне звучеше като такова.

— Значи просто искаш да смениш ритъма, така ли? — продължи момчето, докато си играеше с кожената каишка на часовника си.

Тя сви рамене. Младежът изглеждаше на възрастта на брат ѝ Дан, който преди два дни беше потеглил за колежа „Евъргрийн“, на Западния бряг. Единственият му багаж бяха две спортни раници, лаптоп „МАС G4“ и два картона цигари. За разлика от нейните шест свръхнормени кашона и няколко огромни сака, предварително изпратени към пансиона, и съвсем отделно от гигантския куфар и претъпканата чанта, с които в момента пътуваше. По време на трескавата ѝ, изпълнена с превъзбуда подготовка за новата учебна година, тя практически изкупи целите щандове на „CVS“ за козметика, продукти за коса и всякакви други женски неща — не се знае какво ще ѝ дотрябва! Разходи кредитната карта, която баща ѝ беше отредил за предучилищен шопинг, и през „Клуб Монако“, и през „Джей Крю“, и през „Барнис“...

— Нещо такова — отвърна накрая.

Истината е, че беше учтиво помолена да напусне „Констънс“, очевидно заради всеобщото мнение, че оказва „лошо влияние“ над останалите момичета. Джени не мислеше, че има нещо общо с лошите влияния; тя просто искаше да се забавлява — досущ като всяка друга девойка в училището. Странно как обаче, повечето нейни моменти на екстремна забава бяха крайно смущаващи и добиваха широка популярност: снимка на гърдите ѝ в спортен сутиен се яви в местното списание (откъде можеше да знае, че това не е професионална сесия?!); почти голото ѝ дупе обиколи цялото училище и Интернет; радваше се и на резултатите от някои несполучливи решения по отношение на това, с кои момчета може да се натиска по партита, без всички после да научат.

Финалът обаче беше миналата година, след нощта, която прекара в „Плаза Хотел“, със старата банда на брат си, „Рейвс“. Снимка, запечатала напускането ѝ на хотела само по бяла пухкава хавлийка за баня, се появи онлайн още на следващия ден. Тутакси плъзна невероятно отблъскващия слух, че е спала с всички от групата,

включително с брат си... Отврат. Разтревожени родители веднага се раззвъняха в колежа, потресени от подобно безсрамие. В края на краищата, „Констънс“ си беше извоювал изключително благоприличен имидж и той трябваше да се брани!

Въпреки че Джени нямаше нищо общо с нито един, камо ли с всички от бандата на брат си, не си направи труда да отрече слуховете; прекомерният шум около нея сякаш ѝ харесваше. Затова и когато седна пред директорката на училището, мисис Маклийн, в нейния патриотичен червено-бяло-син офис в града, Джени осъзна нещо много важно: да те изхвърлят оттук не е краят на света. Това е шанс за ново начало, за преоткриване... най-сетне можеше да стане такава, каквато винаги е искала — изтънчена, умела и недопускаща глупави грешки. А кое беше най-класното място за едно ново начало? Академията, разбира се.

За най-голямо раздражение на баща си, който — Джени беше абсолютно убедена — искаше от нея да прекара живота си в техния апартамент, в техния квартал, завинаги и заедно с него — тя бързо намери и проучи няколко училища. Първото се оказа неописуема скука и явно се крепеше на свръхстриктни правила за поведение. По пътя за второто ѝ предложиха хапче Екстази и тя поизгуби посоката, но третото — „Уейвърли“ — точно както третото легло за Златокоска, „Уейвърли“ ѝ пасна идеално.

В интерес на истината, тя не успя да посети това място лично, защото изпусна всички срокове, позволи си творчески волности в попълването на молбата и в нейното подаване (малко след крайната дата), но затова пък разгледа хиляди снимки в Интернет, запамети имената на всички сгради и запечата в ума си картите на кампуса. Беше сигурна, че ще е перфектно.

— Преди бях от враговете на „Уейвърли“ — каза момчето, изваждайки книга от чантата си — „Свети Луций“. Нашето училище мрази вашето.

— О! — Джени възкликна, потъвайки по-дълбоко в седалката си.

— Шегувам се — той се усмихна и се задълбочи в книгата.

Тя забеляза, че на корицата пише „Тропикът на рака“ от Хенри Милър, една от любимите книги на баща ѝ. Според Руфъс била забранена, защото представляла твърде правдиво и критикувала твърде безпощадно любовта и секса в Ню Йорк. „Здравейте, секс сцени!“

Джени почувства, че бузите ѝ пламват. Тогава разбра, че се държи като старата и непохватна Джени, а едно беше сигурно — тя определено не ѝ беше от полза. Зае се да изучава момчето внимателно. Не го познаваше и едва ли щеше да го види отново, така че защо да ѝ пука какво би помислил той за нея? Така или инак в „Уейвърли“ щеше да е неотразимата, възхитителна Нова Джени — момичето, което е винаги център на вниманието. Но защо трябваше да чака дотогава, мигар не можеше да се превърне в нея още сега? Събирайки кураж, тя раздели кръстосаните си отпред ръце, разкри впечатляващата си гръдна обиколка, размер двойно Д, (която изглеждаше още по-внушителна при нейните метър и петдесет), след което подходи директно:

— И така... нещо интересно в тази книга?

Момчето я погледна озадачено; очите му се стрелкаха между невинното ѝ лице, щедрото деколте и износените корици на книгата. Накрая отговори неопределено:

— Може би.

— Ще ми прочетеш ли малко?

— Добре — отвърна той, облизвайки устни, и почука върху керемиденокафявата корица на Етичния кодекс на „Уейвърли“. — Но само ако и ти ми прочетеш някой ред от това.

— Естествено — рече Джени и разгърна страниците.

Беше получила Кодекса преди няколко седмици и го бе погълнала от корица до корица. Харесваше кадифения му кант, кремата му хартия и инфантилно римувания, леко снизходителен и британски стил, в който беше написан. Благопристойност и аристократизъм се излъчваха от всяка страница така силно, че без съмнение само няколко седмици в „Уейвърли“ щяха да я направят толкова грациозна, фина и свършена, колкото Аманда Хърст или пък покойната Каролин Бесет Кенеди. Тя прочисти гърлото си:

— Ето тук нещо добро. „Един Бухал от «Уейвърли» не може да танцува на обществени места, внушавайки сексуална подкана“ — тя се засмя. Това означаваше ли, че могат да танцуват по подобен начин, когато са вкъщи?

— Наистина ли ще ви наричат така? Бухалите от „Уейвърли“?! — момчето са наведе, за да погледне в книгата и Джени долови ухание на сапун.

— Да — отвърна тя с гримаса. Нейна милост, Джени Хъмфри, щеше да бъде Бухал от „Уейвърли“! Обърна страницата и продължи: „На Бухалите от «Уейвърли» не е позволена сексуална близост... Един «Уейвърли» бухал не бива да попада в ситуации, които могат да са опасни, като например скачане от моста «Ричардс»... Един Бухал от «Уейвърли» не може да носи тънки презрамки или миниполи.“

Момчето се изхили:

— Когато става дума за момичета, не трябва ли да се казва Бухалетки?

Джени затвори книгата и каза:

— Добре, сега е твой ред.

Той се подсмяхна многозначително и отвърна:

— Хубаво, но аз тъкмо започвах, така че ще чуеш самото начало: „От самото начало се бях научил да не искам, каквото и да било прекалено силно...“

„Колко смешно“, помисли си Джени. Тя имаше точно обратния проблем, искаше всичко прекалено силно.

— „Покварен съм — продължи момчето. — Развален съм от самото начало“.

— И аз съм покварена — изломоти тя. — Но не от самото начало.

Старата Джени не вярваше на ушите си и на това, което Новата Джени каза.

— Моля? — той затвори книгата. — Аз съм Сам, между другото.

— Джени — с това тя погледна надолу, за да види дали Сам има намерение да стисне ръката ѝ, но не, нямаше. Все така я държеше, заклещена под крака си. И двамата се усмихнаха неловко.

— Е, твоята поквареност има ли нещо общо с решението да напуснеш място като Ню Йорк и да постъпиш в пансион? — попита Сам.

— Вероятно — сви рамене Джени, опитвайки се да бъде едновременно скромна и мистериозна.

— Хайде, кажи!

Тя въздъхна. Можеше да каже истината, но моментът с „Всички мислеха, че спя с момчетата от тази банда, пък и аз не отрекох“ звучеше малко неприлично. Определено му липсваше мистериозност и шик. Затова реши да се възползва от свободата на твореца:

— Може да се каже, че бях попаднала в по-смело модно шоу.

Очите на Сам заблестяха от интерес:

— Какво искаш да кажеш?

Тя се замисли за миг.

— Ами, какво... просто бях по бельо. И на висок ток. Предполагам, че това дойде малко повече за някои хора.

Не беше лъжа, поне не изцяло. Миналата година Джени действително беше работила като модел — за списание „W“. Облечена. Но дрехите не изглеждаха твърде интересни в момента.

— Наистина ли? — Сам се покашля и намести очилата си. — Чувала ли си за Тинсли Кармайкъл? Трябва да я знаеш.

— Коя?

— Тинсли Кармайкъл. И тя учи в „Уейвърли“. Аз съм в „Бард“, но съм я срещал няколко пъти миналата година по партита. Дойде на училище със собствения си хидроплан. Някой ми каза обаче, че напуснала пансиона, защото Уес Андерсън ѝ предложил главната роля в следващия си филм.

Джени сви рамене, почувствала се странно конкурирана и леко заинтригувана от това момиче, Тинсли. Звучеше като Новата Джени. Изтощеният на вид кондуктор на влака се довлачи до купето и грабна билета от седалката ѝ. „Следваща спирка, Ринклиф.“

„О, моята спирка“, помисли си Джени и пое дълбоко въздух. Наистина се случваше! Погледна през прозореца, в очакване сякаш да види нещо наистина магическо, но пред очите ѝ имаше само изобилно зелени дървета, диви поля и телефонни стълбове. И все пак, дървета! Поля! Единственото поле в Манхатън беше Овчата Морава в „Сентръл Парк“, винаги претъпкана с дилъри на наркотици и с кльоцави полуголи момичета, излегнати на слънце. Тя се изправи и започна да сваля багажа си — сак на червено-бели точки и античен кафяв куфар „Самсонит“, който бе заела от баща си. Точно до дръжката му имаше огромен стикер с надпис „Прегръдки вместо бомби“ — не много подходящ за Новата Джени. Докато тя се бореше с куфара, Сам се изправи, грабна го и без никакво затруднение го сложи на земята.

— Мерси — каза тя, като се изчерви.

— Няма проблем — Сам отметна косата от очите си. — Ще мога ли да те видя?... Ъмм... на снимки от модното шоу?

— Ако потърсиш в Интернет — излъга Джени. Взя се навън и видя стар ветропоказател петел, кацнал върху голяма стара ферма. — Дизайнерът се казва Петел.

— Никога не съм го чувал.

— Ами, да... той не обича да се шуми около него — смотолеви тя и забеляза, че лъскавият момък до тях, с розовата блуза „Поло“, определено ги подслушва с интерес. Джени направи опит да види какво пишеше той на Берито си, но безуспешен — розовоблузият покри екрана с ръка, щом забеляза погледа ѝ.

— Трябва... трябва да дойдеш до „Бард“ някой път — продължи Сам — Правим яки партита... готини диджеи и изобщо...

— Добре — отговори Джени през рамо, повдигайки леко вежди. — Но, както знаеш, на един Бухал от „Уейвърли“ не е позволено да танцува по сексуално провокиращ начин.

— Няма да те издам — заговорнически каза той, без да сваля поглед от гърдите ѝ.

— Довиждане, Сам — Джени пусна в действие най-флиртуващия си, звънлив глас. Слезе от влака, пристъпи на перона и пое дълбоко от свежия полски въздух. Леле! Новата Джени се почувства у дома си.

Owl Net Instant Message Inbox

РайънРейнълдс: Ей, Бенстър, добре дошла, девойко!

БениКънингам: Здравсти, захарче! Как е животът?

РайънРейнълдс: Имах най-ужасния полет. Баща ми взе тоя откачен пилот и през цялото време плещеха някакви неща и летяхме все по-бързо и по-бързо...

БениКънингам: Следващия път ще летиш с мен. Ще ти позволя да ме гушкаш под одеялото.

РайънРейнълдс: Боже, каква си палавница! Чакай, видя ли снимката на Кели в списание „Атланта“?

БениКънингам: Не съм, но чух, че това почти е съсипало майка ѝ. Трябвало да замазва положението в „Добро утро, Атланта!“

РайънРейнълдс: Дааа, Кели изглежда доста надрусана на снимките.

БениКънингам: Тя още ли е с Изи? Щото ако не е, го нападам аз.

РайънРейнълдс: Не знам. Някой ми каза, че го видял да танцува в Лексингтън с някаква красавица със супер сини очи и черни плитки.

БениКънингам: Хм... звучи като Тинсли. Като изключим плитките, де.

РайънРейнълдс: Да, знам. Колко жалко, че няма да бъде на партито тази вечер.

БениКънингам: Наистина.

2

Един бухал от „Уейвърли“ трябва да устоява на изкушения, като например да оближе гаджето си от глава до пети.

Кели Върнън остави багажа си пред входа на общежитие „Дъмбъртън“, стая 303 и се огледа. Стаята си беше точно такава, каквато тя, Брет и Тинсли я бяха оставили, като изключим липсата на бутилки диетична „Кола“, препълнени с фасове от „Парламент“ пепелници и разпилени навсякъде кутийки от CD-та. Миналата година, понеже бяха едва второкурсници, Кели и нейните най-добри приятелки — Брет Месършмит и Тинсли Кармайкъл — бяха получили ужасна стая с едно-единствено прозорче. После обаче Тинсли подкупи три ветеранки в общежитието с обещание да им уреди пропуск за най-яките тайни партита и те смениха стаите си. Искаха конкретно тяхната, защото беше по-голяма от останалите, защото имаше отваряеми прозорци с гледка над река Хъдзън и най-вече, защото беше близо до пожарните стълби — перфектни за измъкване след вечерния час.

Брет все още не беше пристигнала, а Тинсли напусна в края на миналата учебна година. Тогава г-н Пърсел — задръстеният даскал по физика, който обичаше да тича преди изгрев-слънце с трите си фризирани шнауцера — ги свари по средата на ръгби терена, надрусани с Екстази. Беше първият път, в който изобщо опитваха Е., но минута след като спряха да се хият на смехотворните кучета, осъзнаха, че са се забъркали в голяма каша. Привикваха ги поотделно в директорския кабинет — първо Тинсли, после Кели и накрая Брет — но единствената, която го отнесе, беше Тинсли, която бе прилежно изключена от Академията.

Кели се погледна в прясно полираното огледало над старото дъбово писалище и изглади гънките на марковото си бяло потниче и скъпата лимоненожълта плисирана пола. Беше поотслабнала през

лятото и страничният ѝ цип непрестанно се извърташе към пъпа. Сега фигурата ѝ изглеждаше почти кльоцава, а кожата — покрита с лунички от слънцето. Косата ѝ беше дълга и разпиляна, кръглите лешникови очи — оградени от гъсти, русоляви мигли. Тя нацупи устни, прати въздушна целувка към огледалото и почувства трепет в гърдите си. През цялата ваканция Кели се чудеше защо изгониха Тинсли, а нея и Брет — не? Дали Брет, с потайния си личен живот, имаше пръст в това? Майка ѝ и баща ѝ например никога не идваха за Деня на Родителите, нито пък беше канила някого за по-дълъг уикенд в семейната им къща в Ийст Хемптън. Според Тинсли около Брет имало куп неща, които никой не трябвало да узнава. Възможно ли е точно тя, бранейки тайните си, да бе някак съучаствала в решението да изхвърлят Тинсли? Звучеше абсолютно като в сапунена опера, но пък Брет беше толкова мелодраматична понякога, че Кели не би се учудила.

Тя се намести удобно на стола си, доволна, че е отново в училище. Не само че не се чуваше през ваканцията с най-добрите си приятелки, ами и изобщо лятото се оказа пълен провал. Първо, в списание „Атланта“ се беше появила нейна снимка от клуб „Къмпаунд“, запечатала танца ѝ върху една маса, с чаша мартини в ръка. Заглавието беше: „Невръстна и пияна — приемливо поведение за една губернаторска дъщеря?“. Излишно е да се казва, че случаят не се понесе добре от страна на консервативните избиратели на майка ѝ в Джорджия. След този кошмар, Кели отлетя за семейната хижа в Барселона — г-н Върнън, с испанска жилка в рода си, обикновено прекарваше летата в Европа, зает със сделки с недвижими имоти. Тя се беше надявала, че Барселона ще е един перфектен декор за срещите с гаджето ѝ Изи Уолш, но визитата му се оказа всичко друго, освен романтична. Да приемем, че думите „плашеща“ или „откачена“ звучат по-подходящо.

— Хей — чу се глух глас зад нея.

Кели се обърна. *Спокойно*. Ето го и него, в целите си развлечени, но секси метър и осемдесет. Стоеше на вратата ѝ, по-прекрасен от всякога.

— О! — тя почувства, че дланите ѝ стават хлъзгави от пот.

— Как си? — попита той, подръпвайки износения ръб на полото си. Лъскавите му, почти черни къдрици се спускаха над врата и ушите.

„Смутена“, би бил правилният отговор. Последният път, когато видя Изи, беше на летището в Барселона. Не бяха се целунали за довиждане и едва бяха си проговорили през този последен ден от неговото гостуване.

— Добре — отговори тя предпазливо. — Как влезе тук? Анджелика видя ли те?

Управителката на общежитието, Анджелика Пардий, беше вманиачена на тема мъже на женска територия — нещо абсолютно забранено, освен по време на „посещение“, което пък беше възможно само за час, между обяда и спортните занимания.

— Изглеждаш толкова слаба — каза меко Изи, пренебрегвайки въпросите ѝ.

Кели сви вежди:

— Искаш да си имаш неприятности още от първия ден, така ли?

— Гърдите ти са на изчезване — продължи той.

— Боже — промълви тя с досада. Истината беше, че нямаше апетит от началото на лятото, дори и за любимата си барселонска паеля. Беше прекалено нервна, за да се храни и изобщо за да прави, каквото и да било. Последните седмици в Испания прекара на дивана — същинска повлекана, облечена в избелели прашки „Диор“ и саронг от рисувана коприна, добит срещу жълти стотинки на един открит пазар в Барселона. Гледаше часове наред „Необикновения живот“ на испански, макар да не можеше да се похвали с особени знания по този език.

— Какво правиш тук толкова рано? — попита.

Изи беше превърнал в мода закъсненията си (поредната недопустимост) и пристигаше в „Уейвърли“ с камион с ремарке, отредено за Кредо — конят, който водеше винаги със себе си в кампуса.

— Кредо ще дойде другата седмица, така че този път мога да съм тук навреме.

Той погледна към Кели. Бяха заедно от миналата есен, но сега, след ядосаното лятно писмо на декана Меримаунт до родителите му и обещанието, че ще бъде държан под око тази година, нещата бяха потрудни. Имаше си правила за спазване и това, че Изи беше едва ли не потомствен възпитаник на Академията — дядо му, баща му и тримата му по-големи братя бяха посещавали „Уейвърли“ — не означаваше, че

и той не трябва да ги спазва. Ето защо, вместо да се мотае още седмица с Кредо, Изи взе чартър и прелетя разстоянието от Кентъки до Ню Йорк напълно сам, сред черни луксозни седалки и реки от шампанско. Велико, а? Не за това мечтаеше той обаче.

Често си фантазираше какво ли би било, ако го изключат от Академията... после бързо си припомняше сделката, която бе сключил с баща си. Дипломира ли се успешно, ще отиде да учи за степен в Париж. Беше подготвен дори апартамент в студентския квартал, който само очакваше пристигането му. Париж... няма ли да е супер? Ще пие абсент, ще рисува уличния пейзаж от прозореца на спалнята си и ще кара стар велосипед „Пежо“ покрай Сена, с цигара „Голоаз“ в уста. Можеше да пуши като комин и никои пет пари нямаше да дава!

— Ще ходиш ли на партито в „Ричардс“ тази вечер? — попита Кели.

— Не съм сигурен — Изи сви рамене. Стоеше точно под касата на вратата.

Кели изу от единия си крак заострената обувчица „Бърбъри“ и прокара розово лакираните си нокти по пода. Обзе я странно чувство на страх. Защо Изи би пропуснал първото парти за годината, та нали всеки искаше да бъде там?! Дали не се виждаше с някоя друга... С някоя, с която би искал да е сам през първата нощ?

— Аз пък мисля да отида — каза тя бързо, кръстосвайки ръце.

Нито един от двамата не пристъпи към другия. Но с разпилените си коси, широки рамене и загорели ръце, Изи изглеждаше толкова неустойчив, че пробуждаше у Кели силното желание да го оближе от глава до пети.

— Добре ли прекара лятото след Испания? — почти проплака тя, като полагаше старание да звучи, колкото е възможно по-безразлично.

— Да, така ми се струва. Лексингтън беше безумно отегчителен, както обикновено — той извади клечка за зъби иззад ухото си и я пъкна между леко напуканите си устни.

Кели се облакът върху рамката на старото, боядисано в бяло легло. Гостуването му в Испания тръгна накриво още от самото начало. Първо, беше се наложило да лети с двуместен самолет и когато пристигна, беше рязък и нервен. Тръгна направо към бара, но не към някое от онези приятни малки кафенета на открито, а просто към най-близкия възможен бар, на самото летище. После пък заспа на дивана

на Върнън, което си беше проблем — този диван е от жизнена необходимост за баща ѝ, който трябва да може свободно да сяда и да гледа международните новини по CNN във всяка една свободна минута, в която няма работа. Кели сви устни и задъвка прясно оформените си нокти.

— Добре, това е чудесно — отговори накрая. Искаше ѝ се да обвие ръце около него и да го целува навсякъде, но едва ли щеше да го направи... та той не бе сторил и опит да я прегърне на влизане! После мерна позната фигура зад Изи и сърцето ѝ подскочи.

— Господин Уолш! — изграчи Анджелика Пардий, управителката на „Дъмбъртън“. Анджелика нямаше и трийсет, но изглеждаше така, сякаш много бърза да достигне средна възраст. Днес например носеше тънък, безформен пуловер; права, черна пола до коляното и благоприлични черни обувки. Прасците ѝ бяха синкаво-бели, с добре очертани вени.

— Трябва ли да ви докладвам вече?

Изи подскочи:

— Извинявам се — каза той и объркано сложи ръка на челото си, все едно пострадал от внезапна амнезия. — Не съм бил тук толкова отдавна и изглежда съм забравил в кое общежитие се помещавам!

Изи погледна Кели през стаята, право в очите и тя почувства, че настръхва.

— Ще те видя ли по-късно? — най-после успя да отвори уста.

Изи кимна едва забележимо.

— Конюшните? — прошепна Кели.

— Утре. — Отвърна Изи. „И защо не тази вечер“, прииска ѝ се да попита, но не го направи.

— Г-н Уолш! — от устата на Анджелика се разхвърча слюнка; тя сграбчи маншета на ризата му и лицето и доби тревожно ален цвят.

— Добре, де! Казах вече, че тръгвам! — излая Изи.

Анджелика поклати глава и забързано го поведе надолу към залата. Кели се обърна и се зазяпа през прозореца. Изоставените конюшни — мястото на миналогодишните им тайни срещи. Само неколцина от учениците в „Уейвърли“ водеха собствените си коне, така че някои от клетките бяха постоянно празни. Тя се мразеше за това, че предложи първа срещата. Трябваше да бъде обратното.

Тълпи от новобранци се изсипваха пред стълбището на „Дъмбъртън“ и влачеха планини от багаж. Кели забеляза колко превъзбудени изглеждаха момичетата. Можеше да разбере защо. Толкова много са нещата около едно преместване в кампус, за които просто няма как да бъдеш подготвен! Скоро те щяха да открият, че не се нуждаят от половината боклуци, които са понесли и че са забравили истински необходимите неща — като например празно шише от шампоан, в което да си криеш водка. Видя как момичешкото множество се раздели, за да направи път на Изи, който слизаше по стълбите и кимаше към новите, невинни лица. За бога, трудно беше да излизаш с такъв флиртаджия. Тя скри лице в ръцете си. Очевидно нещо се беше объркало в Испания. В последната нощ, която прекараха заедно, тя му призна тайна, голяма и трудна за споделяне. И каква беше реакцията му? Никаква. Мълчание. Кели въздъхна. Трябва, просто трябва да поговорят за това утре... макар тя да очакваше и друго, освен просто разговор.

OwlNet instant Message Inbox

БениКънингъм: Един приятел на брат ми разправя, че имало ново момиче в „Уейвърли“, стриптийзъорка от Ню Йорк!

ХийтФеро: ???

БениКънингъм: Да. От някакъв клуб на име... зъз... „Кокоше парти“? „Пилешка хижка“? „Конска плевня“? Мисля, че е в Бруклин... Имам братовчед, който го е виждал — било място, където се съблича всичко, включително и прашките.

ХийтФеро: Кога мога да я видя?

БениКънингъм: Хийт, противен си!

ХийтФеро: Не го ли знаеше, миличка?

3

Един бухал от „Уейвърли“ трябва винаги да крие бабешките си сутиени от света.

— Ето тук е добре — каза Джени на таксиметровия шофьор в момента, в който съзря червено-кафявата табелка „АКАДЕМИЯ УЕЙВЪРЛИ“, висяща от едно дърво, в близост до малка, едноетажна постройка от червени тухли. „Уейвърли“ не беше далеч от железопътната гара, но Джени нямаше да успее да стигне навреме.

— Сигурна ли сте? — шофьорът се извърна назад и разкри клюноподобен тънък нос и избеляла синя футболна шапка на нюйоркските янки — Защото офисът е...

— Уча тук — Джени го прекъсна и думите ѝ бяха придружени от трепетно вълнение в гърдите. — Знам къде е офисът.

— Вие казвате — вдигна победено ръце таксиметровият шофьор. Джени му остави двайсетачка, излезе от таксито и се огледа.

Тя беше тук. „Уейвърли“. Тревата изглеждаше по-изумрудена, дърветата бяха по-високи, а небето — по-синьо и по-ясно от всяко друго място, което бе виждала досега. Изобилие от вечно зелени растения се стелеше навсякъде около нея, а вдясно — широка павирана пътека, която се виеше нагоре по хълм. Вляво се простираше зелено поле, а в далечината имаше няколко момчета в къси панталони „Абъркромби“, които ритяха топка. Цялото място *миришеше* на пансион. Също както дълбоките гори, в които бе успяла да стъпи няколко пъти, преди да научи, че има и по-интересни неща от това да обикаляш къмпингите из южен Вермонт с баща си и с откачените му анархистични приятели.

Кремав „Мерцедес“ кабриолет се плъзна покрай нея. Камбаната на кулата с часовника отбеляза един часа. „Да“, прошепна си Джени и се обгърна с ръце. Определено беше пристигнала.

Всъщност тя припряно бързаше да излезе от таксито не защото знаеше къде точно трябва да отиде, а защото беше нетърпелива час по-скоро да стъпи върху моравата на „Уейвърли“. При огледа на тухлената постройка пред себе си обаче осъзна, че напълно безжизнените прозорци са покрити с бръшлян, а вратата е затворена и ръждясала от неупотреба. Определено това не беше офисът, в който очакваха регистрацията ѝ. Друга кола я подмина, този път „Бентли“, с цвят и размер на военен кораб. Джени реши да последва парада от луксозни возила. Завлачи багажа си по прясно окосения хълм, а тънките ѝ токчета потъваха в леко влажната и еластична трева. Вдясно от нея завиваше писта за бягане, заобиколена от високи бели пейки. Няколко момичета тичаха отривисто, а косите им, вързани на високи опашки, подскачаха. На върха на хълма, над тъмнозелените дървета, тя можеше да различи бяла църковна кула и полегати покриви на други сгради от червени тухли. Момчетата с футболната топка бяха спрели да играят и сега стояха заедно, загледани в нейната посока. В нея ли се вирираха?

— Искате ли да се качите? — мислите ѝ бяха прекъснати от мъжки глас. Джени се обърна и видя мургав мъж на средна възраст с ослепително бели зъби, който висеше от прозореца на шофьорското място на сребърен „Кадилак Ескалейд“. Можеше да види отражението си в авиаторските му „Рей-Бан“ очила. Тя определено изглеждаше странно и глупаво, докато влачеше чантите си по баира, облечена в твърде прилепналата си розова блузка с якичка „Лакост“ и покачена на розовите си сандали със секси токчета. Беше си купила тази тениска от „Блумингдейлс“, защото бе твърдо уверена, че ще я накара да се почувства напълно в тон с пансиона, а сандалите пък се бе връщала да посещава няколко пъти, преди да ги свари на намаление и да ги купи.

— Ммм, да, благодаря. Отивам към офиса — тя се плъзна на задната седалка на джипа, който миришеше на съвсем ново. Момче с мръсноруса коса и изсечени черти стоеше отпред до шофьора и изглеждаше раздразнено, но не се обърна да я поздрави.

— Не знам, Хийт — каза мъжът тихо на момчето. — Може би няма да можеш да направиш това парти... Майка ти и аз ще се нуждаем от къщата в Удсток този уикенд...

— Тъпак — просъска синът му и бащата въздъхна.

Джени почти не забеляза грубостта на младежа. Ушите ѝ отдадоха значение на една-единствена дума: парти. Тя си поигра с

мисълта какво ли щеше да стане, ако започне да разпитва момчето за това парти, тъй както изглеждаше толкова вбесено. Колата спря пред огромно здание от червени тухли и малка червено-кафява табела „ОФИС“ отстрани на каменната пътека. Джени изсипа благодарностите си, грабна си чантите и се отправи директно към входната врата.

Вътре я посрещна фоайе с размерите на бална зала и лъскав под от тъмно черешово дърво; голям кристален полилей висеше от петметровия таван. Четири дивана от кремава кожа бяха разположени на квадрат около тежка тикова маса за кафе и върху единия се беше излегнало красиво момче с кехлибарена на цвят коса, с пакетче чипс и списание „FHM“ в ръка.

— Мога ли да ви помогна? — попита някой зад гърба ѝ. Джени подскочи. Обърна се и видя Лора Ашли — спретната възрастна дама с воднисто сини очи и твърде лакирана сива коса, подстригана на черта — която носеше бадж с надпис „Здравейте! Името ми е г-жа Тълингтън“ и която седеше зад бюро с табелка „Записване на нови студенти“.

— Здравейте! — изцвърча радостно Джени. — Аз съм Дженифър Хъмфри. Нова ученичка съм!

Тя започна да проучва графика „Добре дошли в Уейвърли“, който лежеше върху бюрото. Училището нямаше да започне официално преди приветствената обща вечеря, която щеше да се състои късно на следващия ден, а преди това щяха да се провеждат пробни изпити за спортните отбори. Г-жа Тълингтън пишеше нещо на металносивия си, стерилен лаптоп „Сони“, но внезапно повдигна вежда.

— Има проблем.

Джени се втренчи в нея с празен поглед. Проблем? В магическата земя на „Уейвърли“ нямаше проблеми! Я погледнете колко превъзходно изглежда този момък с чипса ей там!

— Записали сме ви като момче — продължи г-жа Тълингтън.

— Чакайте малко, какво?? — Джени си възвърна самообладанието. — Момче ли казахте?

— Да... при нас сте записана като г-н Дженифър Хъмфри — възрастната дама изглеждаше обезпокоена и прехвърляше някакви листи напред и назад през ръцете си. — Някои ученици тук носят

много стари фамилни имена, знаете, и може би от Приемната комисия са решили, че Дженифър е...

— О! — отвърна Джени с преднамерена поза и се обърна да види дали момчето на дивана беше все още там, но уви, беше си заминало. Цялата кореспонденция от „Уейвърли“ беше пристигала на името на г-н Дженифър Хъмфри, но тя беше решила, че е просто печатна грешка. Какво тъпо решение. Супер типично за Старата Джени.

— И какво означава това? Целият ми багаж е изпратен в... общежитие „Ричардс“, ако не се лъжа в името?

— Да, но това е *мъжкото* общежитие — г-жа Тълингтън обясни бавно, все едно Джени не разбираше. — Трябва да намерим друго място за вас. — Женските общежития са препълнени — добави тя, докато преглеждаше някакви хартии, а после вдигна слушалката на телефона. — Ще оправим нещата. Идете да потърсите багажа си в общежитие „Ричардс“. Би трябвало да го намерите в лобито на първия етаж, където пристигат всички пощенски пратки. По пътеката надолу, ваше дясно, четвъртата сграда. Има табела. Ще изпратим някой да ви извика веднага, щом изгладим недоразумението.

— Окей — Джени отвърна щастливо, представяйки си всичките знойни и разголени момчета, които сигурно се шляеха из фойетата на „Ричардс“. — Няма проблем!

— Входната врата би трябвало да е отключена, но не влизайте в никоя от стаите! Това е строго забранено — извика г-жа Тълингтън зад Джени.

— Разбира се — съгласи се тя. — Благодаря ви!

Джени застана на каменната тераса пред офиса. От изучаването на картите на кампуса беше запомнила, че общежитията на „Уейвърли“, аудиториите, параклиса и класните стаи бяха наредени в кръг около футболното игрище в средата. Зад тази окръжност бяха разположени къщите на персонала, река Хъдзън, художествената галерия, ботаническите лаборатории и библиотеката. Всички сгради бяха тухлени, с бели външни ъгли и със стари, тежки прозорци.

Бързайки развълнувано към общежитията, Джени трябваше насила да си наложи да не подскача на един крак. Момичета в модерни прокъсани дънки „Ситизенс“ и чехли се изсипваха от джипове „Мерцедес“ и ванове „Ауди“, прегръщаха се с приятелки и споделяха възбудено разни случки от ваканцията, прекарана в летните им

хемптънски имения или в „Лозята на Марта“ — скъпите богаташки острови, на юг от Кейп Код. Момчета, облечени в тениски с ципове и качулки, и обути в камуфлажни шорти се поздравяваха и удряха рамо о рамо. Едно от тях, със сак „Луи Вютон“ в ръка, викаше: „Изпържих си мозъка, толкова Е. погълнах това лято!“

Тялото на Джени се скова и тя се почувства внезапно уплашена. Всички изглеждаха толкова красиви — лъскави, чисти и ултрамодерни — по един абсолютно естествен начин, за разлика от нея самата и от часовете, които прекарваше в усилия пред огледалото. А и сякаш се познаваха един друг от векове. Джени си пое дълбоко въздух и продължи по пътеката. В този момент от нищото изскочи някакво кълбо с форма на картоф и се стрелна с ужасяващ звук на сантиметър от лицето ѝ.

— Ооооо! — извика тя и инстинктивно се наведе напред. Успя да види, че кълбото се гмурна в едно дърво. Страшно си беше! Приличаше на плъх на стероиди...

Зад гърба си чу сподавен смях и се обърна. Момичетата все още разговаряха помежду си, но две от момчетата с бейзболни шапки седяха върху каменната стена отзад и гледаха. Тогава забеляза, че в страха си е изпуснала претъпкания куфар в тревата и той е зейнал разтворен. Боже мили! Гигантските ѝ бежови сутиени за екстра повдигане — тези, с допълнителните кукички и подплънки, които обикновено ползваше по време на цикъл — всичките те бяха разпилени по земята. Сутиени, които единствено някоя огромна и набита бабичка би носила.

Тя се зае бързо да тъпче всичко обратно в куфара, като надничаше скришом да види дали двете момчета върху стената бяха я забелязали. Те изглеждаха улисани в приветствията си към някакво трето момче с бяла бейзболна шапка, изпълнявайки този сложен полу-ръкуване, полу-прегръдка мъжки ритуален поздрав. При такова изобилие на свеж въздух и тучна зеленина, свръхголемите гърди и сутиени може би бяха не чак толкова забележителна гледка за децата на „Уейвърли“... Точно тогава новопристигналият младеж се обърна към Джени и докосна ръба на овехтялата си шапка с показалец. Намигна ѝ, сякаш за да каже; „Въздухът може и да е свеж, но и ние не сме напълно слепи...“

4

*Бухалите от „Уейвърли“ знаят, не
чистите дробове са важни за качественя
бухалов звук!*

Брендън Бюканън седна върху един от куфарите си „Самсонайт“ и се вгледа в Хийт Феро. Когато и да пристигнеше в кампуса, винаги се срещаше първо с Хийт. Деляха обща стая, но въпреки това Брендън го намираще за доста досаден през повечето време.

— Донесъл съм цял картон цигари — наперено каза Хийт, докато разкопчаваше черния си средноголям сак „Туми“ и показва на Брендън края на кутията „Кемъл“ без филтър.

Бяха в лобито на „Ричардс“, в очакване на разпределението на стаите. То беше най-нормално общо помещение — място за срещи, където момчетата гледаха „Спортен център“, поделяха си пици с кренвирши от „Ратоли“ и флиртуваха с хубавите момичета по време на часовете за посещение — и все пак носеше специфична английска, кралска атмосфера. Бежовите гипсови тавани се извисяваха почти пет метра нагоре, пресечени от тъмни дървени греди; износени удобни кресла от кожа бяха разпръснати навсякъде. Стар кабинетен телевизор с три постоянни станции и от време на време със спортния канал „ESPN“ светеше в ъгъла. На земята лежеше огромен ориенталски килим с орнаменти, чиито безотговорно прогорени дупки от цигари му придаваха още по-исторически и архаичен вид.

— Ще ти стигнат за седмица — иронично подхвърли Брендън и отметна късата си, чуплива златисто-кафява коса назад, без това да промени общия ѝ безпорядък.

Хийт пушеше като комин дори и пред общежитията, въпреки че пушенето беше забранено в целия кампус, но отговорниците за реда постоянно гледаха встрани. Правеха го може би заради необичайно впечатляващия външен вид на Хийт — висок, атлетичен, със зелени

очи, изпъстрени със златни точки, с изпъкнали скули и разбъркана тъмноруса коса — но от проблеми далеч по-вероятно го пазеше семейството му. Бащата на Хийт беше дарил на Академията четири милиона и половина долара за изграждането на вътрешен закрит басейн с олимпийски размери и още един милион за триетажна пристройка към обновената ботаническа градина, така че Хийт преспокойно можеше да прави, каквото си поиска, без това да доведе дори до предупреждение.

— Носиш ли си смехотворния женски крем и тази година? — закачи го Хийт.

— Това е овлажнител — поясни засегнато Брендън.

— Това е овлажнител — изимитира го Хийт с преправен тънък глас.

И какво, ако Брендън се грижеше за кожата си? И ако харесваше хубавите дрехи и обувки, и ако предпочиташе чупливата си коса добре подредена? Той беше доста чувствителен по отношение на височината си — едва метър и седемдесет — и освен това бръснеше гърдите си, понеже мразеше тънките малки косми, които растяха във вдлъбнатата му гръдна кост. Останалите му приятели, не толкова чисти и придирчиви към външния си вид, го подиграваха безкрай. Но какво от това?

— Според теб кого ще пратят в нашата стая? — попита Хийт.

— Не знам. Може би Райън. Освен ако отново не му дадат самостоятелна.

Бащата на Райън Рейнълдс беше изобретил меките контактни лещи и открито използваше своето благосъстояние, за да осигури предимство на сина си. Много родители подкупваха „Уейвърли“ в името на децата си, но в повечето случаи това оставаше в тайна.

— Може да ни настанят с Уолш — изкикоти се Хийт.

— Неее, това не може да бъде допуснато дори и от служителите в администрацията — отвърна Брендън. Само произнасянето на това име — Уолш, от Изи Уолш — караше кръвта му да кипи.

— Е, как е Наташа? — Хийт произнесе името ѝ с лош руски акцент.

Брендън въздъхна. Миналия април, след като Изи открадна тогавашното му гадже Кели Върнън, беше започнал да излиза с Наташа Ууд, от академията „Милбрук“.

— Скъсахме преди две седмици.

— По дяволите. Изневери ли й?

— Не.

— Е, какво тогава?

Брендън сви рамене. Скъсаха, защото той все още мислеше за Кели. Дватамата с Наташа се въргаляха по централния плаж в Кейп Код и Брендън, без да иска, обърка името й, като я нарече Кели. Упс. Наташа се качи на дървената вишка на спасителите и отказа да слезе, докато Брендън не изчезне. Завинаги.

— Чие е това? — Хийт погледна през стаята и качи краката си върху кафявото кадифено канапе.

Цял куп яркорозови платнени чанти „Л.Л.Бийн“ си стояха там, без да имат прилежащ собственик все още.

— Не знам — Брендън сви рамене. Погледна един от етикетите — Дженифър Хъмфри.

— Ще има момче на име Дженифър Хъмфри в това общежитие? Луда работа.

— Не. Аз съм Дженифър.

Дребничко къдрокосо момиче в сладка светлопурпурна поличка, менте на „Марк Джейкъбс“, стоеше на вратата на фойето. Брендън знаеше, че полата е менте, защото беше направил добър удар с една такава като подарък за Наташа през лятото. Тази Дженифър имаше малко вирнато носле и розови бузи, и носеше малки розови обувки с тънко токче, изрязани отпред така, че върховете на пръстите й надничаха.

— Здравсти — каза тя простичко.

— Тъъ — заекна Брендън. — Ти не би трябвало да си тук...

— Не... но всъщност съм — засмя се леко Джени. — Разпределена съм в това общежитие.

— Значи ти си г-н Дженифър Хъмфри? — Хийт седна, кръстосвайки крака.

— Мда. В „Уейвърли“ са ме записали като момче.

Брендън отлично се досещаше какво си мисли Хийт в момента: „С цици като тези, със сигурност не си момче“. За бога, приятелят му беше такава досада на моменти.

— Аз съм Брендън — той протегна учтиво ръка, като пристъпи пред Хийт.

— Здравей — каза Джени и придърпа полата си надолу. Почти се паникьоса. От седемте момчета тук, които се мотаеха с багажите си, беше попаднала на двете най-готини. Брендън беше великолепен с безупречната си кожа, перфектната тъмно руса коса и дългите, гъсти мигли. Всъщност той беше по-хубав от самата нея! Джени харесваше момчета, които бяха малко по-небрежни и грубовати, досущ другото, което стоеше до Брендън — мръсно русолявата му коса беше леко мазна, а зелената оксфордска риза „Кели“ изглеждаше така, сякаш бе спал с нея. Тя го загледа отново и осъзна, че това беше момчето, с чиято кола се бе изкачила по хълма. Това с партито. Не я ли беше познал?

— Трябва просто да стоя тук и да чакам, докато измислят какво да правят с мен — тя погледна точно зад Брендън, в опит да опресни паметта на неговия готин приятел. — Може ли да постоя с вас?

Полагаше неимоверни усилия да контролира гласа си. „Новата Джени не говори с треперлив гласец, докато се самопоканва при готини момчета в пансион!“, скастри се мислено и заби нокти в дланите си.

— Естествено — отговори Хийт, зяпайки директно в деколтето ѝ.

— Е, добре, какво правите вие тук? — Джени се заоглежда. — Всички ли трябва да висят в лобито, докато получат стая?

— Не, само ние сме прецаканите, затова чакаме, докато ни кажат къде можем да отидем — Хийт направи гримаса и извади Блекберито си от джоба на бежовите си панталони.

— Какво сте направили? — Джени седна.

— Не го слушай — поклати глава Брендън. — Учителите в „Уейвърли“ просто са задници.

Тя започна дискретно да остъргва калта от розовите си обувки, доколкото ѝ беше възможно това.

— Аз съм малко уплашена. Нещо ме атакува на път за тук. Беше като... като голяма летяща котка.

— Оооо, това е Голям северноамерикански рогат бухал — обясни ѝ Брендън. — Те са навсякъде из кампуса. Някой подарил на Академията двойка бухали преди сто години и те взели, че се намножили. Но въпреки че практически убиват деца през цялото време, рогатите бухали се явяват наш талисман. Може да се каже, че присъствието им е нещо като традиция тук.

— Цвъкат навсякъде — добави Хийт.

— О, аз обичам традициите — бързо възкликна Джени. — Но нещото ме връхлетя, сякаш не искаше да ме пропусне!

— Как би могло да пропусне — измърмори Хийт, докато чаткаше нещо на берито си. Отново погледна Джени в гърдите.

Старата Джени щеше да се смути, но не и Новата — тя щеше да го предизвика:

— Има ли някакъв проблем? — запита учтиво, поставяйки ръце в скута си. Хийт се усмихна кисело и после изправи глава:

— Чакай малко — той спря. — Откъде каза, че си? Ню Йорк?

— Да, от Горен западен Ню Йорк.

Очите на Хийт светнаха като на слот машина:

— Чувала ли си за клуб на име „Кокоше парти“?

Джени сви вежди.

— Мнее...

— Може да те заведе някой път.

— Неподходящо — измърмори Брендън. „Кокоше парти“ беше някакъв стрийп клуб в Манхатън, за който изведнъж всички заговориха. Той премести погледа си от Хийт към новото момиче. Дватама май бяха започнали някаква зрителна канадска борба. Тя изглеждаше напълно очарована, но какво от това? Макар Хийт да му беше приятел, нямаше как да не го сравни с някоя картина на Моне — определено впечатляваше, но ако го гледаш отдалече. Веднъж опознаеш ли го отблизо, ставаше прекалено... ами, смешен. „Само почакай, докато разбереш, че има навик да си гризе ноктите на краката“, мислеше си Брендън и скърцаше със зъби. „Почакай и ще видиш, че клюкарства повече и от момичетата. Скоро ще научиш, че момичетата го наричат «Пони» зад гърба му, понеже немалоко от тях са го яздили.“

Състезанието по гледане сякаш беше приключило. Чу се тънък звук и вниманието на Хийт отново се насочи към блекберито. Хоп! Магнитното поле беше деактивирано.

— Г-н Дженифър Хъмфри — изломоти той отново. — От Горен Уест Сайд.

Хийт написа още няколко реда и захвърли телефона в чантата си. След това си съблече тениската и доволно потърка златистокафявото си, добре оформено, Прекарах-лято-в-Кейп-Код тяло.

— Ще взема душ. Иска ли някой да дойде?

Джени отвори уста, за да отговори, но Хийт се завъртя, намери пухкава бяла хавлия за баня в сака си и се завлачи към банята.

Брендън въздъхна, извади сребристия си „моторола RAZR“ и прегледа няколко нови имейла — само разни съобщения за добре дошли и спекулации относно съдбата на Тинсли Кармайкъл. Усети, че Джени го наблюдава и настръхна, без да може да контролира тялото си.

— Разрешено ли ни е да имаме телефони? — попита тя.

— Ами, не. Не можем да говорим, но всеки праща ММС и СМС-и. Включваш се към Бухалския нет (OwlNet) и използваш имейл адреса си от „Уейвърли“ — първо име и фамилия, без паузи. Това е училищна тайна, която преподавателските ни величия все още не са надушили.

— Дявол да го вземе, аз не нося моя. В ръководството пишеше: „Никакви мобилни телефони“.

— Бухалите на „Уейвърли“ не могат да използват клетъчни телефони в кампуса — иронично изрецитира Брендън. Джени се изхили.

— Да, всичко около Бухалите на „Уейвърли“ много ми допада.

Брендън се усмихна:

— Очевидно някой от старите управници на „Уейвърли“ е написал правилника след бурята на 20-те години на миналия век — по време на сухия режим, да кажем — когато маниерите и доброто поведение са били наистина важни. Предполагам, че бухалите са били талисман още тогава. После правилникът е бил адаптиран към по-модерни времена, с мобилни телефони и прочее екстри.

— Забавно — Джени се почувства по-спокойно. Бузите я боляха от толкова много усмихване днес.

— Е, ще има парти във фойето тази вечер, може би ще искаш да дойдеш?

— Парти? — Джени вдигна вежди нетърпеливо. — Разбира се!

— Ще бъде нещо непретенциозно, но си е традиция, нали знаеш... — Брендън сви рамене. Изглеждаше по-малко срамежлив без Хийт наоколо.

Джени прехапа устни, което Брендън намери за неустойимо. Тя беше толкова свежа в лице и толкова искрено развълнувана, че е тук —

съвсем различна от извадените сякаш от конвейер останали момичета, тип Барби-отива-на-училище в „Уейвърли“, с техните пуловери „Феър Айл“ и тъмни очила „Гучи“, и с вечното им чувство, че всичко им принадлежи. Сега трябваше само да стои настрани от Пони ездата, особено пък преди да е започнало училището...

— Добре — Джени прекъсна вътрешния му монолог. — Щом е традиция, трябва да дойда. Хийт ще бъде ли там?

Хийт прекрачи вратата на лобито. От чорлавата му руса коса се стичаше вода, надолу по голите му гърди, а бялата хавлия беше омотана около добре оформената му тясна талия. Не държеше нищо, освен берито си и каза с широка усмивка:

— Не бих го пропуснал.

OwlNet Instant Message Inbox

ХийтФеро: Вече се видях със стриптийзърката. Два пъти.

РайънРейнълдс: ???

ХийтФеро: Баща ми я закара до офиса. После двамата с Брендън си седяхме в „Ричардс“ и тя дойде. Даваше го леко обаче. Наистина невинно. Но можеш да се обзаложиш, че е палавница.

РайънРейнълдс: Вече се е промъкнала в мъжките общежития?! Показа ли ти прашките си?

ХийтФеро: Все още не е...

5

Дори когато е провокиран, един бухал от „Уейвърли“ остава верен на другарите си по стая.

„Мамо, моля те, кажи на Раул, че не може да влиза с мен в общежитието. Това е наистина смущаващо!“. Брет Месършмит се опитваше да балансира с кремава релефна чантичка „Шанел“ и черна чанта за лаптоп „Джек Спейд“ в едната ръка, и огромен фирмен плик „Хермес“ в другата, като беше закрепила платинената „Нокиа“ между рамото и ухото си. 120-килограмовият плешив личен асистент на нейните родители, Раул, се опитваше да вдигне част от безкрайния ѝ багаж, без да скъса черния си костюм по шевовете. Най-сетне се предаде и съблече сакото си, разкривайки бяла риза с потни петна и планини от мускули.

„Но, скъпа, ти имаш нужда от помощта му! — изгука майка ѝ от другата страна на телефона с типичния си Ню Джърси акцент. — Не можеш да носиш сама тези големи куфари!“. Брет изстена и затвори с трясък капака на телефона си. Всички останали носеха сами чантите си, колкото и тежки да бяха. Шофьорите просто ги стоварваха на тротоара пред общежитието, откъдето едва ли някой би ги задигнал. Но нейните родители, Стюарт и Беки Месършмит от Ръмсън, Ню Джърси, я третираха като едно от безпомощните им, вечно треперещи кученца, порода Чихуахуа.

Родителите ѝ... Бррррр, тя потрепери. Баща ѝ, най-прочутият пластичен хирург в цели три щата, беше известен със способността си да изсмуче наведнъж от пациент максимално количество мазнина. Единственият път, в който майка ѝ я беше придружила в „Уейвърли“, беше, когато Брет започваше осми клас. Докато обикаляха училището, г-жа Месършмит беше казала на една друга родителка — бяла англосаксонка с протестантско излъчване — че брадичката ѝ е просто

перфектна и попита кого е използвала. Жената ѝ беше отправила празен и неразбиращ поглед, след което проумя въпроса и бързо им обърна гръб. Откак беше започнала да учи в „Уейвърли“, Брет директно лъжеше за своите родители. Обясняваше, че живеят във ферма в Източен Хемптън, но летуват в Нюфаундленд; че баща ѝ е кардиолог, а майка ѝ организира малки благотворителни мероприятия в Канада. Нямаше никаква представа защо бе избрала точно тази версия, но всъщност всяка една беше по-добра от истинската — а именно, че родителите ѝ бяха не само новозабогатели парвенюта, но и най-лишените от вкус хора, които познаваше. Всички в „Уейвърли“ се бяха хванали на измислената история, освен Тинсли. Миналата година, когато Брет бе оставила телефона си в стаята и беше излязла, Тинсли бе отговорила на едно позвъняване вместо нея и беше провела въздълъг разговор с г-жа Месършмит относно предимството на леопардовите шарки пред тигровите такива — а тя, разбира се, се обаждаше от дома си не в Ийст Хемптън, а в Ръмсън, Ню Джърси. Ето това беше едно от положителните неща, произтичащи от отсъствието на Тинсли тази година — смущаващите ѝ роднини щяха да продължат да са тайна.

— Наистина няма нужда да ми помагаш чак дотам след дългото шофиране... — Брет се усмихна извинително на Раул. Не биваше да забравя да му изпрати от любимия боди лосион за мускулен тонус, когато се прибере обратно.

— Не е проблем — отвърна Раул с баритоновия си глас, но на Брет ѝ се стори, че чу слабо стенание, когато той остави няколко куфара на земята и се отправи обратно към колата за следващата партида.

Когато отключи вратата на стаята си в общежитието, видя най-добрата си приятелка, Кели. Нейното потекло беше безупречно — майка ѝ беше превъплъщение на Скарлет О'Хара и губернатор на Джорджия, за бога! Кели се изхили самодоволно зад гърба на Раул, който се суетеше около огромния куфар с пуловери на Брет и търсеше точното място, където да го остави.

— Сложи го някъде, все едно — каза Брет бързо и се обърна към Кели. — Хей, здрасти!

— Хей на теб! — Кели се подпря на прозореца и кръстоса ръце. Изглеждаше така, сякаш бе прекарала цялото лято в ръцете на

инструктора си по пилатес, Клауд, който я беше разтягал и усуквал, и определено нямаше вид да се е хранила с друго, освен с дъвки „Тридент“. Косата ѝ беше прибрана на небрежна висока опашка, а лешниковите ѝ очи гледаха по един особено отваян начин, който човек лесно би объркал с липса на концентрация, ако не я познаваше по-добре. Бледооранжеви памучна поличка и потниче лежаха скупчени на пода и сега Кели беше само по избеляла бебешко синя тениска, хавлиени мини шорти „Ралф Лорън“ и гимнастически чорапи с малки рошави розови помпончета на петите.

Докато Кели беше сладка и стилна по един момичешки начин — беше капитан на женския отбор по хоккей на трева в края на краищата — Брет беше с по-необикновен външен вид. Имаше бледа, млечнобяла кожа и много червена права коса, подстригана къса до раменете, с бретон. Зелените ѝ очи бяха бадемовидни, а брадичката и носът ѝ — твърде палави.

Внезапно на Брет ѝ се стори странно, че отново вижда Кели и сравнява себе си с нея. Миналата година Брет, Кели и Тинсли бяха като едно цяло, но после се беше случило онова нещо с хапчетата Е. и всичко се беше променило. Никой не разбра защо Тинсли беше единствената, която изключиха от Академията, но Кели винаги бе притежавала талант да убеждава — през първата година беше убедила Сара Мортимър да излезе с Бейлър Кениън, вместо с Брендън Бюканън, само защото Кели искаше Брендън за себе си. Миналата година пък Бени Кънингам, тяхната благовъзпитана, красива и тъмнокоса приятелка от Филадельфия, искаше да излиза с Ерик Олсен — блед, сексапилен шведски внос — който пък си падаше по Триша Риекен, една с изкуствени цици и най-невероятен вкус към садо-мазо дрехи на „Долче&Габана“. По някакъв начин Кели успя да убеди Триша да хареса Лон Баруза, който беше на стипендия, но пък прелестен и доказано добър в леглото, оставяйки Ерик свободен за Бени. Очевидно Кели беше изкусна в уменията си да кара хората да правят това, което тя поиска, особено когато беше вpletен и личният ѝ интерес. И в случая с Тинсли вероятно беше използвала дарбата си — предната пролет момичетата от отбора бяха видели гаджето на Кели, Изи Уолш, да се мотае с Тинсли през нощта, зад къщите — двамата били сами. Тинсли и Изи отричаха, че нещо се е случило между тях, но Кели беше силно чувствителна, когато ставаше въпрос за гаджето.

Идеята, че заради този евентуален флирт тя би съдействала за изритването на Тинсли от Академията звучеше налудничаво, но, какво пък... Кели си беше малко откачена.

— Косата ти по-червена ли е станала? — попита Кели и присви очи.

— Нещо такова — промърмори Брет. Фризьорът ѝ Жак се издъни и използва синьо-червена вместо жълто-червена боя. Беше отишла до „Бергдорфс“, за да я оправят, но попадна на най-пънкарския стилист в салона, който ѝ каза, че изглежда перфектно и че всичките му артистични сетива отказват да променят този цвят. Брет се безпокоеше, че прилича твърде много на Кейт Уинслет във филма „Вечна светлина“, а това не беше пример за подражание.

— Харесва ми — декларира Кели. — Мисля, че изглежда страхотно.

„Лъжкия!“, помисли си Брет, отлично запозната с мнението на Кели за изкуствения вид на боядисаните коси, след което тръшна чантата си на земята.

— Е, защо не ми се обади цяло лято?

— Аз... аз ти звънях — заекна Кели с разширени очи.

— Не. Не си. Изпрати ми едно съобщение само, беше през юни. Кели стана.

— Хубаво де, но ти така и не ми отговори!

— Аз... — Брет се спря. Кели беше права, не беше отговорила. — И какво, чуваш ли се с Тинсли?

— Естествено.

Брет почувства тръпка на ревност.

— Аз също — излъга тя. Не беше чула и дума от забележителната си приятелка откак беше изключена през миналия май.

И двете погледнаха към празното легло на Тинсли. Така ли щеше да остане цяла година? Сигурно ще могат да го използват като допълнителен шкаф или пък да го покрият с някое индианско одеяло и шарени възглавници, които щяха да купят от хипи магазините на Ринклиф. Или пък „Уейвърли“ щеше да им натресе някоя откачалка, с която никой не иска да дели стая?

— Тинсли ми звъня доста пъти — продължи Кели, леко войнствено.

— И на мен също — излъга Брет отново, докато вадеше блузите си от кремавия кожен куфар. — Е, как е Изи? — смени темата тя. — Виждахте ли се това лято?

— Ъmmm... да — отговори Кели тихо, с едва доловима болка в гласа. — Ти среща ли се с Джеремая?

— От време на време, да — промърмори и Брет в отговор.

— Още ли те дразни начина, по който произнася думата „бар“? — попита Кели, докато внимателно проучваше прозрачния си розов гланц за устни, в тънка черна лакирана кутийка „Шанел“.

— Дааа — изстена Брет. Приятелят ѝ, Джеремая, беше футболната звезда на „Св. Луций“ и макар да произхождаше от стар и богат род от Нютън — доста прилично предградие на Бостън — говореше с бостънски градски акцент и изпускаше „р“-тата, досущ като Мат Деймън в „Добрият Уил Хънтинг“

— Ти ходи ли при него, той идва ли при теб?

— Ами, прекарах една седмица със семейството му в „Лозята на Марта“. Беше добре.

Брет харесваше Джеремая, но истински се влюби в семейството му. Бяха класически новоанглийски аристократи с толкова семпло демонстриран добър вкус, че се явяваха пълна противоположност на подвластните ѝ на кича родители. Но нямаше нищо против и Джеремая — красив, с ъгловата квадратна челюст, червеникаво-кафява коса, спусната небрежно до раменете и синьо-зелени очи, които я изпиваха. Брет беше обещала, че веднага щом се върне в училището ще му се обади, за да се отдадат на телефонен секс. Джеремая я бе пожелал през лятото, но тя не беше все още готова. Не бе съвсем сигурна защо — като оставим настрана факта, че беше девствена, тя сякаш не бе и сигурна, че точно той е правилният първи. Разбира се, колебанията от такова естество не бяха нещо, което момиче като Брет би обсъждало гласно. Пък и беше казала на Кели, че е загубила девствеността си много отдавна, с момче от Швейцария на име Гюнтер, което срещнала по време на семейна ски почивка в Гщад (макар че тогава тя едва му беше позволила да я докосне). Брет беше си извоювала имидж в „Уейвърли“ на корава, опитна и изтънчена кучка. Майка ѝ беше точно обратното — безпомощна, наивна, инфантилна — и Брет не искаше да прилича на нея.

Кели изтегна дългите си, перфектно гладки крака.

— Наистина имам нужда от един душ — тя се прозя, стана и нахлузи чифт джапанки. — Искаш ли да вечеряме след това?

Брет сви рамене:

— Не зная. Трябва да преглеждам разни неща от дисциплинарния съвет за утре. Имаме и нов съветник, така че се налага да съм подготвена...

Брет беше избрана за младши дисциплинарен съветник миналата година, което ѝ отреждаше главна роля в проверките на случаите и я превръщаше в младши началник на Дисциплинарната комисия. Това беше грандиозно признание за нейната популярност, тъй като подобна позиция можеше да бъде заета само от този, за когото е гласувал единодушно целият клас.

— Но пък може и да го пропусна. Има и парти тази вечер, така че...

— Както и да е — Кели размаха хавлията си и се обърна към вратата.

Брет се тръшна на леглото и се загледа през прозореца. Гледката на реката, която обикновено я успокояваше така, както шот със старо уиски, сега я задушаваше. Беше си представяла, че тази първа среща с Кели след дългото лято ще бъде по-различна. Не беше очаквала да заговорят за Тинсли веднага и мислеше, че Кели ще действа както обичайно — ще се хвърли на леглото ѝ, ще отвори за двете едно пакетче солени гризини със сирене и ще си поклюкарстват за всичките диви, романтични и рисковани неща, които са правили през ваканцията. Щяха да се смеят, да пият джин с тоник и да излязат на вечеря — точно така, както беше миналата година.

Тя вдигна капака на телефона си и натисна копчето за бързо избиране на номера на сестра си, Бриана, която живееше в Ню Йорк и работеше като моден редактор в списание „Ел“. Бри беше минала през мелницата на „Уейвърли“ преди шест години и можеше да посъветва Брет във всяка ситуация. За нещастие, телефонът ѝ веднага включи секретар. „Ей, аз съм — измънка Брет, щом чу сигнала. — Чувствам се... Не знам. Каша. Обади ми се или нещо такова“. Тя затвори и отново се плюсна на леглото. Точно тогава телефонът ѝ иззвъня и тя го вдигна с очакването, че се обажда сестра ѝ, но беше сгрешила.

— Здравсти, Джеремая — въздъхна Брет и притисна телефона към ухото си. — Как си?

— Точно сега се чувствам абсолютно яко — тя чу дъха му от отсрещната страна.

Брет завъртя очи. После си го представи, проснат на леглото си в „Св. Луций“ на 15 километра отгук, в дрипави училищни футболни панталони и боксерки отдолу, с дълги загорели ръце и секси очи, и внезапно почувства прилив на удоволствие.

— Е, ще пробваме ли това... това нещо? — попита тя, без дори да си направи труда да затвори вратата на стаята. Нека любопитните новачки от съседната стая да слушат, защо не. Може пък и да понаучат нещо.

Owl Net Instant Message Inbox

ХийтФеро: Имам новини. Говорих с един по-голям приятел на брат ми, който работи в онлайн банкирането и той казва, че това място, „Рибена пръчица“, е хитът в града. Момичетата сваляли всичко срещу 99 цента!

КелиВърнън: Ъм, Хийт? Мисля, че си объркал съобщението, приятелю. Кели е. Не желая да слушам за стриптийзборки. Не и когато се каня да влизам в банята.

ХийтФеро: Ти си под душа? Може ли да гледам? Сега, когато сте скъсали с Изи, си свободна птица, нали така?

КелиВърнън: Моля? Кой ти каза това?

КелиВърнън: Хийт? Къде си? Не е вярно!

КелиВърнън: Ехо!!

OwlNet instant Message inbox

БениКънингъм: Значи големият въпрос е: язди ли Понито вече?

КелиВърнън: Пони?

БениКънингам: Новият прякор на Хийт Феро. Радва се на повече езда и от кончето на селска въртележка.

КелиВърнън: Бляк. Няма начин да легна с него. Той е противен. А какво ще кажеш за себе си?

БениКънингам: Първата година. Направихме го в гардеробната на „Стансфил Хол“. Никога повече. Супер зле.

КелиВърнън: Не че искам да сменям темата, но някой казвал ли ти е, че двамата с Изи сме скъсали?

БениКънингам: Амиии... може би.

Кели Върнън: Кой?

БениКънингам: Не помня. Трябва да се приготвям.

КелиВърнън: Защото не е вярно.

КелиВърнън: Сериозно.

КелиВърнън: Тук ли си още?

6

Ако това ще впечатли хората, с които един бухал от „Уейвърли“ дели стая, той трябва доброволно да разкрие срамните си тайни.

— Търся Дженифър Хъмфри — слабо и прилично на птица момиче с британски акцент и сламеноруса коса стоеше нервно пред Брендън и Джени, точно на прага на вратата на фоайето на „Ричардсън“. Носеше обикновено бяло памучно поло без ръкав, с триъгълна емблема върху джоба и панталони в цвят „каки“, които биха отивали повече на някоя провинциална домакиня — от тези, които се впиваха в талията и правеха задникът ти да изглежда огромен. — Предполагам, че сте вие.

— Да — Джени почти изписка, като се опитваше да прикрие ентусиазма в гласа си.

— Аз съм Ивон Щидър — момичето протегна ръка. Имаше отпуснати, меки длани и акне по брадичката. — Ментор съм на новопостъпилите ученици. Намерихме ви стая.

Брендън вдигна вежди към Джени и се изправи.

— Беше ми приятно да се запознаем, Джени.

— На мен също — отвърна тя. Метна розовите си сакове „Л.Л.Бийн“ на рамо и прошепна зад гърба на Ивон: — Ще се видим довечера.

— Наистина съжалявам, че се наложи да чакате толкова дълго — продължи Ивон, повела Джени надолу по стълбите на „Ричардс“, покрай входа, затрупан с вещите на вече нанеслите се обитатели — планински байкове „Трек“, скейтбордове, празни кутии от „Плейстейшън“ и около дузина добре употребени футболни топки.

— Не е проблем — отвърна Джени. За нея беше супер тръпка да се помотае с тези две готини момчета, но си тръгна почти с облекчение. Най-сетне можеше да подиша свободно.

— Обикновено не сме допускани до мъжките общежития, освен в официалните часове за посещение — Ивон погледна Джени косо, докато отваряше вратата за нея, след което кихна — веднага, щом стъпиха навън. — Всъщност това е първият път, в който аз стъпвам там. Знам всевъзможни неща за „Уейвърли“ и можеш да ме питаш за всичко. Имам предвид, наистина всичко.

— Окей, благодаря.

Ако Ивон не изглеждаше толкова задръстена, Джени би си помислила, че е взела нещо, толкова бързо говореше. Докато прекосяваха зелената морава, с нервен трепет в гърдите си я попита къде е настанена. Бяха се запътили към новото ѝ общежитие, където щеше да живее цяла година! И където щяха да ѝ се случат най-различни вълнуващи неща! Да се надяваме...

— Дъмбъртън, ей там, виждаш ли? — Ивон посочи двуетажна тухлена сграда с издадени прозорци, гледащи към задната част на кампуса. Над нея криволичеше реката, която тук определено изглеждаше по-добре, отколкото в града. Джени почти успя да визуализира в главата си отбора на момчетата, плъзгащ се гладко по повърхността на водата, в елегантните си канута, а мускулите на ръцете им изпъкват, докато гребат. — Това момиче, Тинсли Кармайкъл, живееше с Кели Върнън и Брет Месършмит, но после я изгониха от Академията и сега нейното място е свободно. Приятелката ми от джазовия ансамбъл, Сторм Батърст, живее до тях...

— Чакай малко, Тинсли ли каза? — прекъсна я Джени. Тя разпозна името, но покрай изобилието от информация, което пое за кратко време, не можеше да си спомни откъде. — Защо са я изгонили?

Ивон намести кръглите си телени рамки за очила по-добре на носа си. Миришеше на сироп за кашлица.

— Не съм сигурна — каза тя. — Пък и не обичам да клюкарствам.

— Хубаво. Но ще ми кажеш ли поне нещо за новите ми съквартирантки?

Ивон направи пауза и после продължи:

— Не ги познавам добре. Но са момичета, около които всеки се върти.

— Всеки се върти? — сърцето на Джени заби ускорено.

— Е, знаеш... те са тези, които винаги организират партита, които излизат с най-готините момчета... — Ивон се изкикоти и се обърна към Джени: — Не искам да кажа, че и в джазовия ансамбъл няма готини момчета. Ти свириш ли на нещо? Ансамбълът има нужда от хора.

— Тъ, не, съжالياвам. Но за Кели и Брет, значи те са наистина популярни?

— Да — кимна Ивон, заобикаляйки керемидена на цвят престилка, която някой беше оставил на полето. — Има една групичка тук, която всеки наблюдава.

„Тъй ли?“, развълнувано си помисли Джени. Тя докосна характерното за тук крокодилче на блузата си, доволна, че е направила такъв добър избор за дрехите, с които щеше да посрещне суперготините си нови съквартирантки. После забеляза високото момче с коса, която сякаш току-що се беше разделила с шапка, което прекосяваше моравата. Носеше голям дървен статив, а панталоните му бяха омазани с боя. Дъхът на Джени секна някъде в гърлото.

— Кой е това?

— Този там ли? — промърмори Ивон. — Това е Изи Уолш.

— Изи. Какво страхотно име — замечта се Джени. — Художник ли е или какво?

— Не знам много за него, освен че винаги се забърква в неприятности — Ивон сбърчи нос и прошепна: — И пуши много.

Със сигурност знаеше доста за човек, който не обича да клюкарства.

Момчето влезе през двойните врати на библиотеката. Джени внезапно изпита порив да зареже багажа си (и Ивон) и да го последва. Вместо това обаче, последва Ивон в общежитието „Дъмбъртън“. То представляваше старинно здание на два етажа, чието име беше издълбано в кафявия камък над голямата бяла дървена врата. Минаха през тесен коридор и после нагоре по гранитни стълби. На едно от стъпалата беше гравирано: „1832 г., Ринклиф, Ню Йорк“. Общежитието беше по-старо даже от разнебитената сграда, в която бе нейният апартамент в Горен Уест Сайд.

Навсякъде около нея цареше суматоха, момичета внасяха нещата си. Музиката на „Рууни“ се чуваше гръмогласно от някоя стая, „Ноу Даут“ трещеше от друга. Мерна една ниска азиатка с мънички

опашлета да закача плакат на Дженифър Гарнър, която наричваше нечий задник като Електра. Стигнаха до стая 303, чиято врата беше леко отворена. „... и аз те облизвам целия, навсякъде. Не. Господи, Джеремай, ти все още не си свалил панталоните си! Не изоставай...“

— Мхм... Ехо? — подвикна Ивон, побутвайки навътре вратата.

По-голямо момиче с поразяващ външен вид и искрящо червена коса подскочи от едно от леглата. „Трябва да затварям“, смотолеви то и затръшна капака на телефона си. Погледна за миг към Ивон и после впи пронизващия си поглед в Джени.

— Ами... Това е Джени Хъмфри — обясни Ивон. — Тя е новата ви съквартирантка и е от... Откъде беше?

— „Констънс Билард“ — отговори Джени и протегна ръка, — Ню Йорк Сити.

— О, супер. Аз съм Брет Месършмит.

Момичето носеше колосана бяла риза с къси ръкави — от тези, които Джени цяло лято бе съзерцавала на витрините на шикозния и суперскъп „Сохо Скууп“ в Ню Йорк — и панталони с навити крачоли до коляното, каквито само най-модерните деца в Уилямсбърг имаха. Джени влезе в стаята, която беше по-голяма и някак по-семпла, отколкото си я беше представяла. Прозорците бяха огромни и красиви, с изглед към реката, докато леглата и мебелите бяха... просто стари. Тя проучи новата си дружка по стая с ъгълчето на окото си. Блестящо алената ѝ коса беше подстригана в свирепа прическа, с ултра-модерните бретон и дължина до брадичката. На едното си ухо имаше около седем златни халки, а на лявата китка — златен часовник „Картие“, с инкрустирани диаманти. Беше много секси, специална и някак... позната. Тогава Джени си спомни — имаше нейна снимка на сайта на „Уейвърли“. Беше момичето, което демонстрираше ученолюбивост, наведено над учебниците си. Или поне Джени беше решила така.

— Какво става с Кели? — Ивон огледа стаята. — Пристигна ли вече?

— Под душа е — промърмори Брет.

Ивон примигна ядно, след това смотолеви нещо за урок по флейта и излетя от стаята. Джени се приближи до леглото, което изглеждаше незаето и седна, подрусвайки се няколко пъти върху него.

— Това е страхотна стая. Харесва ми изгледът — каза тя.

— Мда, добре е — Брет скръсти ръце пред гърдите си.

— Коя си ти? — долетя силен глас зад тях. Джени се обърна и видя високо, забележително красиво момиче, с огромни лешникови очи и тъмноруса коса, която изглеждаше току-що изсушена. Джени реши, че изглежда точно като съвременната версия на Пепеляшка. След като се е превърнала вече в принцеса, разбира се.

— Здравсти. Аз съм Джени. Аз съм... те ме настаниха в тази стая.

— Те? Кой те? — изиска пояснение Пепеляшка.

— Ами... „Уейвърли“ — Джени заекна. — Ти ли си Кели?

— Да. А ти си първа или втора година?

— Втора. А вие, момичета?

— Трета — Кели сви устните си с розово червило и положи грамадна чанта с гримове „Гучи“ върху бюрото си. — Това легло ли ще вземеш? — тя посочи леглото, на което Джени седеше.

— Така мисля. Освен ако нямате нещо против?

— Предполагам, че не — Кели погледна към Брет. — При това положение Тинсли със сигурност няма да дойде.

Брет изпръхтя шумно. Джени просто си стоеше, без да знае какво точно трябва да каже.

— Какво се случи с... Тинсли? — попита накрая.

— Сложно е — Брет отвърна бързо, разкопчавайки един куфар, пълен догоре само с обувки. Джими Чу. Сигърсън Морисън. Маноло Бланик.

— Нищо особено — добави Кели. Тя погледна през прозореца, извъръщайки очи и от двете.

Джени не беше запалена пушачка, но ѝ се прииска да запали точно в този момент, поне за да има какво да прави с ръцете си. Накрая Кели наруши тишината:

— В кое училище си била преди това?

— „Констънс Билард“. Намира се в...

— Ню Йорк Сити. Девическо — прекъсна я Кели задъхано, промъквайки се по-близо до нея така, както котките се отъркват в нечий крак. Тя се обърна към Брет: — Тинсли не беше ли посещавала същото?

— Не. Тя беше в „Тринити“. До пети клас. После някъде в Швейцария и после тук.

— Да, Тинсли определено не е била в девическо училище без момчета, сега като се замисля — Кели изучаваше кожичките на ноктите си. — Помня, че разправяше, че е имала хиляди гаджета.

— Ами, Тинсли е красива — добави Брет спонтанно, вадейки тениски от друг куфар.

Джени се скова. Нима Брет намекуваше, че тя самата не изглежда добре? И коя беше тази Тинсли, в крайна сметка?

— Можеше да има всеки, който си поиска — продължи Брет. — Дори тези, които си имат приятелки.

— Това не е вярно — изстреля Кели, преди да се обърне към Джени, чиито очи пък се стрелкаха между двете ѝ съквартирантки. Какво им ставаше?

— Тинсли отпразнува единадесетия си рожден ден в онзи гигантски луксозен спортен комплекс в Ню Йорк, Челси Пайърс. Те просто наеха цялото място и изсипаха всички от училището във физкултурния салон. Ти би ли отишла на такова парти?

— Съжалявам, не — Джени сви рамене. Но пък си спомняше това парти, точно така. Беше на десет и баща ѝ дни наред се възмущаваше пламенно над статия в колонката за светска мода на „Ню Йорк Таймс“, която отразяваше рожден ден на момиче, с година по-голямо от Джени, в комплекса Челси Пайърс. Баща ѝ казваше иронично, че това е прекалено показно и буржоазно, но за Джени това момиче беше определено най-щастливото на света. А сега спеше в леглото ѝ — това просто *трябваше* да бъде добър знак!

Кели разгледа Джени по начина, по който оценител от известната фирма за търгове Кристи би огледал китайска ваза, и после се усмихна:

— Е, хайде, добре дошла в „Уейвърли“. Мисля, че ще ти хареса.

„То вече ми харесва“, каза си на ум Джени и мислено се прегърна.

Owlnet Instant Message Inbox

ТегУилямс: Как каза, че изглеждало момичето за 99 цента?

ХийтФеро: Кафява къдрава коса, практически джудже, грамадни цици.

ТегУилямс: А-ха... значи, ще я водиш в параклиса?

ХийтФеро: Е как иначе, много ясно!

Owlnet instant Message Inbox

СелинКолиста: Значи Кели и Брет са си много ядосани една на друга. И двете са ходили до Декана да искат смяна на стаята.

БениКънингам: Всичко е заради Тинсли, а? Къде е тя впрочем? Някой знае ли изобщо?

СелинКолиста: Чух, че излизала с някакъв от „Рейвс“ и била с него на турне в Европа.

БениКънингам: Мислех, че новото момиче е излизало с „Рейвс“.

СелинКолиста: С кого от тях?

БениКънингам: С всички. С цялата банда.

СелинКолиста: Грубо. Откъде чу това?

БениКънингам: Имам си източници.

Параклисът не е подходящо място за бухалите на „Уейвърли“, които искат да се опознаят.

„О-хо, вижте кой е тук!“. Джени стоеше пред входа на лобито на „Ричардс“ и оправяше розовото си червило с блестящи частици пред голямото, опушено огледало в залата. Носеше изумрудено зелен топ „APS“ с кръгло голямо деколте, който изтъняваше леко отпред, силно опънат от напора на големите ѝ гърди, и най-високите кожени сандали, с които разполагаше. Завъртя глава наоколо и съзря Хийт Феро — момчето от по-рано, с берито и със страхотния корем — който стоеше на входа, с незапалена цигара в ръка. По челото му имаше малки струйки пот, а очите му бяха със стъклен и леко опиянен поглед.

— Здравсти — грейна тя и избърса тайно дланите си в единствения чифт дънки „Севън“, който имаше и който случайно успяваше да издължи краката ѝ до нещо повече от пън на дърво. — Тук ли е партито?

— Точно тук — галантно каза Хийт и прегърна Джени през кръста. Тя се усмихна. Хийт наистина изглеждаше щастлив да я види, а и тя отвърщаше със същото. Хийт носеше светлосиня оксфордска риза, пусната върху войнишки бермуди и беше бос. Тя харесваше широките му рамене и небрежната, колежанска прическа. „Ако беше истински, Хамлет сигурно щеше да изглежда така — мислеше си Джени. — Всичките тези кралски гени, плюс леко див блясък в очите.“ А тя харесваше диви неща. Хийт бутна дървената врата пред нея и ѝ направи път. Всички замръзнаха.

— Няма проблем — обяви Хийт, докосвайки случайно с ръка гърдите на Джени. — Само ние сме си.

Джени придвижи поглед из стаята. Първото ѝ парти в „Уейвърли“! Би могла да виси в общежитието и да играе табла с Ивон,

но вместо това нарушаваше правилника още в първата си нощ в пансиона. Веднага можеше да каже, че атмосферата на това парти не беше като на тези в Ню Йорк — никой не се въргаше в спалнята за гости и никой не се притесняваше, че родителите му ще се върнат по-рано от Париж. Някой беше намалил осветлението и запалил свещи. Всички изглеждаха така, сякаш излезли от каталог на „Джей Крю“^[1] — бяха толкова хубави, с перфектна, сияеща кожа и със здрави, атлетични тела, заради целогодишното спортуване. Всеки следващ беше по-хубав от предния. Всеки държеше голяма пластмасова чаша за кафе, което изглеждаше странно, докато Джени не осъзна, че те са пълни всъщност с алкохол. В отсрещния край на стаята, на издрасканото кожено канапе седяха Брет и Кели, заедно с тяхната приятелка Бени Кънингам и Сейдж Франсис, която оживено им разказваше за божественото африканско сафари, на което беше ходила през лятото. На Брет не й звучеше толкова божествено — мухи, малария и миризливи диви животни. Супер! Тя се загледа към входа, видя новата си съквартирантка да влиза с валсова стъпка, подпряна на ръката на Хийт Феро и тутакси сръга с лакът Бени в ребрата.

Бени беше от Мейн Лайн Филадельфия, щеше да наследи 200 милиона долара и имаше леко конска красота — висока и грациозна, с дълга, гъста кафява коса и големи кафяви очи. Беше абсолютно порядъчна и все се оправдаваше, че било заради мястото, в което е отраснала — все едно Фили беше една съвсем различна планета, на която момичетата пиеха само мляко и се пазеха за първата си брачна нощ. Бени често цитираше фразата на Даян Кийтън от „Манхатън“, стар филм на Уди Алън: „Аз съм от Филадельфия и ние тук не правим такива неща“. Май не беше разбрала, че тази фраза би трябвало да е всъщност шега. Освен, че беше порядъчна, Бени беше и голяма клюкарка, която четеше „Пейдж Сикс“ с религиозен плам, а после се правеше, че знае нещата от първа ръка.

— Изглежда, Хийт е вече на лов — засмя се Сейдж Франсис, най-добрата дружка на Бени. — Пък и май знае къде ще уцели.

Брет вдигна рамене. Никак не можеше да си представи невинната си нова съквартирантка като лека жена. Но имаше нещо толкова свежо и блестящо около нея, че лесно би могло да е неустойимо за цяла рок банда, какъвто беше и слухът из кампуса. А и имаше някаква

мистериозност около Джени, която напомняше на Брет за някого... За Тинсли?

— И какво, момичета, наистина ли сте подали молби за смяна на стаите? — Сейдж прошепна и докосна Брет по голото рамо.

— Смяна на стаи?

Сейдж запърха с изобилно намазаните си с блясък клепахи. Тя винаги използваше много сенки с брокат, защото един френски красавец, когото беше срещнала в „Сейнт Бартс“ по време на предната пролетна ваканция ѝ беше казал, че така очите ѝ изглеждат секси и огромни.

— Ами, мислех, че с Кели сте готови да си издерете очите!

— Е... — гласът на Брет затихна — аз не съм планирала да си сменям стаята.

Тя погледна към съквартирантката си. Кели беше точно отсреща и разговаряше оживено със Селин Колиста, другия капитан на отбора по хокей на трева. Играеха в този отбор от самото начало, но Брет никога не беше приемала това занимание толкова сериозно, колкото останалите момичета. Възможно ли беше Кели да поиска друга стая зад гърба ѝ? Дотук ли бяха стигнали? Обърна се към новата обитателка на тяхната стая, която стоеше до входа и гледаше с блеснали очи, сякаш никога не беше ходила на парти преди. Джени наистина беше смаяна. В положителен аспект. Хийт се върна при нея и размаха пред лицето ѝ една пълна чаша „Уейвърли“ с твърде силна миризма.

— За теб е.

— Какво има вътре? — попита Джени и пое чашата с двете си ръце.

— Има ли значение? — той се ухили и недодялано изля съдържанието на собствената си чаша в гърлото си.

Джени допря чашата до устните си. Силната, горчива течност имаше вкус на бира, смесена с ром и забълбука надолу по гърлото ѝ, насълзявайки очите ѝ.

— Ей, това е Брендън! — най-накрая успя да си поеме въздух тя. Брендън стоеше до един от гигантските прозорци, заобиколен от три слабички девойчета с еднакви платиненоруси високи опашки. В момента, в който той я видя, лицето му грейна и ѝ помахаше с ръка. Тя вдигна своята ръка в отговор, но Хийт я хвана и я привлече към себе си.

— Време е нашето ново момиче да изпълни приемния ритуал — каза той и се усмихна дяволито.

— Какво? — начумери се Джени. — Не съм чула за никакви приемни ритуали.

— Значи не си говорила с правилните хора — Хийт отпи още една дълга глътка от чашата си и после я остави върху античния сребрист радиатор. — Ела с мен — каза простичко той и я поведе към вратата.

На излизане срещнаха две момчета, които вдигнаха ръце за „гепи“ и едното попита: „Къде си тръгнал, Пони?“ и после избухнаха в смях, като имитираха цвилене. Хийт ги удостои единствено с повдигане на едната си вежда.

— За какво е всичко това? — попита Джени и погледна назад към хилещите се момчета.

— Откъде, по дяволите, да знам — промърмори Хийт и отвори пред нея тежката дървена врата.

— Кой е Пони? Ти ли?

— Шшшшшт — прекъсна я Хийт. Джени сви устни и се почувства някак неловко, но това беше пансионът. Вълшебната земя на „Уейвърли“. Тя беше на сигурно място тук, нали?

Навън нощта беше непрогледно черна и цареше мъртвешка тишина, нарушавана само от шепа щурчета, все още настроени на лятна вълна. Хийт се спря пред църквата на „Уейвърли“ — съседна на общежитието „Ричардс“ сграда. Тя беше ниска и тумбеста като форма, но въпреки това величествена, с цветни прозорци и тежка дъбова врата.

— Какво ще... — започна Джени. Не предполагаше, че ще посети църквата преди следващата сутрин, за общите училищни проверки, съобщения и молитви.

Хийт угаси цигарата си върху рамката на един от предните прозорци и каза:

— Традицията повелява всеки от новите ученици на „Уейвърли“ да влезе в тази църква, преди да е започнало училището.

— Няма да ме заключиш тук или нещо такова, нали? — попита Джени с треперещ глас, без да я е грижа колко типично за Старата Джени звучи.

— Много ясно — изненадано вдигна вежди Хийт. — Идвам с теб.

— О... — сърцето на Джени ускори ритъма си. — Добре тогава...

Хийт отвори огромната дъбова врата. Вътрешността на църквата беше осветена само от няколко свещи. И беше тихо, като в... да де, като в църква.

— Тук е наистина хубаво — прошепна Джени.

— Ела, седни с мен — Хийт потупа една от тъмните дървени пейки. На светлината на свещите; с ръце, полегнали кротко в скута му и с коса, пригладена назад, Джени се запита дали пък не е сгрещила в преценката си за него. Може би наистина беше духовно богат и чувствителен? Тя се плъзна на мястото до него.

— Значи това е ритуалът, а?

— Ритуал? — погледна я той озадачено.

— Ти каза, че... — Джени спря. Естествено, че нямаше никакъв ритуал, всичко това беше номер.

Те помълчаха за минута, заслушани във вятъра, бръснещ стените отвън. После Хийт сложи ръката си върху нейната.

— Беше толкова красива тази сутрин — промълви той задъхано, като обърка местата на „к“ и „с“, и произнесе по-скоро „срасива тази кутрин“. — Особено когато с баща ми те закарахме до офиса.

— О! — грейна Джени. Той си спомняше! — Ъм, благодаря.

— Ти си от онова девическо училище в Ню Йорк, така ли?

— Да — Джени не си спомняше да е отбелязвала този факт пред него.

— Изгониха ли те?

— Не точно.

Тогава Хийт се наведе към нея. Тя помисли, че той просто е изгубил баланс, но устата му внезапно зашари по цялото ѝ лице, а езикът му се промъкна между устните ѝ. Първата реакция на Джени беше да го отблъсне, но тръпки на удоволствие се спуснаха по гърба ѝ. Хийт беше изкусен в целувките, може би най-добрия, с когото бе пробвала. Тя докосна тила му, стисна очи и си позволи да се отпусне. Дървената пейка болезнено скърцаше и стенеше под тях, а ехото от звучните им целувки се отразяваше в нишите на тавана. Ръката му проследи извивките на нейните пръсти, после бързо премина през

китката и лакътя ѝ, за да стигне най-накрая до гърдите. Джени се отдръпна стресната.

— К'во ста'а? — Хийт се ухили мазно, а очите му шареха по целите ѝ гърди. Вече не приличаше на възвишен малък ангел.

— Ами, малко е прибързано — тактично каза Джени. — Това е всичко.

— Хайде, стига — припряно заговори Хийт с глас, който ставаше все по-сънлив. — Джени от Ню Йорк. Лудетината Джени.

— Не съм чак такава лудетина — възрази тя. Имаше странното усещане, че Хийт цитира някого. Какво ли говореха хората за нея? И откъде го бяха научили?

В този момент Хийт изненадващо клюмна, отпусна глава на пейката и заспа. Джени стана. Той се бе отнесъл безвъзвратно. Тя огледа пустата църква, огласена от звучно хъркане, което резонираше в гредите на тавана. Всичко това я върна при Старата Джени. Въздъхна и се огледа в сумрака, след което реши, че в крайна сметка училището ще започне чак утре. Новата Джени все още загряваше отстрани на терена.

OwlNet Email Inbox

To: EasyWalsch@waverly.edu
From: HeathFerro@waverly.edu
Date: Сряда, Сеп 4, 9:50
Subject: Пич...

Ийз, пропусна мегаяко парти. Не помня много финала, освен че двамата със сладката нова второкурсничка наистина се забавлявахме. Все още съм в леглото и възнамерявам да стоя тук цял ден. Обзалагам се, че имаш някакво супер кораво обяснение за отсъствието вчера — Тинсли ли беше? Виждаше се с нея това лято, нали?

Слушай, пич, драсни два реда, щото всички вече те мислим за умрял.

До после,

X.

Owl Net Email Inbox

To: BrettMesserschmidt@waverly.edu
From: JeremiahMortimer@stlucius.edu
Date: Сряда, Септември 4, 10:01
Subject: По-добре лично.

Ехо, Б. Затвори телефона толкова бързо — тъкмо когато стигнахме до най-готиното място! Нямам търпение да те видя. Знам, че започвате утре, но часовете ти ще свършат до 16 ч., нали? Какво ще кажеш да се метна на автобуса и да дойда утре следобед? Може да прекараме някоя и друга минута под онова твое пухкаво одеялце...

[1] Джей Крю — американска фирма за дрехи и аксесоари, популярна с продажбата на стоки по каталог, по пощата или онлайн. — Б.р. ↑

8

Един бухал от „Уейвърли“ не трябва да пие с учителя си друго, освен плодов сок.

Брет се блъсна в някакъв висок човек, докато слизаше към фойето на третия етаж на „Стансфилд Хол“. Беше подранила за срещата с този нов учител, г-н Далтън, който щеше да бъде и новият съветник към Дисциплинарната комисия, затова проверяваше мейлите си на малкото екранче на телефона. Съобщението от Джеремая тъкмо беше светнало на дисплея.

— Извинете — смотолеви тя на господина, в когото се бе блъснала, без изобщо да го погледне.

— По-добре гледайте къде вървите. Вие сте Брет, нали?

Тя вдигна глава. Невероятно красив младеж с небрежно разпиляна мръсноруса коса стоеше пред нея. Приличаше на принц Уилям, само че по-висок, по-смугъл и по-хубав. Носеше леко измачкана оксфордска риза на малки квадратчета, долните две копчета на която бяха неправилно закопчани. Брет не успя да въздържи въображението си и мислено видя как той става тази сутрин от леглото и навлича набързо ризата върху мускулестото си тяло.

— Познах ви от снимката в ученическото досие — продължи момчето. — Аз съм Ерик Далтън, новият съветник към Дисциплинарната комисия.

О-о. Това не беше никакво момче.

— О! Ами... Здравейте, г-н Далтън — Брет се спря, пушна телефона в джоба си и протегна ръка. — Аз... тъъъ... извинявам се.

Той премести от едната в другата си ръка чашата с кафе, която държеше — същите червено-кафяви „Уейвърли“ чаши, в които си смесваха напитките по време на тайните партита — и сграбчи нейната. Брет изведнъж почувства доволство заради страстта си към

овлажняващи лосиони, защото знаеше, че дланта ѝ ще бъде копринено нежна в ръката му.

— Това, знаете, не е позволено — г-н Далтън посочи с вдигнати вежди към телефона ѝ. За миг Брет си помисли, че е сериозен и понечи да изсипе още извинения, но после той пошепна: — Няма да ви издам... този път. Изчакайте ме в офиса ми, ще дойда след минута.

Брет се усмихна нервно; щеше ѝ се да може да отвърне с остроумен отговор. Вратата на офиса му беше откряната, тя влезе и се огледа. Вътре имаше доста неща за някой, който тъкмо пристига в „Уейвърли“. Плакати, увити в кафява хартия, лежаха на пода; видя голям черен глобус, на който Русия беше отбелязана все още като СССР; имаше книги и учебници, пръснати навсякъде. Върху дъбовата масичка в ъгъла забеляза гарафа, пълна с нещо, което много приличаше на червено вино. Мислите ѝ запрепусаха. „Спокойно — каза си тя. — Тук си, защото той е нов в Академията и иска да се запознае с всички останали свои колеги от ДК. Това най-вероятно е малинов сок, а не вино.“ Приблужи се до един от плакатите, които г-н Далтън беше окачил в тежка, позлатена рамка. Всъщност не беше плакат, а древен свитък. Брет се взря в старогръцките букви и промърмори: „Възхвалявай всеки бог така, сякаш те чува“.

— Къде сте учили това? — чу се глас зад нея, който я накара да подскочи. Г-н Далтън беше застанал до вратата и се усмихваше така, сякаш възнамерява всеки момент да издаде някаква голяма тайна.

— Прекарах известно време в Гърция — отговори тя колебливо.

— Искате ли да седнете? — попита той. — Извинявам се за бъркотията.

Г-н Далтън отривисто награби купчина хартии от стола и се наведе тъй близо до Брет, че не ѝ остави друг избор, освен да отбележи страхотния му парфюм. Ухаеше подобно на „Акуа ди Парма“ — единствената миризма, която можеше да понесе върху мъж.

— Да ви предложи нещо? — Г-н Далтън седна в кожения си стол с висока облегалка. Той издаде пърдящ звук, който ѝ двамата се направиха, че не забелязват. — Имам малък хладилник и няколко чаши, въпреки че разполагам само с, е, всъщност всичко, с което разполагам, е малко „Пино ноар“. — Той се сепна, а после примигна бавно. — Извинете ме. Очевидно е, че няма как да прием червено вино.

Аз дори не знам какво прави то тук, защото нито съм го докоснал, нито нищо.

„Струва ми се, че г-н Далтън протестира малко пресилено“, помисли си Брет насмешливо, докато го наблюдаваше как подръпва нервно яката на ризата около врата си.

— Няма проблем — каза с благопристоен глас тя, кацнала на крайчеца на стола.

Далтън включи плоскоекранния компютър „MAC G5“ върху бюрото си.

— Добре, Брет. Имам за задача да въведа всички стари случаи, разглеждани от Дисциплинарната комисия, в обща база данни. Дадох ми черната работа, защото съм нов тук — той показа белите си зъби нервно и за кратко, и Брет се запита дали видът им се дължеше на някакви удивителни стоматологични гени или просто на металокерамика. Това определено беше сериозен казус, който тя нямаше нищо против да проучи по-задълбочено. Да кажем, с устни.

Ерик Далтън прелисти списъците и добави:

— Освен че искам да се запозная с всички колеги от Дисциплинарната комисия, си търся и някой, който да ми помогне да преромя целия този архив, да отсея съществената информация и тогава да я въведем заедно в компютъра. Въпросният човек трябва да е бил в Комисията и миналата година, тъй като материалите са поверителни и недостъпни за останалите. Ти беше ли член?

— Ами, не — каза Брет и облиза устни, макар че много ѝ се искаше да излъже.

— О — г-н Далтън промълви разочаровано и въздъхна. — Това е твърде лошо.

— Няма нужда да казваме на никого, нали? — предложи Брет бавно. — Имам предвид, искам да помогна. Ще бъде... такова нещо ще изглежда много добре в училищното ми досие.

„Ама, разбира се. Точно затова искам да го направя — помисли си тя. — Заради училищното ми досие“.

— Не знам... — поклати глава г-н Далтън и я погледна изпитателно. Брет нервно отметна косата от лицето си.

— На колко си години? — попита накрая той.

— На седемнайсет.

— Ох... — той наклони глава и се подсмихна с половин уста.

— Какво?

— Ами, просто не изглеждаш на седемнайсет, това е всичко.

Момчетата казваха това на Брет постоянно. Винаги се изненадваха, че е все още в гимназия. Брет попита г-н Далтън на колко е години, той се поизпъчи и каза:

— На двадесет и три. Тъкмо завърших „Браун“.

Брет несъзнателно задъвка лакирания си с „Хард Кеңди Винил“ нокът.

— Мислех да запиша по-висока степен след това, но нали съм възпитаник на „Уейвърли“, та реших, че трябва да се отблагодаря и да преподавам тук в продължение на няколко години — продължи г-н Далтън.

— И аз искам да отида в „Браун“ — изтърси Брет.

— Защо не, мога да си ви представя там — кимна той.

Тя се загледа във великолепия си 23-годишен учител и продължи да го прави още цяла секунда след като той беше отвърнал на погледа ѝ.

— Добре — г-н Далтън наруши тишината. — Мисля, че все някак ще наглася нещата така, че вие да ми помагате. Ако наистина сте склонна, разбира се.

„Склонна съм! — силно искаше да извика Брет. — Много, много съм склонна!“. Но вместо това замълча.

— Сигурно можем да се срещнем отново утре сутринта, преди часовете? О, да, и името г-н Далтън звучи наистина нелепо — вероятно ще свикна с него, когато стана на петдесет и управлявам семейния бизнес, но засега... — той сведе очи и после погледна отново нагоре през гъстите си руси мигли — ще ме наричаш ли Ерик?

— Супер — съгласи се Брет и се усмихна. Сети се за още много имена, с които би искала да го нарича. Точно тогава купчината хартии, които той беше преместил от стола, започна да се плъзга настрани по бюрото му, право към скута на Брет. Ерик се протегна напред с намерението да ги спре, а Брет в същото време се наведе, за да събере тези листа, които вече се бяха приземили. Главите им се удариха една в друга.

— По дяволите! — извика инстинктивно Брет, а пред очите ѝ проблясваха ослепително бели звездички. После внезапно замълкна. Макар че повечето възпитаници на Академията имаха груб език, не

беше прието да ръсят ругатни пред преподавателите си. Бухалите на „Уейвърли“ трябва да са винаги с добри обноски, защото лошият език говори за непристойност и недобро възпитание.

Ерик разтриваше челото си с болезнена гримаса.

— Добре ли си? — попита я той. Брет преглътна мъчително. Ами ако я помислеше за недодялана и груба? После забеляза истински загрижения му поглед и реши, че едва ли му пука за обноските й.

— Мисля, че ще оживея — отговори тя най-накрая.

— Добре, това е добре — засмя се Ерик. — Защото аз определено искам да те запазя жива.

OwiNet Email Inbox

To: BriannaMesserschmidt@elle.com
From: BrettMesserschmidt@waverly.edu
Date: Сряда, Септември 4, 10:53
Subject: Готин, готин, готин

Ей, сис!

Срещнах перфектния. Умен, великолепно красив, сладък и много по-секси от моделите в рекламата на „Ралф Лорън Романс“. И все пак, проблем — той е учител. Такъв, дето дава домашни; дето стои на подиума по време на събранията на „Уейвърли“ и дето пише оценки. И от когото не се очаква да докосва учениците си... Сигурна съм, че схващаш есенцията. Какво да правя?

Хохохоох

Малката сис

Owl Net Email Inbox

To: JeremiahMortimer@stlucius.edu

From: BrettMesserschmidt@waverly.edu

Date: Четвъртък, Сеп 4,10:57

Subject: Re: По-добре лично...

Дж.,

Естествено, че можеш да дойдеш утре, но стаята ми е извън играта. Кели напоследък е истинска примадона. Изненада, изненада.

До скив,

Б.

9

Един бухал от „Уейвърли“ не трябва да си позволява тайни срещи. Някой винаги го наблюдава.

Кели се облегна на прашните дървени врати на старите конюшни, като се стараеше да не окичи с конска тор токчетата на чисто новите си черни лачени обувки „Стела Маккартни“ с обли върхове. Боядисаната в червено износена сграда на оборите се намираше в съседство с пасището за коне, а то пък беше отделено от останалата част на „Уейвърли“ с малка горичка от гъсто засадени борове. В далечината се дочу изсвирване и после Кели разпозна резкия глас на тренер Смайл, треньорката на женския отбор по хоккей на трева, която крещеше: „Това няма да ви вкара в отбора, дами!“ Първият редовен учебен ден представляваше изтощителни осемчасови проби за спортните отбори, от които Кели беше освободена, защото вече беше капитан на училищния женски тим по хоккей на трева.

Слънцето лежеше ниско в следобедното небе, а Изи вървеше към нея. Беше облечен в една от ризите, които си беше прибрал от нейния дом — развлечено зелено нещо с изобразена подкова (много ясно) и с поизбелялото керемидено кафяво училищно яке върху нея. Без вратовръзка. Тъмнокафявата му коса се пилееше на буйни вълни, а до лявото си ухо имаше петно от мастило. Когато я видя, по лицето му се разля широка, сексапилна усмивка. Тя го желаше отчаяно. Може би пък всичко между тях си беше както трябва в крайна сметка.

— Да беше си сменил поне ризата — закачи го Кели, хванала подгъва на дрехата му с два пръста.

— Да, наистина... чувствам се недостатъчно изискан за теб — закачи я на свой ред и той.

— Хайде, не съм чак толкова изискана.

— О, да. Погледни тези обувки — посочи Изи надолу — мога да си те представя пред гардероба, в агония над най-новия ти, най-секси чифт, нали? — той ѝ се усмихна. — Прав съм, нали?

— Не си — реагира бързо Кели, макар че, разбира се, той беше прав. Това, че Изи я познаваше толкова добре, я вбесяваше. А също и това, че беше по-умен от нея. Всъщност всичко в него я караше едновременно да кипи от ярост и да прималява от желание.

Изи запали цигара и се изви така, че да не влиза в полезрението на къщата на декан Меримаунт — огромно имение от времето на Тюдорите, вдясно от края на кампуса. Кели отметна дългата си червеникаво-руса коса назад към раменете. Но защо той стоеше така безучастно до нея? Ето ги тук, сами в изоставените конюшни, докато всички останали са заети в спортните изпитания. Тя изгаряше от нетърпение да легне в сламата и да разкъса дрехите му.

— Липсваше ми снощи на партито — прошепна нежно Кели.

— Мммм... да. Бях супер уморен.

Е, добре. Това беше вече прекалено. Той все още просто *стоеше* до нея.

— Е, няма ли да дойдеш по-близо? — попита тя накрая и го придърпа за якето.

— Минутка само — той се отдръпна леко и дръпна отново от цигарата си.

— Няма значение, тогава. Забрави.

Кели направи няколко крачки назад и извади своя пакет „Марлборо Лайтс“. Сложи една цигара в устата си и се опита да запали със зелената си флуоресцираща запалка, но само цъкаше напразно с детския предпазител.

— Не, не, чакай малко — помоли Изи с нисък глас, обърна се към нея и хвърли фасата си на земята. — Недей така...

— Ами, не знам... — започна тя. — Имам предвид, че ти...

Изи постави ръката си на тила ѝ.

— Изгубил съм малко ритъм — промълви той и докосна с устни лицето ѝ, след което я притисна към вратата на обора и я целуна по-силно. Опитните му ръце се движеха плавно по цялото ѝ тяло. Кели дръпна кичур оплетена коса от лицето си.

— Казах ли ти колко е хубаво, че те виждам отново? — промърка Изи между целувките. Кели въздъхна. Всичко пак си дойде на мястото.

За какво беше драматизирала толкова? Двамата с Изи бяха идеални заедно. Може би не трябваше да се вживява толкова в нещата, които се бяха случили в Испания. Може би не трябваше изобщо да обръща внимание на онова глупаво съобщение от Хийт, в което казваше, че се били разделили.

— Искаш ли да легнем? — прошепна тя.

Изи я дръпна към моравата, върху меката и зелена трева, докато я целуваше леко под скулите. Положи я на земята и целуна шията ѝ. „Точно така трябва да бъде“, мислеше си Кели, докато гледеше залязващото слънце. Запустелите конюшни бяха красиви, слънцето беше паднало ниско и обагреше в розово небето. Не, нямаше никакъв Джон Майър, който да пее меко като фон, досущ като в онази испанска вечер, но и така нещата изглеждаха определено добре.

— Помниш ли за какво си говорихме в Испания? — едва доловимо прошепна тя, а сърцето ѝ трептеше в гърдите. Споменът внезапно я връхлетя: бяха в леглото ѝ, под чаршафа, почти голи. Беше събрала целия си кураж, за да успее да каже на красивото си, рошаво, сексапилно, брилянтно, войнствено гадже: „Обичам те“. Имаше намерение после да правят секс — да се уверят взаимно колко много се обичат и после да спят заедно за първи път. Всичките миналогодишни слухове за Изи и Тинсли щяха да се изпарят на мига и той щеше да е неин завинаги. Вместо това обаче, Изи я беше целунал тихо, после целувките му станаха все по-вяли, след което просто се намести на възглавницата до нея и заспа. Кели бе слушала дишането му, докато то се превърна в дискретно похъркване и се бе чудила дали той е чул думите ѝ изобщо. Да не би да ги бе изрекла прекалено тихо? Прекара цялото лято в надежди, че именно това е причината да не получи никакъв отговор обратно. Тя го обичаше, наистина го обичаше. Нима той не изпитваше същото към нея?

Кели забеляза един тлъст голям рогат бухал, който ги наблюдаваше през клоната на дървото до тях. Приличаше на героя от онази тъпа стара анимационна реклама. Изведнъж се почувства смутена, все едно бухалът я преценяваше осъдително.

— Помниш ли какво ти казах, докато бяхме в леглото? — тя повтори настойчиво въпроса си. Изи внезапно спря да целува лицето ѝ и се изтърколи до нея. Кели докосна ръката му. — Какво не е наред?

— Нищо — Изи пое въздух дълбоко и зарея поглед из конското пасище. В далечината ехтяха виковете на момичетата, които се състезаваха за място в отбора по хоккей на трева. — Това просто изглежда... Не знам.

— Какво искаш да кажеш? — гласът ѝ прозвуча издайнически пискливо. Тя нахлузи десния си крак обратно в обувката „Стела Маккартни“ и седна. Голямо парче мръсотия падна от крака ѝ и тя се замоли това да не е конска тор. На пътеката, която водеше към обора, се появи мъж, тикащ пред себе си ръчна количка.

— По дяволите — Кели хвана Изи за ръце и го задържа. — Това е Бен!

Бен беше противният стар пазач, който постоянно причиняваше неприятности на учениците. Дори разнасяше камера със себе си, та да може да документира и доказва провиненията им. Минатата година беше хванал Хийт Феро да пуши край закрития басейн, но Хийт го подкупи да изтрие компрометиращите снимки, като му подари бащините си платинени копчетата за ръкавели „Хари Уинстън“, ценно семейно наследство.

Кели и Изи се промъкнаха от другата страна на плевнята и се притиснаха към дървената врата.

— Може би е по-добре да се върна в стаята си — прошепна Изи.

— Както искаш — отвърна Кели. Заби токчетата си в нечистотиите по земята, макар и да знаеше, че така със сигурност ще съсипе обувките си. Майната му. Защо въобще беше заговорила за Испания?!

— Виж — той взе ръцете ѝ. — Съжалявам. Нека направим втори опит. В твоята стая, в общежитието. Тази вечер. След официалната обща вечеря.

— О, да, точно така. В моята стая. И без това вече си в черния списък на Анджелика.

— Ще намеря начин — Изи я придържа по-близо и я задържа за секунда. — Обещавам — прошепна ѝ той и изчезна.

Owl Net Instant Message Inbox

АлънСт.Жирар: Къде е Хийт?
БрендънБюканън: Все още е в леглото. Не се е къпал.
Смърди адски.
АлънСт.Жирар: Пич... вече е почти обяд!
БрендънБюканън: Знаам, но мисля, че още е пиан.
АлънСт.Жирар: Той си тръгна с онази новата мацка снощи.
БрендънБюканън: Коя?
АлънСт.Жирар: Тъмна къдрава коса. Големи цици. Казаха, че била стриптийзъорка в Ню Йорк.
БрендънБюканън: Тц. Тя изобщо не се появи снощи.
АлънСт.Жирар: Със сигурност се появи, но ти беше прекалено зает да зяпаш Кели и не си забелязал. Хийт я заведе в църквата. Мислиш ли, че е потанцувала в скута му?

OwlNet Instant Message Inbox

АлисънКуентин: Тая църква вони. Защо речта на Меримаунт за добре дошли се точи винаги тооооолкова дълго?
БениКънингам: Без майтап. Къде е Ти-знаеш-кой?
АлисънКуентин: НЗ. Обаче разбра ли, че Сейдж нарисува с маркер по едно малко пони на дъските на всички момичета в нейното общежитие, които той прекара? До момента са шест, включително новата. Това си е цял един етаж от „Дъмбъртън“.
БениКънингам: И как така аз нямам пони на дъската?
АлисънКуентин: Спала си с него?!
БениКънингам: Не, само се целувахме, още през първата година. Малко се плюнчи, но добра техника като цяло.

АлисънКуентин: Би! Мислех те за моята невинна
приятелка!

10

Има неща, които един бухал от „Уейвърли“ не яде. Просто така.

„Вие сте част от една велика традиция“ — дълбокият, всепроникващ глас на декан Меримаунт гърмеше и тътнеше из параклиса. Всички разправяха, че Меримаунт бил велик революционер през седемдесетте; че бил редовен член на МЕНСА, но за Джени той изглеждал по-скоро като детски треньор, който кара миниван „Додж“, отколкото като декан на престижно училище. Посивяващите му, сресани назад кичури, бяха залепнали за потното му теме. Зад него се беше настанила управата на „Уейвърли“, нагласена в училищните униформи — вратовръзка в червено-кафяво и синьо, червено-кафяво сако, бяла риза, панталони. Обичайно учениците бяха длъжни да носят само саката, с каквото искат отдолу, но на първата среща за годината, в църквата, всички трябваше да имат и вратовръзки, включително момичетата. Полууиндзорският възел на Джени беше доста нескопосан. Тя въздъхна. Баща ѝ беше собственик на една-едничка вратовръзка, цялата покрита с паяжини. Не беше го разпитвала никога за произхода ѝ, но вероятно я притежаваше от времето, когато самият той е бил първокурсник.

Цялата Академия се беше събрала за речта на декана по случай официалното начало на учебната година, както и за първата официална училищна вечеря след нея. Църквата беше претъпкана; миришеше на тийнейджърски тела и на крака.

Миналата нощ Джени бе събудила Хийт дотолкова, че да успее да го замъкне на стълбите пред „Ричардс“ и след това беше допълзляла изтощена до „Дъмбъртън“. Кели или Брет бяха изтръгнали посред нощ кабела на радиото-будилник, за да си зареждат телефоните, но слава богу, църковната камбана я събуди навреме за хоккейните проби. Всеки ученик в „Уейвърли“ трябваше да спортува нещо и Джени беше

избрала хокей на трева, защото изглеждаше най-традиционен за един пансион. Планираше да се запише и на лакрос^[1] през пролетта, пак по същата причина. Джени дори нямаше хокеен стик, но Алис Смайл — треньорката с вид на булдог — беше намерила резервен стик „Кранбери“ в склада и малко след това Джени откри, че се чувства съвсем на мястото си на терена. „Сигурна ли си, че никога не си играла хокей в училищен отбор?“, беше я попитала тренер Смайл. Като че Джени би могла да забрави. Центърът на противниковия отбор, Кинли, която Джени бе срещнала предната вечер на партито, промърмори: „Добро движение“, докато Джени тичаше в тръс обратно към страничната линия. Можеше пък и да успее да влезе в отбора!

— Тази година има нови попълнения в нашия съвет, които бих искал да представя — обяви деканът. Джени погледна часовника си. Бяха тук вече 40 минути: пяха училищния химн на „Уейвърли“, после спортния химн на „Уейвърли“, бяха казали „Уейвърли“ молитвата към Св. Франциск и бяха ръкопляскали на всеки от училищните префекти — нещо като директори на всеки клас — които деканът официално представи. Джени умираше от глад.

— Първо, възпитаникът на „Уейвърли“ и отскоро дипломант на „Браун“, г-н Ерик Далтън. Той ще бъде новият професор по антична история на началния и среден курс, а също и съветник към Дисциплинарната комисия. Както и новият помощник-треньор на мъжкия отбор по гребане. Добре дошъл, г-н Далтън!

Всички заръкопляскаха чинно. Джени се загледа тайно в Брет, която трябваше да стане и да помахна на младшите класове два реда по-напред, чийто префект щеше да бъде. Видя я как сръга брюнетката до нея при вида на г-н Далтън и как оформи безгласно с устни думите: „Мили боже!“

— Бих искал топло да приветствам и всички нови ученици и първокурсници — „Уейвърли“ е вашият нов дом, а ние сме вашето ново семейство — продължи Меримаунт. — И накрая... заповядайте на вечерята!

Тълпата избухна в аплаузи и бухукания и се заизлива навън от църквата през голямата морава към залата за вечеря. Джени затаи дъх, щом влезе в салона — отвътре залата приличаше на английска катедрала. Стените бяха покрити със снимки на класове, още от

далечната 1903, а също и на Максимилиан Уейвърли, основателят на Академията.

Учениците се рояха наоколо, целуваха се и се поздравяваха с пляскане на високо вдигнатите си ръце. Джени не беше сигурна какво трябва да прави и къде изобщо трябва да седне. Тогава чу до себе си:

— Малка лудница е тук, а?

Тя се обърна с надеждата, че Хийт най-накрая се е появил. Вместо това обаче, до нея стоеше момчето със статива, което беше срещнала на моравата вчера с Ивон. Изи. Поне това беше името, което ѝ се стори, че спомена Ивон.

Косата му беше толкова кафява, че чак черна, а очите — дълбоко сини. Под училищното сако беше облечен в износена зелена тениска с жълт силует на подкова. Беше от типа на шикозните тениски, които се продаваха по 65 долара в „Барнис“, но тази определено приличаше на истинска класика. Гласът му беше дрезгав, с акцент, който тя не можа да разпознае.

— Така е, да — съгласи се Джени. Отстъпи настрана, за да го пропусне да мине. Скицник от луксозната марка „Смитсън от Бонд Стрийт“ се подаваше от зелената му правоъгълна чанта от груб плат. Върху корицата беше закрепен един-единствен лист, със скицирани очи, носове и устни. — Портрети ли рисуваш?

— Ами, да... А ти?

— О... ъммм, да, и аз — Джени се опита тихомълком да се стегне. „Вече си Новата Джени“, наложи се да си напомни.

— Супер — Изи шляпна ръка с някакво момче, което тъкмо беше влязло. — Е, ще се видим по-късно — усмихна се той.

— Хей — познат глас я повика някъде отзад. Тя се обърна и се усмихна на Брендън, който изглеждаше още по-чист и готин от предния ден (ако това изобщо беше възможно), в червено-кафявото си сако и вратовръзка на райета. — Това е официална вечеря, разпределили са местата предварително. Ти си на моята маса.

— Благодаря — Джени се усмихна признателно и го последва през претъпканата зала. — И така, докога продължи партито снощи?

— О, както обикновено — очите на Брендън се стрелнаха към пода. — Аз дори не те видях, прибрала си се рано?

— Ами, да — Джени прехапа долната си устна.

Те стигнаха до маса, на която вече седяха двама ученика — едно много високо момче с халка на носа и много високо момиче, чието ъгловато лице, големи, широко разположени очи и гъста кафява коса категорично говореха за добро, класическо потекло.

— Това е Райън Рейнълдс, а това е Бени Кънингам.

— Видях те на купона снощи. Аз съм Джени — усмихна се тя към Бени.

— Точно така — Бени кимна и хвърли многозначителен поглед към Райън.

Джени свали училищното сако, с което ѝ беше супер горещо, и го метна върху стола си.

— Не можеш да правиш това! — просъска Бени. — Управата ще откачи!

— О!... — Джени бързо нахлузи сакото отново. Огледа се из залата — повечето ученици вече бяха по масите. Със сака.

— Оглеждаш се за Хийт? — избъбри Бени и си изпроси яко сръгване в ребрата от Райън.

— Ами — Джени разтърси колосаната си червено-кафява салфетка от плат с надеждата, че лицето ѝ не е в същия цвят, — да. Той беше... той беше малко... уморен снощи. Помогнах му да се прибере.

— Кажу „пиян“ по-добре — засмя се Райън. — Както и да е. Брендън, вълнуваш ли се от предстоящата Черна събота? — попита той, забивайки ножа си в масата.

— Какво е Черна събота? — любопитства Джени.

— Не си представяй кой знае какво — засмя се Брендън. — По време на Черната събота всички спортни отбори от „Св. Луций“ се изсипват в „Уейвърли“ и настъпват масови кръвопролития. Отборите го приемат наистина сериозно, понеже се предполага, че трябва много да се мразим взаимно. Нещо като поредната традиция. Ти ще играеш хоккей на трева, нали?

— Да — усмихна се Джени, която никога преди не беше участвала в отбор. — Пробите бяха днес.

— Е, женският хокеен отбор ще участва, както и футболните отбори. Когато всичко свърши, децата и от двете училища купонясват яко на тайно парти, чието място не е известно до последния момент.

— Обикновено партито организира Хийт — докладва Бени, докато затягаше на китката си сребърната гривна „Тифани“. — Но той

сигурно вече ти е казал.

Учениците, които отговаряха за сервирането — в бели колосани оксфордски ризи и изгладени сиви памучни панталони — разнасяха по масите големи, кремави на цвят чинии, пълни със съомга на грил, маринована в меден сос „Усаби“. Това беше доста по-добре от кулинарните експерименти на баща ѝ, чийто резултат беше лазанята с агнешко и ананаси, и с водка фламбе.

— О, господи... Това мирише *вкусно!* — Джени грабна вилицата си и отхапа голямо парче. — Ммммм!

— Леле, ти ядеш съомга?! — едно момче се подпря на лакти върху масата до нея. Хийт. Най-последно.

— Здравсти — тя закри пълната си уста с ръка.

— Никой не яде съомга — подигравателно каза той. Нямаше и помен от любвеобилния, Ти-си-секс-богиня ореол, който ѝ беше предложил предната вечер.

Очите на Джени се разшириха. Тя се огледа наоколо и да, наистина, никой не беше докоснал рибата в чинията си.

— Но защо? Какво ѝ е?

Брендън се обърна към нея:

— Не, тя си е добре. Хората просто... не я ядат. Не знам защо. Просто така.

— Джени? — някой я потупа по гърба. Тя се обърна и видя Ивон — момичето, което я беше завело до „Дъмбъртън“ вчера. Мръснорусата ѝ коса беше прибрана на два снопа встрани, с помощта на клипсове от черупка на костенурка, а бледосините ѝ очи гледаха налудничаво и отнесено, също както вчера.

— Мога ли да говоря с теб? — Ивон погледна нервно към останалите на масата. — В коридора?

Райън и Бени си размениха по още един многозначителен поглед. Джени сви рамене и сложи салфетката си върху рибата. „Новата Джени не се смущава тъй лесно“, каза си наум. И какво от това, че никой не искал да яде риба? Новата Джени прави това, което си поиска.

Ивон я поведе навън, към входното фоайе на залата за вечеря.

— Надявам се, че не е нещо за джазовия ансамбъл — заяви Джени директно. — Защото не съм особено заинтригувана. На практика съм музикален инвалид.

— Не, не е за това. Аз... ами, аз дочух някои неща за теб, които смятам, че е редно да знаеш.

— Моля? — Джени почти се задави. И преди беше изслушвала подобни Аз-мисля-че-трябва-да-знаеш речи... Почти винаги се бе оказвало, че са посветени на факти, които всъщност тя никога не би искала да научава.

— Всички си разменят съобщения за теб.

— Какви? — настойчиво попита Джени. Ивон дълбоко пое дъх:

— Разправят, че си била стриптийзърка и си се събличала срещу... ами, срещу един долар. И че си нещо като нюйоркская секс легенда. И още, че вече си спала с някого тук, в „Уейвърли“.

— Моля?! — почти изписка Джени. Изведнъж фоайето ѝ се видя мрачно и мъгливо. — С кого?! Искам да кажа, кой разправя тези неща?

Ивон заби поглед в земята.

— Момчето, което беше на твоята маса. Хийт Феро. Не знам дали изобщо си се запознала с него, но той...

Джени видя червена мъгла пред очите си. Хийт. „Не може да е истина“.

— Аз не вярвам — каза отривисто Ивон и размаха ръка.

— Благодаря ти — отвърна с изгънял гласец Джени.

— Трябва да тръгвам сега, извини ме! — Ивон се обърна и се втурна навън.

Джени се облегна на стената, почувства се дезориентирана и замаяна. Хийт. Цялото ѝ тяло се разлюля в порив на гняв и ужас. Нима Хийт беше съсипал доброто ѝ бъдеще в това училище, още преди то да е започнало? Брендън се появи под извитата арка на вратата, погледна я и направи загрижена гримаса.

— Добре ли си?

— Трябва да... — преди да завърши изречението си, Джени се извърна внезапно и побягна навън. Тичаше задъхано през влажната зелена морава; искаше ѝ се да може да се издигне и да отлети като някой от онези дебели, стари, големи рогати бухали. Старинните постройки на „Уейвърли“ се издигаха от едната ѝ страна, а прозорците им се вираха в нея заплашително. Хапката съомга се разбунтува в стомаха ѝ и я накара да забави стъпки. Мечтаеше да дойде в този пансион и да започне отначало, на чисто. Да стане момичето, което

винаги бе искала да бъде — една нова, по-впечатляваща версия на самата себе си. Щеше да е доста по-трудно, отколкото бе очаквала.

OwlNet Instant Message Inbox

ИзиУолш: Отвън съм. Провери дали брегът е чист.

КелиВърнън: Чакай малко...

КелиВърнън: ОК, сега сложих ухо на вратата на Анджелика — ТВ-то е силно. Всичко изглежда наред.

ИзиУолш: Супер. Идв.сл.1 мин.

[1] Лакрос — отборен спорт, най-старата спортна игра в Северна Америка, измислена от местните индианци. Играе се с малка гумена топка и специална ракета (лакрос) с дълга дръжка, която завършва с мрежичка, където се носи топката. Целта на играта е да се отбележи гол във вратата на противниковия отбор. — Б.р. ↑

11

Един добър начин да опознаеш бухал от „Уейвърли“ е да разбереш какъв цвят боксерки „Джей Крю“ носи.

— Вониш!

Джени се стресна и се събуди. Къде се намираше? О, да. „Уейвърли“. В нейната стая.

— Слушай, честно, наистина смърдиш. Пиян ли си? — някой шептеше.

Това Кели ли беше? Говореше насън? Джени я беше чула да се прибира, за щастие след като бе спряла да напоява със сълзи възглавницата си. Беше се съблякла в тъмното, беше казала „Лека нощ!“ и се беше мушнала под завивките.

— Не съм пиян — някакъв друг глас изломоти неясно. Мъжки глас.

— Шшшш, Пардий ще ни чуе!

Джени потъна по-надълбоко под чаршафите; гласът звучеше смътно познато. Но който и да беше, миришеше доста — ясно се долавяше лек алкохолен нюанс, макар прозорците да бяха отворени и хладният нощен бриз да се носеше из стаята.

— Е, щеше да е много по-добре, Изи, ако не вонеше, защото тогава нямаше да ми се налага да те целувам с този дъх.

„Изи?“ Стомахът на Джени се сви. Колко Изита имаше в това училище?

— Сигурна ли си, че тук няма никой?

— Ти виждаш ли някого? — просъска Кели.

Джени лежеше, свита на топка. Кели я беше видяла, дори ѝ беше пожелала лека нощ! Джени искаше да ги остави насаме, но да стане и да вдигне шум точно сега щеше да е адски тъпо. Ами ако Изи я видеше? Беше сигурна, че увлечението ѝ към него ще лъсне с пълна

сила — щеше да заструи през лицето ѝ, сякаш през мрежест потник за хокей на трева. Боже, беше се влюбила от пръв поглед в гаджето на съквартирантката си! Старата Джени отново отбеляза точка.

Очите ѝ привикнаха с тъмнината и тя надникна изпод завивката. Леглото на Кели беше съвсем близо до нейното. Гола кожа проблясваше на лунната светлина.

Джени дочу Кели да шепне: „Презерватив“. Пауза. И после гласът на Изи: „Сериозно? Къде?“. „Най-горното чекмедже“.

Последва тършуване в мрака, боричкане из чаршафите и бам! Изи беше наполовина паднал от леглото. Опита да запази равновесие, като се хвана за нощното шкафче, но повлече и него със себе си на земята. Всичко това произведе небивало количество шум. Кутийка с екстра лубрикирани „Лайфстайлс“ се изсипа на пода, заедно с голямо шише лосион за суха кожа „Лубридерм“ и пакет химикалки със синьо мастило „Бик“.

Джени се изпружи в леглото си и пред очите ѝ се изпречи голото, проснато долу тяло на Изи.

— Йоо — провлачи гласа си той, ухилен към нея. — Познавам те!

— Мда — Джени се върна обратно под юргана.

— Кели, нали каза, че няма никой в стаята? — силно прошептя Изи.

Кели изрита ядно матрака.

— Това е нелепо! — въздъхна тя и стана от леглото.

Джени надзърна за пореден път и видя силуета на стройното ѝ тяло. Носеше розов сутиен с острозьбо крокодилче на презрамката. Къде беше Брет, впрочем? Кели погледна към купчината, която Джени представляваше под завивките и каза:

— Съжалявам, Джени!

После прескочи Изи и го настъпи по ръката, отивайки към банята.

— Оооох — извика той от болка. — Къде тръгна?

— Към банята.

Кели остави вратата отворена и стаята се обля в ярка флуоресцентна светлина от коридора. Джени се зарови още по-дълбоко в леглото си, обзета от смъртен ужас. Нима ги оставяше насаме?! Тя чу, че Изи се изправи, изпука врата си и после подсмръкна.

— Е, Джени е съкратено от Дженифър, така ли?

— Ами, да — изграчи Джени, все още завита през глава.

— Не сме искали да те накараме да се почувстваш неудобно, Джени — продължи Изи.

— Няма проблем — измърмори тя във възглавницата, която беше прашна и топла, също като горноуестсайдския ѝ дом. Радваше се, че я беше взела, но този спомен ѝ навя толкова силна носталгия, че почти я накара да се разридае.

— Може да спреш да се криеш. Вече изглеждам прилично.

Джени показа едното си око над одеялото. Изи беше нахлузил бельото си, но с това обличането му беше приключило. Коремът му бе плосък и мускулест, а боксерките му — на корабчета. Джени ги помнеше от каталога на „Джей Крю“. Тя отмести очи. Под завивките беше задушавачо горещо, затова приседна, като се надяваше, че Кели ще се появи всеки момент и ще отведе Изи нанякъде, преди той да види подпухналите ѝ очи и чорлава коса. Не искаше дори да си представя как би могла да изглежда в този момент. Особено пък в сравнение с Кели.

Очевидно Изи беше на различно мнение. Той стана от пода и седна на ръба на леглото ѝ. Ако не беше напълно гипсирана, Джени може би щеше да му направи място, но вместо това остана напълно неподвижна. Той се беше притиснал в нея.

— Чудех се кога ли ще мога да те видя, както трябва? — той произнасяше думите толкова тихо, че Джени едва го чуваше.

— Какво? — попита го, макар да беше го разбрала добре.

— Нищо — Изи погледна нагоре. — О! Седемте сестри.

— Моля?

— Съзвездието — Изи посочи старите пластмасови звезди, които някой беше залепил на тавана преди години, за да светят нощем. — Въпреки че с невъоръжено око могат да се видят само шест от седемте звезди.

— А-ха — Джени не знаеше какво да отвърне. Не само на информацията, която току-що беше получила от Изи, но и изобщо на цялата ситуация. Пауза. Момчето на мечтите ѝ седеше на нейното легло. Старата Джени беше напълно поразена. Новата Джени пък практически се тресеше от нерви. Слети в едно и двете Дженита бяха неподвижни и с глътнат език.

Тя хвърли поглед към дългите, атлетични крака на Изи. Вторите пръсти на стъпалата му бяха по-дълги от първите. За какво беше знак това? Момент. Ехо? Това върху гърба ѝ неговата ръка ли е? Добре... Всичко това е крайно неправилно. Къде беше Кели, по дяволите? Всичко това беше крайно, много нередно. Джени знаеше, че трябва да го отблъсне веднага. Но просто... *не можеше!*

— Е, знаеш ли друго за съзвездията? — попита вместо това тя.

Изи придвижи ръката си надолу бавно, палецът му галеше гръбнака ѝ. *Нередно, нередно, нередно!*

— Няма много за правене в Лексингтън вечер — въздъхна той, — освен ако не искаш да изкачваш водната кула или да хвърляш лайна по вагоните на влака.

— Аз съм от Ню Йорк — прошепна Джени, захапала кичур коса, та да не се чуват тракащите ѝ зъби, — макар че ти сигурно вече си научил.

— А?

— Знаеш какво имам предвид — тя се извърна, бузите ѝ пламтяха. Беше ужасяваща мисълта, че той е чул всички онези кошмарни, унижителни слухове за нея.

— Мене, не знам. Известна ли си?

— Аз... — прочисти гърлото си Джени. Възможно ли е Ивон да бе запозната с клюките за нея, а този красавец тук да ги беше пропуснал? — Не, предполагам, че не съм.

— Хм, това е твърде лошо — усмихна се Изи. — Тъкмо мислех, че съм в присъствието на звезда.

Джени отново почувства ръката му отстрани на гърба си. Усещаше топлината ѝ през одеялото.

— Исусе Христе!

Джени и Изи се обърнаха рязко. Г-н Пардий. Мъжът на управителката на общежитието, който по съвпадение беше и най-гадният учител по френски в „Уейвърли“, стоеше пред широко отворената врата. Джени мерна бележка, закачена на бялата им дъска отпред: „Уча в стаята на Бени. Брет“. Г-н Пардий беше облечен в училищна футболна тениска с качулка и червено карирано долнище на пижама. Дългата му светлокафява коса беше разрошена и се беше събрала на топки върху главата му, които силно наподобяваха тел за

миене на чинии. Малката му сребърна обичка проблясваше на острата светлина от коридора.

Изи бързо скочи от леглото на Джени, навлече дънките и грабна ризата си.

— Пич — той се запъти право към г-н Пардий — изобщо не съм бил тука.

— Не си бил... какво? — каза г-н Пардий и примигна гневно.

— Не ме виждате.

— Изи, аз те виждам — Пардий звучеше така, сякаш искаше да убеди себе си. — Чувал съм това твоё оправдание и преди.

— Мене. Никога не съм стъпвал тук — каза Изи и се стрелна в коридора.

— Чакай! Къде отиваш? — викаше след него г-н Пардий, но беше твърде късно. Той поклати глава и се обърна към Джени. Без да знае какво точно да стори, тя не бе помръднала. Може и да беше мъж на управителката на общежитието, но Джени беше чула, че си пада по наркотици. Вероятно слагаше оценки на изпитите по френски след една цигара марихуана или пък две. Може и сега да беше прекалено друсан, та да разбере какво се случва...

— Това не е хубаво — изгърси бавно г-н Пардий. — Никакви момчета в стаята извън часовете за посещения.

— Знам, но... — измънка Джени.

— Боже! — г-н Пардий се вторачи в презервативите на пода. Никой не си беше направил труда да ги вдигне до момента. — Това не изглежда никак добре.

— Какво става? — Кели стоеше на входа, точно зад него.

— Ще се наложи да докладвам за това — обяви учителят през замаяна прозявка. — Имам предвид, Анджелика трябва да...

— Не, чакайте! — примоли се Джени. Нямахше начин да си навлече проблеми още през първия учебен ден!

— *Ехо!* — повтори Кели. — Какво става тук?

Джени забеляза погледа на г-н Пардий, вперен в голата ивица кожа, която се разкриваше между ниско изрязаните шорти „Америкън Ъперъл“ и мрежестото потниче на Кели. Крокодилчето на сutiена й надничаше през малките дупчици.

— Изи беше тук — докладва той по същество.

— Изи?! — попита Кели шокирано, все едно г-н Пардий тъкмо бе казал, че е видял пиещи бира маймуни.

— Ти къде беше? — попита Пардий.

Кели се намръщи и завъртя очи.

— Бях в библиотеката. Тъкмо се връщам.

Джени се взря в нея невярващо. Пардий изглежда се хвана на тази история, въпреки че беше посред нощ и Кели беше полугола, боса и не носеше ни една книга.

— И какво правеше Изи тук? — Кели впи очи в Джени, все едно ѝ внушаваше телепатично мисълта: „Не прецаквай нещата“.

— Е? — г-н Пардий вдигна вежда.

Подозрително и обидено изражение помрачи лицето на Кели. Актьорска игра, достойна за Оскар.

— Наистина ли нещо... се случваше тук?

Г-н Пардий пристъпи от крак на крак.

— Бяха заедно в леглото.

— Но ние не сме правили нищо! — защити се Джени.

— Тогава защо изглежда, че кутия презервативи е експлодирала на пода? — настоя г-н Пардий.

Кели завъртя отново драматично очи.

— Не мога да повярвам! Ти, малка кучко! — изкрещя тя към Джени и дръпна с артистичен жест потника си, излагайки на показ голия си корем. Г-н Пардий жадно се загледа в добре оформеното ѝ от хокея на трева тяло.

Кели помръдна с вежди срещу Джени и безгласно прошепна: „Продължавай да го правиш!“. Очите на Джени се разшириха — нямаше да позволи на Кели да прехвърли вината върху нея!

— Г-н Пардий, това е едно голямо недоразумение — Джени се опита да обясни, като пет пари не даваше, че гласът ѝ звучи почти плачливо. — Аз наистина не правех нищо!

Г-н Пардий обаче само сви рамене и каза:

— Това ще изясни ДК.

— Моля? — каза Джени.

— Дисциплинарната комисия, развратнице! — пенеше се Кели.

— Кели, достатъчно! — изкомандва г-н Пардий. — Джени, знаеш ли кой е твоят съветник?

— Ами, май че г-н Далтън? — или поне това гласеше приветственото писмо от „Уейвърли“ до г-н Дженифър Хъмфри.

— Точно така. Той е нов. Окей. Ти ще докладваш в „Стансфилд Хил“, в офиса на г-н Далтън, в девет и половина утре. Не съм сигурен в коя стая беше точно, но провери на картата на първия етаж. Той ще прецени ситуацията, преди да я препрати към ДК — Пардий попипа обичата си. — Разбра ли? Добре. Трябва да намеря Изи сега...

Когато се увери, че е заминал, Кели тръшна вратата и пушна дълбока въздишка:

— О, боже... За малко.

— „Развратнице“?! — гласът на Джени потрепери.

— Извинявай за това — въздъхна Кели, седна на леглото и я погледна с огромните си лешникови очи. — Трябваше да накарам г-н Пардий да повярва, че съм наистина разгневена.

— Е, той повярва и още как.

Кели сви рамене:

— Не е станало кой знае какво.

Джени се намуси. „Не е станало кой знае какво?! Та аз ще трябва да се явявам пред комисия! Какво изобщо се случва?!“

Кели се наведе и взе една от опаковките с презервативи.

— Ти си нова, момиче си и чувам, че си била умна. Ще ти се размине — тя потри квадратното пакетче между пръстите си. — Може да използваш връзките си в „Рейвс“.

— За какво говориш? — не повярва на ушите си Джени.

Сарказъм ли долови в гласа на Кели? Джени никога не ѝ беше споменавала за „Рейвс“. И какво щеше да я накара да прави Дисциплинарната комисия? Да се гмурка за боклук в Хъдзън? Ами ако това си останеше постоянна черна точка в училищното ѝ досие?

— Виж — започна Кели. — Брет е в Комисията, със сигурност ще направи всичко възможно, за да те измъкне. Ако ме бяха хванали с Изи, щяха да ме изключат. Вече имам и няколко предишни провинения...

— О, така ли? — любопитно подхвърли Джени.

— Да. Имам отбелязани две черни точки, така да го кажем, а при третата изхвърчаш.

— А-ха — Джени се почувства някак облекчена. Значи това ще е едва първата ѝ точка, не беше толкова лошо.

— Ще е *наистина* супер зле, ако ме изхвърлят — Кели разкъса опаковката на презерватива с нокът. — Родителите ми ще ме изпратят в обикновено училище в Атланта, където децата крият пистолетите и кеновете си с бира от металните детектори. И всички ходят на НАСКАР. Дори и момичетата! — тя се загледа продължително в Джени. — Можеш ли да си ме представиш на НАСКАР?

Кели беше прекалено красива, за да посещава държавно училище. Джени се спря. Припомни си, че не би повторила грешката на Старата Джени със Серена ван дер Удсен в „Констънс“ и не би си създавала тотален враг в лицето на по-голямо от нея момиче. Затвори очи и си наложи да спре. „Новата Джени, Новата Джени, Новата Джени.“

Кели извади жълтеникавия кондом и пъкна показалеца си вътре.

— Трябва някак да избутам тази година без наказание.

Джени въздъхна примирено. Харесваше ѝ всичко в „Уейвърли“ — горите и новоанглийските тухлени сгради; това, че учителите носеха блейзъри в час и често имаха титлата „доктор“; вкусната съомга с усаби, която всички отбягваха. Мечтаеше да гребе по реката, да ходи на пролетния карнавал, където да се среща с момчета от другите училища, а после триумфиращо да се завръща в Манхатън като възпитаничка на престижен пансион. Не искаше да прецаква всичко това наведнъж, но ето я — отново най-одумваната в кампуса и забъркана в неприятности, още преди дори да е започнала с училището!

Кели въртеше презерватива на пръста си.

— Всичко ще бъде наред — увери я тя. — Честно. Ще ти забранят за известно време да си подготвяш уроците заедно с останалите или пък да имаш посещения, това е. Брет е в ДК — Кели се усмихна така сладко, все едно ѝ обещаваше, че ще бъдат най-добри приятелки завинаги, ако ѝ помогне.

— Просто не знам — Джени закърши ръце и скута си. Колкото и да ѝ се искаше да е приятелка с Кели, не желаше да си има проблеми. Никакви. — Ще трябва да помисля — тихо добави.

— Напълно те разбирам! Помисли си — колкото дълго ги е нужно! Но да знаеш, че няма да имаш неприятности. Това наистина, наистина, наистина не е голяма работа...

— Да, но... — Джени ухапа устната си. — Не знам...

Кели скочи от леглото си, стрелна се към гардероба и отвори вратите му.

— А тук, за срещата с твоя съветник утре, сигурно ще искаш да изглеждаш, колкото е възможно по-добре. Харесва ли ти нещо от моите дрехи? Сериозно, каквото и да е? — Кели прокара ръка през великолепните, идеално изгладени дизайнерски облекла.

— Наистина ли? — Джени стана и надникна в гардероба на Кели заедно с нея. Драматичният момент в ситуацията взе постепенно да отшумява. Нима Кели щеше да ѝ предлага по този начин всяка една своя дреха, преди г-н Пардий да беше хванал Изи в стаята им? Абсурд. Джени почувства внезапно неудържим прилив на сила — порив толкова мощен, че почти я изплаши.

— Честно! Каквото мога да направя! Абсолютно смятам да превърна тази година в най-хубавата в живота ти — предложи ентузиазизирано Кели.

Джени извади елегантна рокля „DKNY“ от белия ѝ сатенен плик и я наложи върху себе си. Най-хубавата година в живота ѝ? Със сигурност не би отказала подобно предложение...

OwlNet Instant Message Inbox

ХийтФеро: Наистина ли са правила секс?? Чуваше ли ги през стената?

ЕмилиДженкинс: Беше толкова ШУМНО, че трябваше да си пусна градски трафик на звукогенератора си, та да ги заглуша!

ХийтФеро: Изправени до стената ли го правеха?

ЕмилиДженкинс: Абсолютно. Не можах да мигна.

ХийтФеро: Яко.

OwlNet Instant Message Inbox

СейджФрансис: Знаеш ли, че някои от новачките рисуват понита по белите си дъски? Те изобщо не познават ХФ и си мислят, че е много яко да се прави така.

АлиснКуентин: Х вече остана без възможности... Следващото сигурно ще е 2 новачки наведнъж...

Един възпитан бухал от „Уейвърли“ гледа висшестоящите право в очите.

На следващата сутрин Джени застана до гардероба и се зае задълбочено да наблюдава тихата, окъпана в слънце стая. Беше едва четвъртък, първият учебен ден, но тя изглеждаше вече напълно обитаема — книги и хартии навсякъде, скупчени дрехи на пода, гримове, шишета с шампоани и лакове за нокти, пръснати по бюрата, в съседство с плоскоекранните компютри, купища тетрадки и учебници, неразпечатани опаковки с цветни маркери и едно голямо зелено алое, кацнало на тясната рамка на прозореца. Джени бе прекарала тук почти два дни, но все още не се чувстваше в *своята* стая — не бе имала и миг на усамотение в нея.

Леглото на Брет беше празно — тя се бе вмъкнала в стаята снощи след цялата разправия и сигурно беше станала рано днес. Все още имаше отпечатък от тялото ѝ върху матрака, където бе лежала. Кели спеше непробудно, свита в ембрионална поза.

Джени прокара ръката си над купчината пухени кашмирени пуловери. Всичките дрехи на Кели бяха красиви, но тази сутрин Джени почувства нежелание да ги взема назаем. Вместо това тя се вмъкна в нейната си „Банана Рипаблик“, но приличаща на „Тиъри“ лъскава пола в цвят каки, нейната си единствена риза „Томас Пинк“ с копчета и чифт бебешкорозови пантофки „Синтия Роули“. Сложи отгоре сакото „Уейвърли“ и оцени резултата в огледалото. Определено „Невинна“!

Пристъпи на пръсти в коридора и затвори вратата на стаята зад себе си. Върху дъската, окачена на стената, точно до бележката на Брет, че учи в стаята на Бени, някой беше написал „Спасете Тинсли!“ с големи, ярки розови букви. В долния ъгъл имаше рисунка на нещо, което наподобяваше пони. Докато вървеше по коридора, Джени забеляза малки понита на дъските и на няколко други стаи. Пансионът

изглежда беше като рисунка на Шагал — пълен с шеги, логически ребуси и загадки.

Джени вървеше по криволичетата стара павирана пътека, която се извиваше от кампуса към „Стансфийлд Хол“ — масивна тухлена постройка, приютяваща административните офиси и няколко класни стаи. Повечето ученици все още спяха, но екипът по поддръжката на зелените площи вече се беше насочил към футболното игрище и към красиво подстриганите храсти. Във въздуха се носеше аромат на прясно окосена трева.

Вътрешността на „Стансфийлд Хол“ бе осеяна със сложни гипсови плетеници на пълзящи лози и цветя по стените. Имаше прозорци с матови стъкла на стълбищата и резбовани дървени парапети. Джени се изкачи до третия етаж и стигна почти до дъното на величествен коридор с махагонов под, докато се изправи пред затворената врата на офиса с месингова табела „Ерик Далтън“. Отвътре се дочу кикот и Джени отстъпи назад.

— Чувала съм това и преди — изрече зад вратата някакъв женски глас. — Всеки учител от шести клас насам ми е казвал, че нося името на героинята от „И изгрява слънце“.

— Лейди Брет Ашли — включи се мъжки глас, — създавала е доста проблеми.

— Е, явно това върви с името — Джени чу как Брет отговаря с най-флиртуващия си глас.

— Виж, трябва да говорим с тази ученичка сега и няма да успеем да стигнем до административните въпроси, които трябваше да разгледаме. Свободна ли си за обяд днес? Може тогава да ги довършим?

— Мисля, че да — отговори Брет. — Да се срещнем тук?

Джени почука на вратата и долови шумолене на хартии и дрънчене на чаши.

— Влезте — извика г-н Далтън.

Джени пристъпи в офиса, който беше разхвърлян и малък. Брет седеше на ръба на кафяв кожен диван, с ръце, отпуснати в скута и излъчваше безкрайна примерност и невинност. Г-н Далтън седна на стола до бюрото си и премести някакви листа.

— Джени, нали така? Моля, седнете — той кимна към дивана. Джени седна, колкото е възможно по-далече от Брет.

— Това е Брет — продължи г-н Далтън. — Тя е в Дисциплинарната комисия и ми помага с някои административни неща.

— Да, тя ми е... — започна Джени, но Брет я прекъсна и се обърна към г-н Далтън:

— С Джени вече се познаваме. Живеем в „Дъмбъртън“ заедно.

„О, да, в една и съща стая“, помисли си Джени и се зачуди защо Брет не спомена, че са съквартирантки. Г-н Далтън се усмихна:

— О, добре тогава. Както казах, Брет ми помага с някои случаи на Дисциплинарната комисия и като неин член ще ми помогне в решаването и на настоящия казус — той прочисти гърлото си. — Джени, аз съм ваш съветник и едновременно с това съм отговорен за систематизирането на основните факти по вашия дисциплинарен случай, така че с един удар ще хванем два заека.

Той прехвърли още някакви листа през ръцете си, като че имаше способността да попива съдържанието им само с допир. Джени отбеляза, че Брет не носеше униформеното си сако, а невероятен, великолепен копирен топ с цвят на патладжан и прилепнала черна пола до коляното от фин вълнен плат. Краката ѝ бяха обути в сандали „Марк Джейкъбс“ с каишки, бяха сексапилно кръстосани и насочени към г-н Далтън. Той, от своя страна, кацна на ръба на бюрото си, готов да снима показания с жълт бележник в ръка.

— И така, Джени, какво се случи миналата нощ? Знаем, че сте се намирали във вашата стая в общежитието с момче на име Изи Уолш. Г-н Пардий каза, че сте били заедно в леглото?

— Ами, да, това е — отговори Джени равнодушно. Беше стояла будна цяла нощ, в опит да прецени кое е по-добре: да потвърди подозрението на цялото ученическо „Уейвърли“ общество, че е аморална кучка или да превърне съквартирантката си в свой враг. — Аз не... аз не мисля, че съм готова да ви разкажа какво точно се случи.

— О! — г-н Далтън вдигна вежди.

— Искам да кажа, трябва ли да разясня всичко сега или мога да изчакам до... ами, до истинското разглеждане на случая? Защото наистина не съм готова да говоря за това в момента.

— Технически погледнато, няма нужда да ми казвате, каквото и да било — призна г-н Далтън, с опрян върху листа химикал, —

въпреки че като ваш съветник, бих се радвал да *почувствам*, че можете да ми се доверите.

— Аз не съм готова. Аз...

— Какво означава, че не си готова? — прекъсна я Брет, разплете краката си и се взря в нея. Когато беше ядосана, косата ѝ изглеждаше още по-червена.

Джени затвори плътно уста и сви рамене. Беше я страх да говори. Брет я огледа изпитателно. Ризата ѝ на розови и бели райета беше прекалено тясна в гърдите, а бузите ѝ грееха в розово, все едно беше пробягала цяло поле.

Брет се беше прибрала късно снощи, след откритието на г-н Пардий, но Ерик я беше въвел в събитията тази сутрин, след като пристигна в офиса му. Не че Брет би повярвала на версията на г-н Пардий, но беше абсолютна глупост от страна на Джени да не защити себе си и Изи от проблеми. Горката Джени. Перфектен щит за Кели. Боже, каква кучка беше Кели.

Джени забеляза, че Брет я инспектира сякаш бе биологичен материал върху лабораторно стъкло. Почувства бузите си горещи. „Аз съм Новата Джени, аз съм Новата Джени, аз съм Новата Джени“, повтаряше си наум, за да се стегне.

— Добре — каза г-н Далтън, потривайки длани. — Щом като не искате да ни разкажете нищо сега, няма проблем, не сте длъжна. Но може би има някой друг от управата на „Уейвърли“, с когото бихте желали да споделите?

Джени отново сви рамене безпомощно. Днес бе първият учебен ден, а тя не бе успяла дори да срещне учителите си.

— Хубаво тогава — продължи г-н Далтън, — благодаря ви, че дойдохте, Джени. Пълното разглеждане на вашия случай ще бъде другата седмица. Как ви се струва понеделник?

— Да, става — глухо отговори тя. — Ъмм, благодаря.

Джени хвърли един поглед към Брет на излизане от офиса на г-н Далтън, надявайки се на окуражителна усмивка, но Брет изучаваше с отегчена физиономия цъфналите краища на пламтящо-червената си коса.

Джени затвори тежката дъбова врата зад гърба си и се зачуди дали пък не е наистина тъпо, задето им каза, че не е готова да говори? Как беше онзи филм: „Закон и ред: В пансиона“?

Изведнъж тя се озова лице в лице с Изи Уолш, който стоеше пред офиса на г-н Далтън и чакаше реда си да влезе. В мига, в който очите им се срещнаха, сърцето ѝ започна да препуска. Беше толкова погълната от мисълта, че може да си има проблеми и че вероятно ще бъде обявена за най-голямата развратница на „Уейвърли“, че интимната им малка история с галещата гърба ѝ ръка остана на съвсем заден план в съзнанието ѝ. Сега си припомни приятното топло чувство от допира на тялото на Изи до нейното.

— Здравсти — каза тя и преглътна бързо.

— А? — Изи вторачи в нея празния поглед на премрежените си и уморени сини очи. Беше облечен в парцалива яркожълта фланелка с надпис „Лексингтън Олстарс“.

— О! — сега вече зрението му се поизбистри.

— Как си? — попита срамежливо Джени.

— Аз... — той се извърна бързо наляво, с все още широко отворени очи. От порите му лъхаше на водка. — Аз... ти вътре ли беше?

— Да — Джени се опияни само от въздуха, който споделяше с Изи. Той се готвеше да каже още нещо, но тогава вратата се отвори и от нея се показа русата глава на г-н Далтън.

— Г-н Уолш, ваш ред е.

Без да каже „чао“, Изи нахлу тромаво в офиса. Джени се обърна и изтича надолу по стълбите, навън, към ярката слънчева светлина. На един от по-ниските клони на дървото, надвиснало точно над пътеката, седеше екземпляр от онези големи, тлъсти рогати бухали. Джени замръзна. Дали не беше същият, който се опита да я убие само преди няколко дни? Тя присви подозрително очи. Бухалът примигна бавно срещу нея, все едно че беше надрусан, а после бавно извърна поглед.

Джени забърза по пътя обратно, към първия си учебен час. Отбеляза си наум първия и вероятно единствен победоносен миг в този ден — беше спечелила състезание по надглеждане с бухал.

13

В моменти на емоционална борба един бухал от „Уейвърли“ трябва да се доверява на вътрешния си глас.

— Радвам се, че си дошъл да изясним ситуацията — Далтън поздрави Изи.

Пиянската злоупотреба с водка от предната вечер караше Изи да се чувства като лепкавата слуз, която свалеше от копитата на Кредо, преди да тръгнат на езда. Той се плъосна в дизайнерския черен кожен стол и се взря с празен поглед в съквартирантката на Кели, Брет, която седеше срещу него, с абсолютно прозрачна пурпурна блуза. Новият му съветник изглеждаше на осемнайсет, което беше добре дошло, защото предшественикът му, г-н Кели, беше толкова стар, че едва помнеше собственото си име. Пенсионира се миналата година, на възраст около сто.

— Здравей, Изи — поздрави го Брет с подчертано авторитетен тон и нанесе няколко бележки в жълтия си тефтер. — Добре ли прекара лятото?

— Ъ-хъ — изгрухтя Изи, докато блееше в тавана. Брет може и да си въобразяваше, че е г-ца Имам-власт-над-теб-защото-съм-перфектна, но пред него не минаваха такива номера. Едно време двамата бяха близки. Ходеха заедно на френски през първата година в „Уейвърли“ и за финалната презентация, която беше под формата на дискусия, Брет имаше идея да заместят обичайния нелеп диалог пред класа с готически късометражен филм на френски, в стил Годар, който да заснемат с ретро камера „Супер 8“. Изи беше нейният партньор в клас и респективно екзистенциалния герой във филма. Трябваше да изговаря невъобразимо странни неща на френски, от сорта на: „Моп omelette du jambon est mort“^[1] и „Les yeux — очите — изпитват болка“.

Мосю Грим беше впечатлен и постави и на двамата най-високи оценки.

— И. Франсис Уолш — Далтън назова цялото му име, докато четеше досието му внимателно. — Какво искаш да ми разкажеш за предната нощ?

— Докато тя е тук? — той насочи пръст към Брет. — Бях останал с впечатление, че подобна информация е поверителна.

— Аз съм негов асистент — побърза да се обади Брет и се поизпъгна.

— Брет ми помага в процедурите на Дисциплинарната комисия — обясни Далтън. — Смятам, че това е достатъчно основание за присъствието ѝ тук.

Изи местеше поглед между тях двамата. Уха. Далтън беше хлътнал — по Брет Месършмит!

— Тук пише, че не сте се спогаждали добре с училищните правила през последните няколко години, Изи — Далтън прочисти гърлото си. — Дисциплинарни предупреждения, три пъти. Временно отстраняване, два пъти. Миналата година сте бил почти изключен, защото не сте се появил в училище след пролетната ваканция. Безброй пререкания с учители. Лошо отношение — той направи пауза и прелисти следващата страница. — Прекъсва учебните часове. Ниски оценки. Почти никаква извънкласна дейност. Употреба на алкохол, четири пъти. Отсъствия от спортните часове. Никакво чувство за колективна принадлежност... — Далтън обърна следваща страница, а Брет се усмихна самодоволно.

— Но... — г-н Далтън беше посочил нещо в досието с показалеца си и вдигна вежди. Показа документа на Брет и тя поклати скептично глава.

Изи завъртя очи с досада. Без съмнение бяха стигнали отново до проклетите резултати от тестовете. Събираше почти максималния възможен брой точки и в трите раздела, чудо голямо. Родителите му обичаха да се плюнчат около тази история, макар Изи да реагираше с нещо повече от равнодушие. Да се измъкне от общежитието, за да наблюдава падащи звезди в два сутринта или да цапа бос в рекичката зад художествената галерия призори — такива неща го вълнуваха; неща, които щеше да помни и в дълбоката си старост. А не някакви идиотски точки от тестове. За нещастие, всевъзможни безсмислени

правила се изпречваха на пътя на Изи всеки път, щом пожелаеше да си подари някой от своите любими „Уейвърли“ моменти.

— Вие сте потомствен възпитаник на Академията — продължи Далтън и погледна за миг към усуканата плетка на копчетата си за ръкавели. — Но това не би трябвало да има значение. Ето например, аз също съм такъв.

— Наистина ли? — изцвърча Брет. — И аз!

— Баща ми е учил тук, както и дядо ми. И неговият брат — Далтън се обърна към Брет. — Всъщност Далтън са били в първия дипломиран клас на „Уейвърли“.

— Сякаш съм искал да зная — промърмори Изи саркастично. Какво му беше на този учител, така отчаян в опитите си да впечатли Брет? Далтън присви очи.

— Никога не съм очаквал да получавам по-различно отношение от това, което важи за останалите. Дори мисля, че учителите бяха повзискателни към мен като наследствен потомък на „Уейвърли“ и очакваха от мен да бъда пример за останалите ученици.

— Точно така — Изи тракна със зъби. Пълни глупости! Родът му традиционно посещаваше „Уейвърли“, което очевидно беше някаква велика привилегия, но той знаеше за какво всъщност ставаше въпрос — ако семейството ти има достатъчно пари, за да изпраща многообещаващите си деца (или цели поколения) в „Уейвърли“, управата ще ти целува задника до края на дните ти. В това нямаше никакви морални стандарти, а само и единствено пари. И Хийт Феро беше от такъв шибан род в крайна сметка, а си беше чист боклук!

Далтън се наведе напред:

— Присмивайте се, колкото желаете, но не е трябвало да бъдете в общежитието „Дъмбъртън“ снощи, нито пък е трябвало да бъдете с... ъмм... с това ново момиче, Дженифър Хъмфри.

— Имахте ли нещо с Джени? — Брет също се наведе, крайно заинтригувана.

— Какво каза тя по този въпрос? — попита Изи.

— Нищо не каза — смръщи се Брет. — Каза, че не е готова да разкаже.

— О — Изи се почеса по носа. Не беше сигурен какво да прави с Джени и със случилото се предната нощ. След като си говори с нея, бе решил, че тя е само мираж. Не злоупотребяваше с грима, ако изобщо

използваше грим и беше миньонче, докато Кели бе висока. Имаше миниатюрни крака и ръце, дълги мигли и ходеше с чанта, по която нямаше нацвъкани хиляди от G-тата на „Gucci“. И задаваше въпроси за изкуство. А снощи... да, това също беше мираж — пиански мираж. Предполагаше се, че щеше да спи с Кели, а вместо това се изсипа полугол от леглото на Джени, подгонен от Пардий.

Сега Джени — сладката Джени — си имаше неприятности заради него. Но той трябваше да е край нея. Тя изглеждаше толкова розова и невинна, също като картината на Ботичели, която беше видял в Рим миналата година, „Раждането на Венера“ — сексапилна мадама, която излиза от мидена черупка. Не искаше Джени да има проблеми. Но и не искаше Кели да разбира, че е галил гърба на Джени. Изи хвана главата си с две ръце, за да не изтече махмурлийският му мозък през ушите.

— И така, чуйте ме. Не знам какво става тук, но като ваш съветник съм длъжен да ви предупредя — подобно нарушение, последвало поредицата ваши предходни провинения, може да доведе до изключване.

Брет затаи дъх и поклати глава, преструвайки се на загрижена. Изи едва примигна:

— Окей.

— Чухте ли какво ви казах току-що? — попита Далтън. — Има вероятност да бъдете изключен.

— Да. Чух ви.

— Ако бях на ваше място, щях да отделя повече време на причините, довели ме в този кабинет — твърдо каза Далтън, — вместо с ентузиазъм да продължавам да създавам проблеми.

Това си беше вече мъжка приказка — нещо, което някой от братята му би казал. Изи бе най-малкият от четиримата, като другите трима също бяха учили в „Уейвърли“, много ясно. Всеки път, щом Изи им се оплачеше за нещо, те казваха, че няма да осъзнае значението на „Уейвърли“, докато не завърши. Поредната глупост от арсенала на възрастните хора с промит мозък. Братята му вече се бяха дипломирали и от колежа, и от правния университет; двама от тях бяха женени, а третият — сгоден. Бяха мъже под чехъл, отегчителни чичовци, които нямаха и елементарно понятие от *истинския живот*.

— Добре — процеди през зъби Изи. — Свършихме ли със съветването?

Без да дочака отговор, той стана рязко, дръпна вратата и се втурна навън.

Навън, пред „Стенсфийлд Хол“, внезапно се почувства замаян. „Има вероятност да бъдете изключен“. Далтън сериозен ли беше? Ако го изгонеха от „Уейвърли“, можеше да забрави за годината си в Париж. Щеше да бъде принуден да живее в дома на чепатите си родители, където да бъде обучаван от частен учител и единственият му контакт с външния свят щеше да е плашещата платиненоруса пощальонка, която твърде интензивно демонстрираше предпочитанията си към Изи. Той изпита необходимост да седне. Може би беше заради водката снощи, но му призля.

„Буху-буху“. Погледна към дърветата, откъдето долетя звукът. Един от големите рогати бухали го наблюдаваше с кръглите си, жълти очи. Изи изпръхтя към него по начина, по който успокояваше коня си Кредо и извади бутилка „Спрайт“ от училищната си чанта. Отпи глътка водка, останала от снощи. Всички бързаха за първите учебни часове от годината, но той имаше нужда да помисли.

Шляеше се по старата каменна пътека, която водеше към конюшните и му се прииска Кели да е там, за да легне с него в една от влажните клетки и да го накара да забрави за заплахата на Далтън. Щяха да се изтегнат върху някой конски чул и да останат там през целия ден, без да ги е грижа за пропуснатия първи учебен ден. Но въображаемата гола Кели в пустата конюшня не успя да го развълнува достатъчно — Кели от Фантазиите щеше да продължи да се оплаква от сламата в косата си или от несъществуващи буболечки върху одеялото.

Изи се затвори в топлатата, напоена с влага клетка на конюшнията и стисна очи. Но когато се върна в мечтите си, върху конския чул лежеше не Кели, загледана в него. А Джени.

Owl Net Email inbox

To: Всички ученици в „Уейвърли“
From: DeanMarymount@waverly.edu

Date: Четвъртък, Сеп 5, 9:01

Subject: Щети върху собствеността на „Уейвърли“

Драги ученици,

Забелязах, че рисунки на понита са се появили из кампуса — по тротоарите, по дъските за бележки пред стаите и по стените на душовете в женските съблекални.

Моля, имайте предвид, че посегателството върху училищната собственост е сериозно провинение и няма да бъде толерирано. Няколко човека анонимно ми докладваха, че тези рисунки им причиняват и негативно емоционално въздействие.

Моля, чувствайте се уведомени, че центърът ни за душевно здраве работи денонощно и че всеки, който бъде видян да нанася щети върху собствеността на „Уейвърли“, ще получи дисциплинарно наказание.

Приятни първи учебни дни!

Декан Меримаунт

[1] Омлетът ми с шунка е мъртъв (фр.). — Б.р. ↑

Никой бухал от „Уейвърли“ не може да избегне задаването на въпроси, пък бил той и губернаторска дъщеря.

Кели беше потънала в дебрите на латинския, когато г-жа Тълингтън, училищният администратор, прекъсна часа.

— Г-це Върнън — учителят, г-н Гастън, се обърна към нея. — Вашият съветник иска да ви види.

Офисът на нейния съветник беше само етаж по-долу от кабинета по латински език. Кели нервно потри длани. Двете с г-ца Емъри не бяха в много дружелюбни отношения. Г-ца Емъри беше късокоса кучка на средна възраст, от Кънектикът, която приличаше на лесбийка и беше посещавала „Васар“ с майката на Кели. Двете били врагове и постоянна конкуренция в борбата за най-високи оценки, както и за членство в академичния елит „Фи Бета Капа“. Състезавали се за едно и също място и в Харвард, специалност право, което майката на Кели спечелила. Огорчената г-ца Емъри решила да забрави за правния факултет и вместо това завършила магистратура в Нюйоркския университет. Беше се постарала Кели да разбере кристално ясно, че пропуснатото в Харвард място се е отразило на целия ѝ живот, и че, както Кели допускаше, обвинява майка ѝ за това. Кели и г-ца Емъри... една от всичките брилянтни комбинации ученик-съветник, които администрацията на „Уейвърли“ измисляше.

Офисът на г-ца Емъри беше потискащ. Тя не държеше абсолютно никакви книги или лични вещи по рафтовете си и единственото, закачено на дъската ѝ за съобщения, беше списък с официалните ѝ срещи, на който фигурираха титлите и номерата на останалите членове на управата. Самотен лаптоп „Сони Вайо“ с плосък екран лежеше върху тъмното ѝ дървено бюро, а върху голата масичка отзад се мъдреше хартиен пазарски плик с надпис

„Ринклифска ферма за вълна“. Отвътре надничаха дървени куки за плетене и кълбета цветна прежда. Г-ца Емъри — плетачка? Колко неочаквано.

Кели седна бързо на черния стол „Аерон“ срещу бюрото на съветничката си. В сравнение със спартанския вид на г-ца Емъри, облечена в черна поло блуза и практични панталони, розовата блисирана прозрачна поличка „Даян фон Фюрстенберг“ и инкрустираният с розови диаманти часовник „Чопар“ на Кели изглеждаха нелепо.

— Искали сте да ме видите?

Г-ца Емъри вдигна очи от клавиатурата на компютъра си. Намигна с едното око и се подсмихна с ъгълчето на гигантската си уста. Приличаше на женски Попай в криво огледало. Защо не ѝ се бе паднал някой по-нормален съветник? Като г-жа Суон например, която водеше подопечните си на опера три пъти годишно. Или г-н Бънгий, който организираше за поверените му ученици коледни партита с дъх на уиски и изслушваше сърдечните им проблеми? О, не, на нея бяха отредили откачената г-жа Попай, която с положителност поръчваше куките си за плетене, за да може да ръчка с тях непослушните деца в задника.

— Г-н Пардий ми каза, че се налага да говоря с вас — равно обяви г-ца Емъри. — Каза, че вашият приятел е бил заварен в стаята ви снощи. След вечерния час.

Кели пое дълбоко въздух и се приготви. Имаше дългогодишен опит в изопачаването на истината пред майка си, но това винаги я правеше неспокойна.

— Ами, работата е там, че — започна тя, — приятелят ми наистина беше в стаята... но не беше дошъл при мен, а при съквартирантката ми, Джени.

— Откъде знаете това?

Кели изви вежда.

— Ами... аз не бях там.

Г-ца Емъри я погледна недоверчиво, изсумтя „Мхм-мм“ и започна да пише нещо на клавиатурата си. Кели забеляза, че имаше къси и квадратни нокти, изгрязани почти до дъно. По дяволите! Мхм-кането на Емъри означаваше ли, че Джени е проговорила? Кели се съмняваше — беше разпознала блясъка в очите ѝ, Джени беше гладна.

Защо иначе щеше да идва на партито в „Ричърдс“, без реално да е канена? Ако не ѝ пукаше за социалните порядки в „Уейвърли“, директно щеше да се сприятели с онова странно момиче, Ивон. Не, Джени искаше много повече, Кели беше убедена.

— Вижте — сви рамене Кели. — Не знам какво е станало. Аз учех. Малко след вечерния час се върнах и само Джени беше там, Изи си беше тръгнал. Г-н Пардий говореше с Джени.

— Мхмммм. Добре, тогава. Вие с Изи не сте заедно вече, така ли?

Кели се сепна. Това ужасно „обичам те“, което все още си висеше без отговор в нищото... всяка секунда, в която Изи не ѝ отвръщаше, я правеше ужасно уязвима. Ако не започнеха да правят секс скоро и да си повтарят колко много се обичат взаимно, Кели трябваше да се регистрира в Центъра за душевно здраве в „Уейвърли“, заедно с всички онези момичета, травмирани от рисунките на пони.

— Не. Не сме заедно вече.

— Наистина ли? — г-ца Емъри се взря в нея над квадратните си черни очила. — Защото сте били видени с г-н Уолш в конюшните вчера.

— Ние... ние тъкмо бяхме скъсали — успя да промълви Кели с дрезгав глас. — Аз... аз наистина не искам да говоря за това, ако е възможно.

„Да го вземат мътните този Бен!“ Да ги вземат мътните и всички учители, и директори, задето живееха заедно с тях и знаеха и най-малката подробност от дните и нощите им!

— Мхм — отново изсумтя г-ца Емъри. Не изглеждаше да е повярвала и една дума на Кели. — Добре, дръж се прилично. Не сме забравили за миналата година

— Окей — отвърна Кели с тъничък гласец.

Тогава г-ца Емъри започна свирепо да чатка по клавишите пред себе си. Красноречив знак за Кели да се оттегли от сцената. Отчаяно ѝ се щеше да издължи врата си и да надзърне в писанията на съветничката — вероятно съставяше триточков план как да съсипе живота ѝ.

Кели се върна в клас, нетърпелива да се вгълби в успокояващия свят на латинските глаголни склонения. Седна на чина си и потри

ръце. Ако г-ца Емъри разкриеше лъжата ѝ и узнаеше, че Изи всъщност бе дошъл при нея, определено щяха да я изключат, особено след миналогодишния Екстази инцидент. В резултат майка ѝ щеше да се откаже официално от нея и Кели трябваше да живее с вмирисаната си на риба леля Бренда, в най-отегчаващото предградие на Атланта. Щяха да я принудят да посещава католическо училище заедно с бледи и пъпчиви деца, за които една супер готина вечер представляваше пиене на „Смирноф Айс“ на паркинга на „Деъри Куин“ и търговия с карти НАСКАР. Стомахът на Кели се сви.

Имаше две предизвикателства пред себе си — първо, да се увери, че Джени няма да проговори и второ, да убеди г-ца Емъри, че те двамата с Изи вече са минало. Животът ѝ в „Уейвърли“ зависеше от тези две неща.

OwlNet Email Inbox

To: JennyHumphrey@waverly.edu
From: KissKiss! Online
Date: Четв, Сеп 5, 12:50
Subject: Изненада!

Скъпа Джени Хъмфри,

Днес е вашият щастлив ден! Вашата приятелка Кели Върнън е избрала кошница с козметични продукти за вас, пълна с гримове на стойност 50\$! Ще получите кошницата заедно с безплатна чанта „Ле Спортсак“!

Моля, регистрирайте се в нашия уебсайт, за да изберете цветовете, които харесвате!

Целувки, целувки,

От екипа на KissKiss

Owl Net Instant Message Inbox

КелиВърнън: Ела с мен в „Пимпърнелс“. Следобед.

ИзиУолш: Шопинг? Нее.

КелиВърнън: Важно е. Трябва да говорим.

ИзиУолш: Не става ли да го направим и тук?

КелиВърнън: Може да влезеш в съблекалнята с мен...

ИзиУолш: Не сме ли се забъркали в достатъчно каши вече?

*Моралът е пътеводна светлина за всеки
бухал от „Уейвърли“.*

Изи видя Кели, която се беше облегнала на фасадата на магазина, нервно си играеше с бамбуковите дръжки на чантата си „Гучи“ и държеше незапалена цигара в ръка. Следобедът бе топъл и тя носеше пъстра тънка риза и пола от същия плат. Заведенията в Ринклиф, наредени покрай павираната главна улица, бяха посещавани предимно от дългоси артистични хипита, които ядяха ягодов сладолед във вафлени фунийки и спираха да говорят с Ханк — мъжът, който продаваше ръчно оцветени тениски и разни благовонни шишенца на улицата. Изи обаче дълбоко се съмняваше, че си беседват за ароматерапия. Ханк продаваше марихуана на много от учениците в „Уейвърли“, включително и на него самия. Вече си бяха махнали за „здрасти“.

— О-хо, вижте кой се появи — саркастично каза Кели.

Изи не отговори. Стояха пред „Пимпърнелс“ — луксозният бутик, в който Кели пръскаше благоволенията си да пазарува. Беше единственият в Ринклиф, в който не продаваха ръчно оцветени тениски, но когато все пак го правеха, тениските бяха копринени, обсипани с пайети и струваха по 300 долара. Последния път, когато беше тук, Изи прекара цялото си време в изучаване на едно тънко, розово и чорапоподобно нещо, което струваше 360 долара, като се опитваше да измисли за какво би могло да послужи то. За топлене на нос? Чантичка за марихуана? Мекичък презерватив? Кели най-накрая го беше информирала, че това е кашмирено пуловерче за кученца.

Така или иначе беше важно да говори с Кели, затова беше дошъл.

— Имаме проблем — заяви той равно.

— Хм... ние? — Кели изучаваше прясно лакираните си нокти.

— Естествено, че ние — намръщи се Изи. — И защо днес срещнах Джени пред офиса на Далтън? Заради снощи ли? Тя няма нищо общо с нашите истории.

— Да, и аз бях повикана от г-ца Емъри. Ако искаш да знаеш, да, Джени беше там заради снощи. Няма как аз да поема вината. Онова, с Екстазито, нали помниш? Родителите ми ще ме разсиновят и ще ме пратят в НАСКАР училище!

— За какво говориш? — настоя Изи, като потриваше необръснатите си страни с ръце.

Кели отметна русата грива към гърба си.

— Виж, не искам да ме изключат. Затова казах, че си бил в стаята при Джени и че ние с теб сме скъсали.

— Какво?! — не повярва на ушите си Изи.

Кели сви рамене и бутна вратата на магазина. Звънчетата над нея оповестиха влизането им.

— Миличка! Добре дошла отново! — изцвърча много висока и много слаба жена с опъната назад руса коса в момента, в който те пристъпиха прага.

— Здравей, Трейси — изгука Кели и двете се целунаха по бузите, в един добре заучен ритуал. Изи се мотаеше отзад и изгаряше от желание да излезе. Веднага. Шопинг, пищящи момичета, кашмирени кучешки елечета — толкова далеч от неговия свят. За какво беше дошъл? Вместо това можеше да се порадва на последните си дни в „Уейвърли“.

— Запазила съм някои неща за теб през лятото — Трейси кимна и чевръсто ги поведе към една малка задна стаичка. Извади плик за дрехи, пълен с блестящи рокли, поли и блузи. Държеше и една рокля „Дона Карън“ в цвят слонова кост.

— Не е ли красива?

Изи сведе глава настрани, за да прочете табелката с цената — 2250 долара.

— О, наистина! — Кели затаи дъх. Не изглеждаше особено загрижена от факта, че е лъгала пред училищната администрация или че е забъркала съквартирантката си в проблеми. Не. Всичко, за което се безпокоеше тя, беше дали тази рокля се предлага в достатъчно малък размер.

— Практически можеш да облечеш тази рокля дори на сватбата си! — Трейси наложи дрехата върху тялото на Кели.

— Ако си проститутка — грубо добави Изи. Той се плъосна на лавандуловата кушетка и извади къдрава възглавничка от розова дантела изпод себе си. Кели завъртя очи:

— Момчета — с тежка въздишка се обърна тя към Трейси. — Какво разбират те...

После се приближи към Изи и го смушка в ръката:

— Е, какво, беше ли Далтън гаден с теб?

— Каза, че може да ме изключат.

— Да, но няма да го направят. Фамилията ти е традиция за „Уейвърли“. Никога не изключват потомствени възпитаници.

Изи улови пелена от безпокойство да засенчва лицето ѝ, докато събираше роклите, надлежно предоставени от Трейси за проба.

— Не знам — отговори той, докато тя затваряше розовата врата на пробната. — Защо пък да не съм прецедент?

— Не, няма да те изключат — настоя решително Кели и праметна розовия си сутиен „Ла Перла“ върху вратата. Той провисна, безформен и тъжен. — Определено не си застрашен.

— Значи имаш намерение просто така да оставиш Джени да понесе цялата вина?

— Защо не? Г-н Пардий хвана нея, в крайна сметка. И тя е подготвена. Вече го обсъдихме.

Изи въздъхна.

— Далтън ми каза, че Джени нито е отхвърлила, нито е потвърдила нещо. И какво, ако все пак каже истината?

— Няма да го направи — отвърна Кели, а гласът ѝ прозвуча прегракнало от пресилена решителност.

Изи се облегна назад. Собственичката на магазина, Трейси, се загледа в кецовете му „Конвърс“, прострени върху лавандуловото кадифено канапе. Какво, не може да качва краката си горе? Лошо. Изведнъж Кели показа глава от съблекалнята.

— Миличък? Имам нужда от теб за една мъничка, дребничка услуга!

— Каква?

Ако трябваше да ѝ помага да си разплете прашките или да си закопчае нещо, някак не беше в настроение. Очите на Кели срещнаха

неговите:

— Е... — тя завъртя един рус кичур около показалеца си, — ако се налага Джени да ме прикрие — и аз съм сигурна, че тя ще го стори — трябва да се постараям нещата да изглеждат... достоверни.

— Достоверни?

— Ами, знаеш... Все едно нещо наистина се е случило между вас двамата.

Изи стисна зъби невярващо, загледан в нея.

— Затова — мисълта на Кели леко се носеше напред, — колкото й да ти звучи странно, се чудех, дали не може да пофлиртуваш малко с Джени? Например да се правите, че много се харесвате, нещо такова...

— Молиш ме да флиртувам с друго момиче?! — Изи се засмя и свали краката си от кадифеното канапе. — Забрави ли, че си най-ревнивото същество на планетата?

Кели затвори отново вратата и праметна току-що пробваната рокля върху нея.

— Не съм ревнива — възрази.

— Какво искаш да направя?

— Не знам... Флиртувай. Бъди мил с нея. Дружелюбен.

През затворената врата на съблекалнята лицето на Изи не се виждаше добре. Но ако Кели имаше възможност да го зърне отвътре, сигурно щеше да се озадачи от нескрито радостната усмивка на лицето му и от все по-наситената аленина, разливаща се от шията към бузите му. Когато тя отново подаде глава, той беше съумял да се овладее.

— Толкова зле ли ти звучи това наистина? Няма да бъдеш изключен. Тъпо е. Но така или иначе имаш проблем, тъй като г-н Пардий те е заварил в стаята. Нищо няма да ти стане, ако ги накараш да повярват на видяното, нали?

— Да, така е — вдигна ръце във въздуха Изи в безпомощен жест.

Тя заподскача от облекчение и доволство, а той се загледа в гърдите й за миг.

— Миличък, моля те! Няма ли да бъде ужасно, ако ме изгонят?

— Ами ако мен ме изгонят?

Кели изкриви лице в скептична гримаса.

— Няма — твърдо каза тя. — Вече ти обясних.

Изи се поколеба. Възможно ли беше Кели да го беше видяла, докато седеше снощи до Джени, и това сега да беше някакъв тест?

Сякаш беше по-добре да се прави, че не е убеден в ползата от тази идея, въпреки че отвътре, много ясно, се чувстваше като поразен от мълния. Наистина ли собствената му приятелка го умоляваше да сваля момичето, което го привличаше адски силно?

— Не звучи много морално — стоически рече Изи, с все още колеблива усмивка на уста.

— Морално? — тя отново затръшна вратата на пробната. — Забравихме ли, че ме открадна от Брендън Бюканън миналата година? Точно изпод носа му?

— Е?

— Ами, това също не е особено морално, нали?

Изи вдигна рамене.

— Както и да е — продължи Кели, — ще кажа и на Джени за това. Не те карам да спиш с нея или нещо подобно. Ще го направиш ли, *моля те*, заради мен?

— Аз... — Изи спря. Тя не го тестваше. Беше сериозна. Той наистина беше най-дяволски щастливият човек на света.

Кели излезе от пробната, беше облякла бялата рокля „Дона Карън“. Приличаше на Кучката-на-училището Барби, в сватбения си ден.

— Е, ще го направиш ли? — попита отново тя. Той бавно кимна и по лицето ѝ се разля усмивка — Благодаря ти, скъпи, това ще бъде невероятна помощ от твоя страна!

„Не, не — мислеше си Изи. — Аз ти благодаря.“

Owl Net Email Inbox

To: RufusHumphrey@poetsonline.com

From: JennyHumphrey@waverly.edu

Date: Четвъртък, Сеп 5, 12:15

Subject: Липсваш ми

Здрасти, баща ми,

Тъкмо приключих с първия си час по английски. Учителят ни прочете на глас част от „Вой“ и ме накара да

си спомня как се вмъкнахме двамата с теб и с твоите грозни, но вкусни овесени бисквити в онова наистина странно кино и гледахме документалния филм за Алън Гинзбърг. Бях много щастлива в този ден.

Пробите за отбора по хокей на трева бяха вчера и няма да повярваш, но аз съм роден талант. Да не би тайно да си тренирал отбор по хокей за неуспели поети или нещо такова? Защото иначе нямам представа на кого съм се метнала...

Все още свиквам с всичко тук — различно е от града и от „Констънс“ в много отношения. Мирише много по-добре и няма хлебарки, но пък има изобилие от ПРАВИЛА, които все още се мъча да запомня... Да се надяваме, че ще ми се удаде да ги спазвам така добре, както играя хокей.

Чувал ли си Дан? Признавам, че понякога ми липсва.

Прегръдки и целувки!

Обичам те:

Джени

P.S. Ще ми изпратиш ли мобилния? Мислех, че не са позволени, но както се оказва, тук всеки има. Върху бюрото ми е, в моята стая. И ако случайно се е преобразил в „Трео 650“, няма да го върна...

Мерси, тате. Обичам те!

16

Един умен „Уейвърли“ бухал може да се справи с всичко.

— Добре, разкажи ми сега за тоя готин учител — изчурулика сестра й. Брет се беше скрила зад „Стенсфийлд Хол“, за да се обади набързо в офиса на списание „Ел“, преди да се върне при Ерик. — Отиваш да *обядваш* с него?

— Това ще е работен обяд — каза Брет. — Сутринта не ни стигна времето. Нищо не означава.

— Разбира се, че означава! Как се казва той, впрочем?

— Ерик Далтън.

— Какво? Прекъсна за секунда...

— Ерик Далтън — продължи високо Брет и погледна екрана на телефона си, но там пишеше: „Връзката прекъсната“. Тя мушна телефона обратно в чантата си. Чувстваше се неконтролируемо нервна. Не беше способна да спре да мисли за Ерик от вчерашната им среща насам. Струваше й се малко странен и резервиран, но това беше предизвикателство. Също й се струваше, че той я харесва, но знае, че не бива — друго предизвикателство. Брет обичаше предизвикателствата.

Тази сутрин в часа по математика, докато г-н Фансуърт разясняваше концепцията за безкрайността, Брет си представяше как се измъкват и отиват в Ню Йорк, настаняват се в президентския апартамент в „Шери-Холандия“, поръчват си скъпо шампанско и яйца „Бенедикт“ от румсървис и часове наред правят секс потни и разгорещени, докато завесите на широко разтворените прозорци се веят, позволявайки им да се наслаждават на теглените от коне карети в парка.

Единствения път, когато бяха излизали с Джеремая в града, Брет беше предложила да пият мартини в бар „Хари Киприяни“, който беше

точно в хотел „Шери-Холандия“, но Джеремайя настоя да отидат в „Смит и Воленски“, защото знаеше, че футболният мач ще гърми от плазмените телевизори там. Стомахът ѝ се сви от мисълта, че Джеремайя щеше да я навести този следобед. Не беше в подходящо състояние на духа, за да се вижда с него.

Брет стисна зъби, докато се изкачваше по стълбите към офиса на г-н Далтън. Всичко, което искаше в момента, беше да седне на леглото на Кели, да пие емблематичния ѝ бананов протеинов шейк директно от шейкъра и да ѝ разправа за всяка бенчица по перфектното лице на Ерик. Откакто се бяха нанесли обаче, двете с Кели бяха си разменили едва няколко думи. Брет беше понечила да я попита за Джени/Изи историята, след като се върна от сутрешните си срещи, но Кели се беше втурнала бързо към душовете, без да отговори. И какво сега, не бяха ли вече приятелки? Или може би Кели се страхуваше, че ако свали гарда, ще ѝ се наложи да признае и какво е сторила с Тинсли? Вероятно.

Брет почука на вратата на Ерик и долови отвътре аромат на кипнал чай от лайка. Той отвори вратата и се усмихна очарователно.

— Привет — отстъпи назад, за да я пусне да влезе.

Брет се усмихна в отговор и едва се удържа да не преметне ръцете си през мургавата му, сексапилна шия. Той изглеждаше великолепно, от спретнатия възел на вратовръзката си, до... карираните си чорапи. Никакви обувки — само зелени, меки чорапи на големи ромбове. Тя потрепери. Под фината им материя — можеше да се обзаложи, че е кашмир „Брук Брадърс“ — бяха краката му. На практика само една стъпка го делеше от това, да бъде гол.

— Благодаря — отговори Брет, възвръщайки самообладание. После забеляза огромен поднос със сирена, хайвер, маслини, пушена съомга, крекери и чаени сладки, кацнал на ръба на офис шкафа. Приличаше досущ на щедрите колекции деликатеси, които клиентите на баща ѝ изпращаха в кошници до дома им, като благодарност за успешните липосукции.

— Обичаш ли сирене? Овче сирене „Манчего“? Козе „Трипъл Крийм“?

Като че Брет можеше да хапне нещо в този момент.

— Да, разбира се. Всичките ги обичам.

— И маслини? — посочи той. — Обичам да си правя малки пикници.

Брет скромно си взе тънко резенче сирене и го постави между сочните си устни. Соленият вкус изпълни устата ѝ със слюнка, която тя преглътна шумно.

— Наследил съм навика да се храня по този начин от моето семейство — Ерик почеса отстриани гладко избръснатия си, издължен врат. — Семейството ми, човече... всички са луди по сирене.

— Да — съгласи се Брет, запленена от класическия му новоанглийски акцент. Нямаше никаква идея откъде точно беше, но би трябвало да е от Източния бряг. Около Бостън може би, защото той със сигурност не говореше с градски акцент.

— С какво се занимават родителите ти? — успя най-накрая да каже тя. Той направи пауза.

— Ами, ъм, баща ми се занимава с издаване на списания. Майка ми... тя си има нейните малки проекти. А твоите?

О, да, това се казва ясен и изчерпателен отговор.

— Баща ми е лекар — Брет сви рамене. Нямаше намерение да споделя точната му специалност. — А майка ми... даа, и тя има своите малки проекти.

Един от тези проекти беше да купува дизайнерски пуловери на седемте си кучета, порода Чихуахуа.

— Е, моите източници ме информират, че си била в Италия — каза Ерик, намаза сирене „Бри“ върху сухарчето си „Бретън“ и седна обратно на стола. Тя вдигна поглед към него:

— Да. Откъде знаеш?

Той срамежливо наклони глава и каза:

— Ами... аз... видях го в досието ти.

Тя почувства как лицето ѝ се облива в червенина. Разбира се, че е погледнал в досието. Затова я беше разпознал от първия път, в крайна сметка. Това дали означава, че знае и за родителите ѝ?

— Извинявай — допълни бързо Ерик. — Нямах намерение да...

— Не! — възкликна Брет. — Боже, не ми пука. Бях в Европа по програма на училището. Прекарах и малко време в Южна Америка, заедно със семейството си.

Тя не допълни, че семейството ѝ беше купило най-голямата и най-кичозна къща в Бузиос, Бразилия, и че седемте Чихуахуа бяха

летели заедно с тях в първа класа, за да прекарат там лятната си почивка.

Той я погледна сериозно.

— Скромничиш. Била си във Франция с група от напреднали ученици — повечето по-големи от теб — още във втори курс. В първи курс си ходила на остров Крит, по специална стипендиантска програма.

Брет сви рамене. Беше странно някой друг да изрежда постиженията ѝ пред нея, но пък беше и готино. Джеремая надали имаше понятие къде се намира Крит.

— И си умна — усмихна се Ерик. — Имам нужда от умна жена, която да ми помага през тази моя първа година в Академията.

— Ами, ето ме — каза Брет плахо и ѝ стана смешно, че той я нарече жена вместо момиче. Наблюдаваше го как грациозно положи костилката от маслина на края на синия поднос, май че от италианска керамика. Джеремая би я изплюл в ръката си.

— И така, нека да започнем — отвори той папката си от манила, пълна с листа. — Виж това... някои от случаите на Комисията, описани на близо девет хиляди листа. И Брет, трябва да бъдеш наистина много дискретна! Помни, че технически не си упълномощена да вършиш подобна работа, тъй като не си членувала в Дисциплинарната комисия миналата година. Всичко в тези досиета е конфиденциално. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

— Абсолютно — увери го Брет и се засмя тихо. — Добра съм в съхраняването на тайни.

— Така ли? — той погледна към нея и бавно се усмихна. Брет почувства, че отвътре се топи. Ерик ѝ подаде купчина документи и пръстите му докоснаха ръката ѝ, от което тя почти се задави с парченцето сирене. Той не се отдръпна бързо и времето сякаш забави ход. Брет започна да брои: „Едно Мисисипи, две Мисиспи...“ Три секунди. Ръцете им все още се докосваха. Тръпки пробягаха по ръката и по гърба ѝ, сякаш се бе опряла до електрическа ограда.

— Много се надявах да си добра в тайните... — промърмори той, нарушавайки най-накрая тишината.

Брет сведе очи и с усилие прогони широката усмивка от устните си.

*Един бухал от „Уейвърли“ трябва да
внимава с кого споделя тайните си.*

Брендън съзря Джени в далечината — идваше от сградата на „Хънтър Хил“, където имаха английски и се изкачваше към него по влажния от роса зелен хълм. Грижливо бе прибрала косата си в две наперени плитки и носеше бяло-розова ризка, училищното си сако и сладка малка зеленикава поличка. Брендън почти си я представи като фермерска девойка, на път да издои някоя крава или да попее на върха на хълма.

Две руси момичета с високи опашки го подминаха, стиснали книги пред гърдите си.

— Ей, Брендън — изгука Сейдж Франсис, ледената блондинка със суперкъса плисирана сива пола и сребристи сандали, на която той разсеяно се усмихна. — Видях те да вечеряш снощи с новото момиче, Джени. Наистина ли е спала с онзи от „Уайт Страйп“?

— Какво? — попита Брендън и почеса изкусно оформената си вежда.

— Чух, че е била с Джек Уайт, вокала на „Рейвс“ и с Изи Уолш — и всичко това в една и съща седмица!

— Да не забравяме и понито! — изквича приятелката на Сейдж на име Хелена, която бе добре известна с участията си в училищните пиеси и с палавите си закачки с режисьора по време на актьорските им партита.

На Брендън вече му беше писнало от нарицателното „пони“. Момичетата го размятаха наляво и надясно, и буквално ставаха смешни. Да не говорим, че на всичко отгоре Хийт си умираше от кеф, че е създаден секс термин специално за него. Снощи, преди да тръгнат за вечеря, го беше сръчкал в стегнатия от йога корем и гордо беше

предложил: „Искаш ли да се обзаложим, че ще кача някоя на понито между първия и втория срок?“

— Джени не е казвала, че между нея и Изи изобщо се е случило нещо — равно отговори Брендън, като се стараеше да остане спокоен.

— Тя е по-зле и от Тинсли! — Сейдж и Хелена се закискаха, после се хванаха за ръце и продължиха.

— Не, тя е... — започна Брендън, но момичетата вече се бяха отдалечили. Лично той се чувстваше зле от всички тези истории, които разправяха за Джени. Беше чул, че са я хванали да прави шумен секс с Изи предната вечер на покрива на общежитието, само по дантелен сутиен. Слуховете се носеха навсякъде из „Уейвърли“. Не че можеше да им се вярва... Джени беше прекалено сладка, за да направи такова нещо. Особено пък с куче като Изи Уолш.

Тя продължаваше да върви към него и сякаш сега беше с още по-невинно лице и с още по-големи очи, отколкото при първата им среща. Той се протегна и хвана ръката ѝ, тъкмо когато минаваше край него.

— Хей, здрасти!

Джени се спря, рязко изтръгната от вгълбението в нерадостните си мисли.

— О! — възкликна тя. — Здрасти.

Отблизо Брендън забеляза тъмночервените кръгове под очите ѝ. Испита желание да втрие нежно в кожата ѝ малко от магическия си околоочен балсам „Лоцитан Оупън Айс“.

— Добре ли си?

— Ами, май да — колебливо промълви Джени.

— Взех ти това — той порови из малката си кадифена чанта „Джон Варватос“ и извади сандвич с пуйка и сирене Бри, увит в салфетка. — Не те видях на обяд и си помислих, че може да си гладна.

— Да, писах имейл на баща ми — Джени стисна устни, като избягваше погледа му и после призна с треперещи устни: — Просто всичко е... На път съм да се пречупя под това напрежение. Не знам какво да правя...

— Какво се е случило?

— Няма значение — поклати Джени глава, а брадичката ѝ потрепери. — Добре съм. Трябва само да си помисля добре за някои неща, нали разбираш...

Брендън се зачуди какво ли трябва да означават думите ѝ. Дали, че в крайна сметка е била с Изи? Или че някой просто разпространява подли безпочвени слухове за нея? Самият Изи, вероятно. Божичко, той мразеше Изи.

— Не го оставяй да те хване — каза Брендън, като се опитваше да улови погледа на големите ѝ кафяви очи.

— Кого?

— Знаеш кого. Изи.

— Изи? Той наистина няма никаква вина — Джени подритна перфектно оформените храсти.

— Няма ли? Значи тогава е онази пони история? Защото истината е, че всяко момиче в „Уейвърли“ е допускало грешката да се пробва с Хийт, знаеш — Брендън се усмихна леко. — Сериозно. Скоро ще си намерят друг, с когото да се занимават.

Джени отново поклати глава и погледна нагоре към него през плътните си черни мигли.

— Дори не знаех, че го наричат Пони — призна потиснато. — Но поне сега разбирам смисъла на всички онези рисунки. Както и да е. Не е само Хийт. Това с него беше само началото.

— Тогава какво има?

— Чувствам се като... — Джени преглътна мъчително. Беше смутена, че споделя с някого, когото почти не познава, но интуитивно усещаше, че може да се довери на Брендън. — Чувствам, че между мен и Изи може да има нещо истинско. Странно е. Не мога да го обясня.

Брендън почувства как гърлото му се свива. Какво. По. Дяволите. Става.

— Е — рече той най-накрая. — Ти, какво... харесваш ли го?

— Ами, аз... — гласът ѝ заглъхна.

Брендън завъртя яростно глава.

— Не може да харесваш Изи!

Джени сви рамене.

— Да, знам. Той е гадже на съквартирантката ми.

„А-хъм, отлично съм запознат с този факт, много благодаря — каза си наум Брендън. — Но не, ти не можеш да го харесваш главно, защото той не носи нищо добро“. Изи му бе отмъкнал Кели миналата година и нищо не беше същото оттогава. В един миг тя стоеше до Брендън на партито в библиотеката и искаше водка с тоник, в

следващия вече слизаше надолу по стълбите, а езикът на Изи беше практически в гърлото ѝ, пред всички тези хора.

А сега и Джени усещаше, че могат да имат нещо истинско, така ли? Моооля ви.

— Както и да е, няма значение — тя се загледа надолу към обувките си и стисна очи. — Не биваше да казвам нищо.

— Не... — Брендън се опита неубедително да я успокои. — Радвам се, че го направи.

— Трябва да тръгвам — каза Джени, все още с поглед, забит в земята. — Надявам се, че ще имаш хубав ден.

Гласът ѝ отново затрепери, сякаш щеше да заплаче. За може би втори път в живота си Брендън изпита желание да пробие дупка в нещо наоколо. Защо Изи крадеше всяко готино момиче? И означаваше ли това, че нещо все пак беше се случило между тях?

Следващия час на Брендън беше по молекулярна и клетъчна биология и той закъсняваше вече с две минути. Вмъкна се на мястото си и загледа люто дългокосото русо момиче пред себе си. Имаше блестящ пръстен с аметист на дясната си ръка и ухаеше слабо на цигари и скъп парфюм. То се обърна и изкриви ъглите на красивите си, намазани с блясък „Шанел“ сочни устни в полуусмивка.

— Ей, Брендън — изписука тя, — срещна ли готини момичета през това лято?

Брендън вдигна рамене и се извърна към големия прозорец на класната стая, през който се виждаше ято гъски, поели на юг с оглушителни крясъци. Не беше срещнал готини момичета през лятото, но пък беше срещнал едно през първия ден на новата учебна година. Имаше ли начин да попречи на Академията да съсипе Джени така, както го бе сторила с Кели?

OwlNet Instant Message Inbox

БениКънингам: Значи те не си говорят една на друга вече...

СелинКолиста: Видя ли надписа „Спасете Тинсли“ на дъската им?

БениКънингам: Мисля, че и двете искаха нея да я няма — знаеш, че Изи имаше нещо към Тинсли.

СелинКолиста: Сега К. е добра към новата развратница, Джени, въпреки че тя практически е спала с гаджето ѝ. Прави го, само за да вбеси Б.

БениКънингам: Боже, тези кучки са луди!

OwlNet Instant Message Inbox

СейджФрансис: Дъската на Анджелика Пардий вече е достойна за пони, как мислиш?

БениКънингам: Тя е омъжена. И е стара.

СейджФрансис: Може би тайно е луда по Хийт...

БениКънингам: Предизвикваш ме да я питам по време на проверката тази вечер?

СейджФрансис: Боже мой, ДА, направи го!!!

Един бухал от „Уейвърли“ не трябва да бъде фиксиран към миналото си, особено когато то е пълно с бивши приятелки.

Кели седна в кабинета по биология и почувства върху себе си поглед, който определено не беше сред желаните. Не изцъкления взор на някоя от съсухрените мъртви котки, лежащи на металните табли за дисекция върху лабораторните им бюра, а погледа на Брендън Бюканън, който не се откъсваше от нея.

Беше минала повече от година, откакто бяха скъсали. Кели отиде на партито на „Абсент“ — художественото издание на „Уейвърли“ — без никакво намерение да се разделя с Брендън. Но атмосферата в библиотеката, където се бяха събрали всички, беше романтична по един класически начин — слабо осветление, покрити с прозрачни воали стени и лека музика от двадесетте, която се лееше жизнерадостно от тонколоните. Присъстващите бяха предварително инструктирани да носят артистични черни вратовръзки. Изи също беше там. Тя го познаваше, разбира се — еkleктичният кръг на „Уейвърли“ елита беше малък — но не дотам добре. Винаги го бе намирала за секси и мистериозен в чувствено-художествено отношение, пък и в църквата го беше засичала няколко пъти да я оглежда. Когато Брендън отиде за напитки, тя потърси очите на Изи с мисълта за невинен флирт от другия край на стаята. Но той дойде при нея. И тогава всичко се бе развило досущ като в онези научно-популярни филми, в които лъвът хваща газела. Толкова бързо, че Кели дори не успя да се осъзнае. Планираше в своя защита да подготви тезата, че Изи е пуснал нещо в чашата ѝ, но все още не разполагаше с чаша. Само секунди по-късно те двамата се вмъкнаха в отдела с антична литература, все едно отчаяно трябваше да се доберат до прашните томове с изгубени сонети на Джон Дън. Потънали в едно от

износените кожени кресла, Кели и Изи се целуваха с часове и общуваха чрез телепатия, докато езиците им танцуваха заедно. На следващия ден Брендън знаеше, както и всички останали — и тя и Брендън бяха скъсали още преди обяд.

— До края на семестъра вие ще изследвате най-различните телесни системи на котките и ще идентифицирате всеки отделен орган — г-н Ший, възрастният им достолепен учител, прекоси стаята. — През декември ще държите устен изпит, на който ще трябва правилно да разпознаете тези органи.

От задната част на класната стая Хийт Феро се изкикоти при думите „устен изпит“. Г-н Ший включи прожекционния апарат над тях и посочи към изображението на котка. Кели отново надзърна към Брендън. Очите му бяха все така впити в нея и тя бързо извърна глава. „Престани да ме зяпаш, извратеняк“, надраска тя с перфектния си почерк върху бял лист хартия. Веднага щом го написа, задраска буквите с дебели черни черти.

Внезапно телефонът завибрира в задния ѝ джоб. Извади го оттам бавно и дискретно го плъзна в скута си, така че да е невидим от учителската катедра. Беше получила съобщение от Бени, която седеше три реда назад: „Мислиш ли за танца на мажоретките вече?“. „Не“, написа Кели.

Всяка година в деня на Черната Събота момичетата от хоккейния отбор, които бяха по-горен курс, подготвяха представление. Първо, всички заедно изпълняваха стандартния за мажоретките отегчителен танц, а после следваше солова и далеч по-забавна програма. Съществуваше стара традиция, според която по-големите съотборнички трябваше да изберат някоя новачка и да измислят специално за нея текст и танцови стъпки — смели и определено смуцаващи. Идеята беше новата да повярва, че те ще бъдат изпълнени от всички, а не единствено от нея. Съвсем разбираемо, впоследствие това момиче биваше абсолютно ужасено при откритието, че изпълнява нелепото си мажоретно съчетание сам-само. Понякога не проговаряше на останалите със седмици, но с напредването на учебната година обикновено се присъединяваше към общия смях, доволно от създадената близост с готините ветеранки. Това беше ритуал с неясна цел, който водеше началото си още от петдесетте години на миналия

век и тази година отговорността за организацията му се падаше на Кели, като капитан на хоккейния отбор.

Телефонът ѝ изжува още веднъж. „Мисля, че трябва да изберем новата ти съквартирантка“, пишеше Бени. Кели замръзна, а сърцето ѝ се качи в гърлото. Няма начин. Унижена по този начин, Джени сигурно щеше да побеснее, а основната задача на Кели беше да я поддържа щастлива. „Не мисля — написа тя към Бени. — Изобщо ще играе ли в отбора?“. Нейният отговор дойде бързо: „Мда, изкараха списъка днес. Не си ли я виждала досега на терена? Малко е разпиляна, но е добра“. „Няма да бъде тя“, Кели чевръсто отвърна и се загледа в Бени, която натискаше неистово копчетата на тънката си Нокия, за да изпрати обратно: „Но не си ли бясна заради Изи? Можем тотално да я изложим!“

Кели се облегна назад. Цялото училище говореше за Джени и Изи. Всички шепнеха зад гърба ѝ, когато я подминаваха по каменните пътеки около кампуса, но тя не беше казала на никого истината, защото би било прекалено рисковано. Да излага Джени по този начин точно сега беше последното нещо, от което Кели имаше нужда. „Не знам“, написа тя на Бени, която на свой ред изпрати съобщение: „Сейдж, Селин и аз смятаме, че трябва да е тя. Какво мисли Брет?“

Сякаш го бе обсъждала с Брет. Сякаш с нея изобщо бяха обсъждали нещо. Тя въздъхна и пусна телефона в бледожълтата си кожена чанта за да покаже, че разговорът е свършил.

Звънецът най-сетне удари. Кели скочи на крака и грабна учебниците си, като се надяваше косата ѝ да не смърди на формалдехид. Усети на рамото си ръка и се обърна. Беше Брендън, облечен в идеално изгладени панталони „Дзеня“ в маслиново зелен цвят и мокасини „Прада“ на бос крак. Косата му блестеше със златисти оттенъци и тя се зачуди дали това не е резултат от прясно третиране с някой от онези домашни комплекти за светли кичури или нещо подобно.

— Здравей — поздрави го Кели.

— Е, откъдето дошло, там отишло, така ли? — кафявите очи на Брендън изглеждаха студени.

— Извини ме, но какво искаш да кажеш? — предпазливо попита тя.

— Разбра ли сега какво е чувството да ти откраднат гаджето под носа?

Кели го погледна втренчено за миг, като вътрешно ликуваше. „Браво, Изи, добро момче!“. Явно беше започнал веднага открито да флиртува с Джени — още преди да успее да предупреди и самата Джени за това.

— Е? — настоя въпросително Брендън.

— Ами, да... тъпо е — Кели мъчително преглътна и се опита да изглежда съкрушена.

— Не ми вярваш, виждам — сви рамене Брендън и изтананика: „Но аз знам нещо, което ти не знаеш.“

— Какво сега, да не сме във втори курс? — Кели се намръщи и внезапно изпита отвращение към перфектно оформените му вежди. — Трябва да тръгвам.

Подминавайки тълпа от супер свежо изглеждащи първокурснички, Кели се спря на площадката на втория етаж. Учениците се изливаха покрай нея, докато тя стоеше облегната на тухлената стена. Брендън все още ли се надяваше да се съберат? Малко вероятно. Все едно Изи наистина да хлътне по малката Джени Хъмфри. Все едно това изобщо беше възможно.

Owl Net Instant Message Inbox

РайънРейнълдс: Е, чу ли нещо за Черната Събота? Къде ще е партито? Май Тинсли щяла да го прави...

СелинКолиста: Наистина ли? Аз пък научих, че тайно забягнала до езерото Копи с пича от „Антураж“.

РайънРейнълдс: Господи, надявам се, че не е. Бих умрял за нея, толкова е секси.

СелинКолиста: Ти и всяко едно друго момче в това училище.

РайънРейнълдс: Кажы „тази планета“ направо.

При обсипване с розови листчета най-малкото, което един бухал от „Уейвърли“ трябва да направи, е да каже: „благодаря“.

— Ехей — извика Джеремая, докато се спускаше по полегатия хълм със спортните терени на „Уейвърли“ надолу, към голямата морава. Брет присви очи. Той беше облечен в избеляла черна тениска, раздърпани спортни бежови панталони и яркозелени спортни обувки „Пума“. Усмиваше се толкова широко, че Брет можеше да зърне кривите му долни зъби. Джеремая вероятно изглеждаше супер готин за повечето момичета в кампуса, но за нея той беше незрял и неизтънчен.

— Здравсти — провикна се и Брет към него, като отбеляза забележимо нестабилния си глас. Джеремая се втурна да бяга, а дългите червеникави кичури на косата му се вееха зад него. Той връхлетя върху нея и обгърна талията ѝ с ръце.

— Бебче — буйно изломоти Джеремая, — и’ам чувството, че не съм те виждал милион години и че сякаш сме мнооо’о далеч един от друг!

— Стига, това е глупаво — изчерви се Брет и хвана ръката му. — Говорихме едва вчера!

— Добре ли си? — Джеремая я стисна в прегръдките си. — Изглеждаш наистина някак... не знам... нервна?

— О, не — насили се да се усмихне Брет, — просто съм малко замаяна.

О, да, беше замаяна и още как. Но не от Джеремая, а от умопомрачителния, абсолютно вълшебен обяд с г-н Далтън. Преди да излезе от офиса му, той беше докоснал рамото ѝ и я беше поканил на вечеря някой път. Нервно потръпващите му устни, докато задаваше въпроса си, блестящите му очи, когато чу нейното „да“... Вечеря, вечеря — вечеря с Ерик! Щяха да вечерят заедно днес!

— Ще отидем до беседката, нали?

Брет сепнато се върна към реалността и издаде вял звук на съгласие. Старата бяла беседка беше кацнала точно на брега на Хъдзън, плътно обгърната от плаещите върби. Това беше прочуто място за любовни срещи в „Уейвърли“ — толкова популярно, че миналата пролет учениците попълваха помежду си присъствен списък, защото само така можеха да не се прекъсват взаимно. Вътре имаше поостаряла, но удобна люлееща се пейка за двама. В покрива беше изрязана дупка, през която нощем можеше да гледаш нагоре, право към звездите.

— Да, но не можем да останем там дълго, защото скоро ще трябва да се приготвям за вечеря.

— ОК, става.

Те преминаха по каменната пътека, хванати ръка за ръка, а от двете им страни се простираха обширни декари със зелени ливади и червени тухлени сгради с бели ъгли. Небето се заоблачи и дали заради влажността или от нерви, Брет не беше съвсем сигурна, но тялото ѝ определено започна да се поти. Джеремайя изведнъж се спря и хвана двете ѝ ръце. Учениците кръжаха около кампуса, запътили се към общежитията си или към учебните си часове преди вечеря, като никой не пропускаше да хвърли поглед към Брет и към готиното ѝ гадже с дългата коса.

— Наистина ми липсваш — той я целуна по челото. — Ще ми се училищата ни да бяха по-близо, нали знаеш...

— Но те са само на петнайсетина километра едно от друго — избъбри Брет, като се оглеждаше трескаво наоколо. Бяха застанали точно по средата на моравата, без никаква преграда между тях и „Стенсфийлд Хол“. Ако Ерик погледнеше през прозореца в този момент, щеше да ги види! — Наистина не е толкова далече.

— Добре, може, но на мен ми изглежда далече.

— Хайде да вървим към беседката — Брет сграбчи бързо дланта му. — Можем там да си говорим.

— Окей — Джеремайя обви голямата си, гальовна ръка около нея. — Кажи сега, как е тук? Имате ли разни откачени нови учители?

— Ъмм...

— Чух, че са назначили тази година онзи наистина богат пич?

— Не знам... — Брет винаги бе смятала, че всички учители са или богати и нямат нужда от високоплатена работа, или са наистина отчаяни и бедни.

— Ерик Далтън. Срещата ли си го?

Сърцето ѝ спря. Тя се взря в лицето на Джеремая. *Нима подозираше нещо?*

— Ами...

— Би се сетила, ако си го виждала. Той е Далтън.

— Какво искаш да кажеш... че е от *онези* Далтън?

Джеремая я погледна така, все едно червеи излизаха от носа ѝ.

— Какво, да не би да са известни само в Масачузетс? Далтън, нали знаеш. Дядо му е Реджиналд Далтън. Има един гигантски комплекс в Бостън с това име, сещаш ли се? Онзи, с огромното коледно дърво отпред всяка година?

В дома на Месършмит в Ръмсън имаше снимка на 4-годишната Брет, в червена кадифена рокличка и с плюшено Чихуахуа в ръце, застанала точно под далтънската коледна елха. „Баща ми е в бизнеса с железниците. Семейството ми има къща в Нюпорт“, припомни си тя думите на Ерик. Никога не ѝ беше хрумвало, че той би могъл да е *далтънов* Далтън.

Брет беше гледала филми за тях по телевизията — всичко от историческите очерци до клюкарските новини тип „Те са по-зле и от Кенеди“. Беше научила, че дядото, Реджиналд Далтън, е наследник на богатство от железопътния бизнес и че семейството им притежава от сто години „Линдисфарн“, наистина най-внушителното имение в Нюпорт. Бащата, Морис Далтън, беше собственик на международно издателство, което печелеше трилиони долари годишно и публикуваше само най-добрите списания и книги. И да, Брет знаеше, че имат син, но той странеше от пресата и не искаше да бъде в светлината на прожекторите. Тя беше приела за себе си обяснението, че е или грозен, или саможив, или и двете, и че пиарът на семейството предпочита да го крие от хората. Колко дълбоко се е объркала!

— Ясно. Е, поне Черната събота приближава — смени темата Джеремая, като бързаше леко напред. — Ще бъде забавно, а? Никога не сме били на училищно парти заедно.

— Да — Брет издърпа ръката си от неговата, като се престори, че иска да се почеше.

— И така, затвори очи — те приближаваха беседката и загрубялата му от футболната бухалка ръка закри наполовина лицето ѝ. — Имам изненада!

Той я преведе няколко стъпки напред през тревата, дишайки развълнувано. С всяка следваща крачка Брет изпитваше все по-силно и по-силно чувство на страх и вълнение. Това, от което имаше нужда в момента, беше Джеремая да изчезне, за да може да седне и да поразмишлява. Ерик беше Ерик *Далтън*! Наистина ли?!

— Добре, сега ги отвори — Джеремая дръпна рязко ръката си от очите ѝ.

В средата на бялата дървена беседка имаше грамаден букет от черни лалета, заобиколен от хиляди бургундскочервени листчета от роза. Брет никога преди не бе виждала толкова много цветя на едно място. Бяха безброй.

— Харесвам черните лалета — промълви тя. „Харесвам?!“ Та тя беше напълно луда по тях!

— Веднъж го спомена, когато минавахме покрай един магазин за цветя в Манхатън — Джеремая грееше и подскачаше нагоре-надолу като малко дете, което е занесло закуска на родителите си в леглото.

— Аз... — започна Брет. Това беше жест, който Кели винаги беше мечтала да получи от Изи, но без резултат.

— Има и още — Джеремая държеше бял плик „Юнайтед Еърлайнс“. Тя го отвори и видя два двупосочни първокласни билета за Сан Франциско, след което погледна въпросително към него.

— Баща ми отваря ресторант на ул. „Нюбъри“ в Бостън и ще ходи в Сонома на дегустация за Деня на благодарността. Каза, че мога да те взема. Ще ни остави насаме, разбира се.

Брет отвори уста, но нищо не излезе от нея. Пътешествие с кола из винарските райони на Северна Калифорния звучеше страхотно, но Джеремая обичаше не вино, а бира. Тя затвори очи и се опита да си представи тях двамата в някоя винарна. Правилото предполагаше, че след като се дегустира, виното трябва да се изплюе, но той определено беше от хората, които щяха да го поглъщат всеки път, докато се напият. Джеремая задълбаваше прекалено сериозно. Прекалено сериозно. Пък и Денят на благодарността беше толкова далеч! Ами ако поискаше да го прекара с... Ерик? Боже... та те още не се бяха целунали. Все пак можеше да си мечтае, защо не...

— Това е страхотно — насила се усмихна Брет и отново погледна изумено към цветята.

Джеремая застана зад нея, прегърна я и я целуна нежно по шията.

— Това е моят начин да ти кажа, че ми липсваш, бебче.

— Е, начинът ти определено е... ъмммм... впечатляващ. Не знам какво друго да кажа.

— Ами, например „благодаря“? — гласът на Джеремая внезапно стана остър и прозвуча така, все едно майка гълчеше детето си. Брет нервно се засмя.

— Добре, да, благодаря ти! — отговори тя и сви устни, за да го целуне бързо по бузата. Той обаче извърна глава и улови устните ѝ със своите.

— Няма защо!

OwlNet Instant Message Inbox

СейджФрансис: Тъкмо видях Брет и суперякото ѝ гадже от „Св. Луций“ — вървяха към беседката, но тя изглеждате доста нерадостна. Бени ми каза, че според нея Брет си пада по друг. Знаеш ли по кого?

КелиВърнън: Ъмммм...

СейджФрансис: Чух, че се гушка с някого в междучасията.

КелиВърнън: Някой от училище? Но кой?

СейджФрансис: НЗ, сигурно е от големите. Така мисли Бени.

КелиВърнън: Хм...

СейджФрансис: Не знаеш ли? Вие съвсем ли се скарахте или какво?

КелиВърнън: Нещо такова. Не съм сигурна.

OwlNet Email Inbox

To: Всички нови ученици
From: DeanMarymount@waverly.edu
Date: Четвъртък, Сеп 5, 5:01
Subject: Добре дошли!

Скъпи нови ученици,

Добре дошли в „Уейвърли“! Надявам се, че първият ви учебен ден днес е минал добре.

Заповядайте на сладоледено парти в петък, след вечеря, организирано специално за всички новоприети и току-що прехвърлили се тук ученици. Пригответе на мелбите ще започне точно в 20.00 часа. Това е една чудесна възможност да намерите нови приятели!

Не забравяйте, че присъствието ви е задължително.

И не се безпокойте, цветните шоколадови пръчици са от нас!

Декан Меримаунт

Един бухал от „Уейвърли“ трябва да устоява на изкушения. Особено ако изкушението е гадже на съквартирантката ѝ.

По-късно, малко преди вечеря, започна да вали. Джени се стуши под светлосиньото мохерно одеяло, което нейната баба била оплела за баща ѝ при постъпването му в колежа „Бъркли“, и се зачете в пасажите от „Мадам Бовари“, необходими за часа по английски. „Новото момче беше все на заден план, в ъгъла зад вратата, където почти не можеше да бъде забелязано“, започваше първа глава. Тъжни сълзи изпълниха очите ма Джени. Беше чела книгата миналата година в „Констънс Билард“ и знаеше, че това обикновено момче няма никаква роля в историята, посветена на Ема Бовари и нейното единствено желание да ходи по партита и да спи с мъже, различни от съпруга ѝ, но някак му съчувстваше, задето е подигравано от съучениците си. Зачуди се дали и то не е било несправедливо обвинявано и принудено да избира между добрия си социален имидж и черното X на Дисциплинарната комисия.

Звънецът на вратата издрънча и Кели влетя вътре, заедно с куп пазарски чанти. Джени бързо изтри очите си с бодливата вълна на одеялото, което ги зачерви още повече.

— Изненада! — изпя Кели и издърпа продълговата кожена чантичка за гримове, обсипана с емблематичните знаци на „Луи Вютон“. — Имам нов лак за нокти и още един куп красоти. Нали няма да излизаш?

— Ами, не... — объркано отвърна Джени. Кели ѝ говореше, само защото Брет не беше в стаята или това просто бе някаква част от подмазваческия ѝ ритуал? Вече ѝ беше изпратила един онлайн подарък през този следобед — 50 долара в Липез. Цялата история започна да прилича на дванадесетдневна Коледа с подкупи, вместо подаръци.

— Супер — Кели се спря до CD плеъра, на който Джени въртеше някаква кошмарна песен на „Йо Ла Тенго“ и я смени с друга, на „Модест Маус“. — Е, как беше първият учебен ден?

— Хм, добре — механично отговори Джени и се облегна на стената до леглото си.

— Виж, аз просто исках да ти благодаря, че ми спаси задника от НАСКАР училището — изкикоти се Кели и подаде на Джени кофичка с любимия ѝ сладолед. Откъде знаеше?

— Ами, аз... — Джени замлъкна за миг. — Аз не казах нищо. Нито потвърдих, нито отрекох.

— Знам — весело отвърна Кели. — И това е добре. Не си длъжна да казваш, каквото и да било на г-н Далтън. А кога ще бъде официалното разглеждане на случая от Комисията?

— В понеделник.

Кели отвори своята кофичка сладолед и бръкна вътре с пластмасовата лъжица. Вирна глава и се зае да изучава Джени внимателно.

— Знаеш ли, косата ти изглежда наистина супер готино така — констатира най-накрая.

— Луда ли си? — Джени докосна главата си. Навън валеше и косата ѝ беше експлодирала в чорлава топка. Беше я прибрала набързо във висока опашка, но непокорни къдрици стърчаха отвсякъде и танцуваха разбъркани покрай лицето ѝ.

— Да, наистина ми харесва. Някак е... небрежна — каза Кели. — Срещата с Далтън мина ли добре?

— Предполагам — изломоти Джени.

Кели се опита да загребе с лъжицата си сладолед, но той беше прекалено замръзнал и твърд, и тя само се огъваше.

— А ще продължиш ли да ме прикриваш и на официалното разглеждане на случая, пред Дисциплинарната комисия?

— Може би... — каза Джени. — Не съм...

— Разбира се, че ще — прекъсна я Кели — и искам да те помоля за още една услуга. Е, не точно услуга... по-скоро нещо забавно.

Джени се вторачи в нея. *Още една услуга?* Не трябваше ли Кели да целува задника ѝ в този момент? Разбира се, Джени не беше отказала ваучерите за козметика или музика, които тя ѝ подаряваше, но... все пак!

Кели забучи отново лъжицата в сладоледа си и успя най-сетне да направи пробив.

— Това може и да прозвучи странно, но се чудех, дали не може да пофлиртуваш с гаджето ми малко?

Джени застина и затаи дъх.

— Имаш предвид... Изи?

— Да. За да сработи версията ни, трябва да се постарам да изглежда достоверна. В смисъл, вие двамата се харесвате, нали разбираш...

— Искаш от мен да... флиртувам? — повтори Джени.

— Да. Е, ами... не знам. Да се задявате по време на вечеря. В междучасията. Нещо такова, дреболии. Колкото да ви видят учителите.

Джени я зяпаше. Би трябвало да е вбесена от предложението, защото един флирт с Изи щеше да я вкара в още по-голяма бея, но вместо това сърцето ѝ заби лудешки.

— Няма да се съгласиш, нали... — раменете на Кели увиснаха. — Той пие прекалено много, да, но щом го опознаеш малко, ще видиш, че е сладък!

— Аз...

На вратата внезапно се почука.

— Ехоооо — извика Бени Кънингам и влезе в стаята. — Прекъсвам ли ви?

— Тъкмо си хапваме сладолед — тихо обясни Кели. — Бих ти предложила, но все още е супер замръзнал.

— Ето го и момичето, което искам да видя — възкликна Бени и посочи към Джени.

— Мен ли? — попита тя и насочи пръст към себе си.

— Мда — Бени вдигна нагоре ръкавите на жабешко зеления си гладък кашмирен пуловер. — Приеха ли те в отбора по хокей на трева?

— Да, пробите бяха днес — Джени все още не можеше да повярва, че ще играе хокей за „Уейвърли“. Беше толкова сюрреалистично!

— Супер! — изцвили Бени. — Чудехме се, дали ще искаш да си част от танца на мажоретките за Черната събота? Обикновено участваме само момичета от по-горния курс, но понякога вземаме и нови. Ти си второкурсничка, нали?

— Да — Джени хвърли поглед към Кели. — Какъв е този танц на мажоретките?

Кели се сгърчи и зад гърба на Джени беззвучно раздвижи устни в изречението: „Казах ти, че не искам да е тя!“, но Бени я игнорира.

— А-ха. Много е готино. Изнасяме различно представление всяка година и дразним „Св. Луций“ с него. Просто група момичета, които се забавляват, това е.

— Леле-мале! — лицето на Джени грейна. — Това е супер яко!

— Леле-мале? — попита Бени. — Току-що „леле-мале“ ли каза или така ми се счу?

Тя се засмя, но Джени не успя да долови дружелюбната нотка.

— Готино, исках да кажа — поправи се Джени смутено. Леле-мале!? Колко по-Стара Джени можеше да стане?

— Нали така? — Бени вдигна въпросително вежди към Кели, която ядно се смръщи насреща ѝ. — Страхотно!

— Ти също ли ще участваш? — поинтересува се Джени.

— Разбира се. Тъй като е капитан на отбора, всъщност Кели трябва да го измисли — обясни Бени.

— Наистина ли? — на Джени взе да ѝ се струва, че да си допуснат в хоккейния отбор е все едно да членуваш в тайно общество. Вече си имаше ново семейство и много сестри. Това беше супер.

— Да, работя върху него — мъчително преглътна Кели.

— Постарай се да бъдеш готова преди събота — добави Бени. — Окей, трябва да тръгвам, имаме среща на литературното списание. Исках просто да се уверя, че Джени ще участва. Чаааооо! — и тя затръшна вратата.

Джени отново се обърна към Кели:

— Вие, момичета, си прекарвате наистина добре тук.

— Да — тихо отговори тя. — Аз обаче не бих го приемала толкова сериозно на твое място, чуваш ли? Това е просто един тъп танц на мажоретки.

Джени сви рамене и облиза тъничко парченце леден сладолед от пластмасовата си лъжичка. Нека забравим за слуховете за разврат и поквара; момичетата от хоккейния отбор я искаха в техния танц. Колко готино беше това!

Вратата отново се отвори и Брет влезе вътре. Дизайнерската ѝ синя барета от туид беше подгизнала, а правата ѝ коса беше залепена

за лицето. Веднага щом ги видя, ядосана гримаса помрачи идеално красивото ѝ лице.

— Мислех, че и двете ще учите навън тази вечер, момичета.

— Мене — отговори Кели. — Имаме разкрасително-женско и сладоледено парти.

— О! — Брет захвърли шапката си на земята.

— Защо си мокра цялата? — попита Кели с тон, малко по-злюбен от необходимото.

Брет свали масленозеления си къс дъждобран „Бърбъри“ и го метна до шапката.

— Джеремая беше тук. Дъждът ни завари навън.

— Джеремая? — Кели наостри уши и се сети за съобщението, което беше получила по-рано от Сейдж. — Големият разговор състоя ли се?

Брет я погледна неразбиращо:

— Голям разговор? Не, ние... както и да е. Просто се мотахме.

Кели я погледна със скептична полуусмивка. Хайде, стига. Та те бяха най-добри приятелки. Ако Брет харесваше друго момче, със сигурност щеше да ѝ сподели. Имаше доста секси момчета от погорните курсове — Паркър Дюбоа, например. Паркър беше наполовина французин, имаше големи, пронизващи сини очи и поради интереса си към фотографията бе прекарал лятото в снимки на нашумели звезди за неделното модно издание на „Ню Йорк Таймс“. Кели чакаше мълчаливо, вторачила лешниковите си очи в зеления поглед на Брет, докато тя безмълвно го сведе надолу.

— Кой е Джеремая? — наруши тишината Джени.

— Предполага се, че Джеремая е гаджето на Брет — Кели се опита отново да срещне очите ѝ, но не успя и въздъхна. — Той е великолепен, атлетичен и сладък, и организира най-яките партита в „Св. Луций“.

— Леле-мале! — Джени не успя да се въздържа и възкликна отново, опитвайки се да прикрие изненадата си. От игривия начин, по който Брет се бе държала сутринта на срещата с г-н Далтън, Джени бе заключила, че няма гадже.

— Защо не го доведе в стаята? — попита Кели. — Или просто го направихте в дъжда, там, по средата на игрището?

Джени наблюдаваше Кели, докато говореше на Брет. Държеше се също като онези хора, които го играят мило, любезно и заинтригувано, но под повърхността се таят наистина подли мисли. Никога не можеш да им потърсиш сметка обаче, защото веднага ще те обвинят, че си параноик. Брет завъртя с досада очи.

— Не, не сме го правили никъде. За какво ще иска някой да го прави на игрище? Грубо. Вие с Изи правили ли сте го там? А с Брендън? — Брет се метна към гардероба и закачи палтото си.

— Упс... някой пак е с ПМС^[1] — намръщи се Кели, докато изучаваше ноктите си.

Джени продължаваше да разсъждава върху флирта на Брет с г-н Далтън, когато чу името на Брендън.

— Тя Брендън ли каза? — обърна се към Кели — Брендън Бюканън?

— Да. Ходих с него почти година. Той не ти ли е споменавал?

— Не.

— Хм. Бях убедена, че е информирал всички. Миналата зима се бяхме събрали компания и бяхме отишли в „Парк Сити“ да караме сноуборд. Брендън срещна група швейцарски туристи и им разказа всеки един детайл от измъчената ни връзка, макар вече да бяхме скъсали към този момент. После пък ме умоляваше да вляза в сауната с него.

Джени сбърчи нос. Това изобщо не звучеше като Брендън. Кели поклати глава:

— Знам, да... Сауните са бъкани с микроби. Никой не влиза в тях, освен дъртите гейове.

— На сауните нищо им няма, Кели — противопостави се Брет откъм гардероба. — Изи влезе в сауната по време на това пътуване.

Кели поруменя и задърпа долната си устна.

— Както и да е — прошепна тя към Джени. — Докъде бяхме стигнали? О, Изи... Какво мислиш?

— Ами, виж... — започна Джени. Искаше ѝ се да попита дали Изи няма да се ядоса, ако тя флиртува с него, но реши, че това е въпрос, който Старата Джени би задавала. Пък и той беше погалил гърба ѝ...

— За какво си говорите? — настойчиво попита Брет, пристъпвайки встрани.

— За нищо! — отвърнаха едновременно Кели и Джени.

— Супер — продължи Кели, като се обърна към Джени, — ще бъде забавно. Изи е сладък. Пък и всичко скоро ще свърши.

Джени прехапа устни. „Не твърде скоро“, надяваше се мислено тя.

[1] ПМС — предменструален синдром. — Б.р. ↑

21

Един бухал от „Уейвърли“ трябва да е верен на корените си.

Малко по-късно, когато дъждът спря и лятното небе започна да грее в бледо оранжево, учениците се отправиха на групички от общежитията си към залата за вечеря, а Брет забърза по каменните пътеки към рецепцията на „Уейвърли“. Остър ветрец внезапно повдигна краищата на гълъбовосивия ѝ прозрачен копринен шал „Хермес“ и ѝ навя мисли за зима. Повечето ученици ненавиждаха зимата в „Уейвърли“, защото трябваше да стоят затворени вътре и нямаха какво друго да правят, освен да учат и да зяпат стари филми в библиотеката. Но Брет я обичаше. Управителите на общежитията палеха огньове в камините в общите салони, а учителите отменяха часовете в деня на първия сняг. Към 4 следобед вече ставаше тъмно и двете с Кели пиеха горещо какао с ментов шнапс и клюкарстваха за последните си любовни трепети. Брет определено беше сигурна, че няма да пие какао с Кели тази зима — та те едва си проговаряха и дума — но пък може би щеше да го прави с някой друг. Гола.

Тъкмо когато подмина две дебели катерици, които се боричкаха заради някаква бисквитка, телефонът ѝ изжука и получи съобщение. „Сори, че прекъснахме вчера — пишеше сестра ѝ. — Обичам те!“

Брет бързо набра номера на Бри и изчака включването на гласовата ѝ поща. „Отивам на вечеря с *Далтън* — прошепна в микрофона. — Ревнувай. Ама много“. После натисна „Край“.

Брет влезе в офиса на администрацията със свит на топка стомах. Лобито беше празно. Върху огромната тикова масичка за кафе бяха спретнато подредени издания на „Ню Йоркър“, „Иконъмист“ и „Нешънъл Джеографик“. От уредбата се лееше симфония на Вивалди. Старият черешов под заскърца под черните ботуши „Джими Чу“ с

висок ток, докато Брет се приближаваше към около 50-годишната главна администраторка, г-жа Тълингтън.

— Имам нужда от пропуск за тази нощ — каза Брет небрежно. И тъй като човек винаги имаше нужда от основателна причина за подобно нещо, добави: — Ще придружавам чичо си на едно тайно наддаване в Хъдзън, за антични руски произведения на изкуството и яйца „Фаберже“.

Брет знаеше, че една лъжа звучеше много по-убедително, когато бе наблъскана с дребни смешни детайли. Г-жа Тълингтън погледна към нея над очилата си с рамки от черупка на костенурка. Бръчките покрай устата ѝ се извиха неодобрително. Брет беше облечена в черна пола „Армани“ на тънки бели райета, с цепка отстрани. Устните ѝ бяха оцветени в ярко ален цвят, бледите ѝ ръце бяха голи, а деколтето на копринения ѝ топ се спускаше толкова надолу, че почти разкриваше дизайнерския ѝ черен дантелен сутиен. Най-накрая г-жа Тълингтън издаде пропускателен звук.

— Приятно прекарване с яйцата — каза тя сухо и официално. — И с чичо ви. Толкова е хубаво, че вие, момичета, поддържате близки отношения със семействата си.

Би станало интересно, ако г-жа Тълингтън си направеше труда да погледне през прозореца. Щеше да види как Брет се качва в ловджийско зелен „Ягуар“, модел от 57-ма година — кола, която категорично няма начин да принадлежи на нейния чичо, безработен актьор около четирийсетте, понастоящем личен треньор на отпуснати млади майки във фитнеса „Боди Илектрик“ в Парамус.

Ерик беше облякъл тъмносини дънки „Трю Рилиджън“ и фина бяла риза. Брет покри коленете с полата си и се почувства някак прекалено нагласена.

— Изглеждаш много добре — усмихна се Ерик и сграбчи скоростния лост.

— Мерси.

От CD плеъра се носеше песен на „Зигър Рос“. Прозорците бяха смъкнати до долу и хладният бриз на късното лято се плъзгаше вътре. Докато се спускаха по главния хълм на „Уейвърли“, покрай училищните игрища, Брет внезапно потръпна и се почувства дезориентирана. Сякаш напуснаха Академията завинаги, без никога да се върнат. Нещастници. Тя си представи как всички в момента се

настаняваха в залата за вечеря. Всяка седмица в четвъртък сервираха спагети с воднист доматиен сос и противно пържено пиле.

Тя погледна крадешком към профила на Ерик — леко вирнатият му нос и перфектната, брадясала, точно колкото е необходимо, челюст — а после се загледа надолу към платинената гривна с рехава плетка, която той носеше на дясната си китка. Брет реши, че сигурно е подарък от момиче.

— На прапрапрадядо ми е била — обясни той, улавяйки погледа ѝ и завъртя гривната около ръката си. — Харесва ли ти?

— Да — отговори тя, останала без дъх. На практика тази гривна се явяваше американско национално съкровище. — Красива е.

Те напуснаха територията на „Уейвърли“ и влязоха в града — една главна улица с малки и старомодни лампи от ковано желязо, магазин за художествени произведения, цветар, бръснарница с типичния знак в бяло, синьо и червено отпред и няколко тухлени къщи, това беше всичко. Брет беше решила, че отиват в „Малкия петел“ — мястото, където те завлича винаги семейството за Деня на родителите, защото е превзето и френско, и единственото в радиус от километри, където се сервира гъши дроб. „Ягуар“-ът обаче се плъзна покрай ресторанта, без изобщо да забави ход. Профуча покрай мола на края на града; подмина Макдоналдс и синеплекса също.

— Предполагам, че трябваше първо да попитам — обърна се Ерик към Брет, — но до колко часа е пропускът ти?

— До полунощ — каза Брет. Беше шест часът.

— Това ни дава шест часа — усмихна се Ерик.

Той отби колата към един просторен паркинг, мина по някаква алея и после зави към голяма, бетонна квадратна сграда. Това беше летището на „Уейвърли“, където бе кацнала със самолета на собствените си родители няколко дни по-рано. На пистата наперено бе застинал в очакване малък самолет „Пайпър Кюб“. Мъж в зелено пилотско яке и футболна шапка „Бостън Ред Сокс“ стоеше до него и дъвчеше незапалена цигара. Двамата с Ерик си помахаха за поздрав.

— Къде отиваме? — настойчиво поиска да узнае Брет, а сърцето ѝ препускаше. Не знаеше какво да очаква, но знаеше достатъчно, че да се вълнува. Щом това излизане започваше със самолет, кой знае докъде можеше да се стигне нататък. Боже мили!

Ерик угаси двигателя на автомобила.

— Мислех, че можем да си позволим нещо повече от пилешкия специалитет в „Малкия петел“.

— В „Линдисфарн“ ли отиваме? — попита мъжът с коженото яке.

— Точно така — отвърна Ерик.

Разбира се. Бяха се запътили към фамиленото имение в Нюпорт. Брет едва се владееше. Беше като в оня сладникав филм „Дневниците на принцесата“. Само дето Брет беше по-готина от Ан Хатауей с мишето лице, пък и той беше Далтън!

Брет беше виждала „Линдисфарн“ само в холивудските репортажи, затова, когато самолетът докосна пистата в имението тя потръпна от чувството, че навлиза в бляскав мираж. Фамилният дом на семейство Далтън, с грандиозна океанска панорама, представляваше всъщност покрит с бръшлян каменен замък, с кулички, канали и с всичко останало. Тя си спомни, че в репортажа разправяха дори за някакъв рядък вид лебеди, който обитавал канала покрай замъка вместо алигатори, макар в момента да не се мяркаха никакви бели птици. Сигурно спяха. Когато слезе от самолета и стъпи върху еластичната, перфектно окосена морава, дори соленият океански въздух ѝ се стори кралски. Отне им почти 10 минути, за да стигнат от площадката за кацане до къщата. Жълтият лабрадор на градинаря, Мишка, приятелски ги посрещна, а после бе извикан от стопанина си в далечината, който помахна на Ерик.

Ерик първо разведе Брет из имението. Въведе я в къщата през тежките тъмни дъбови порти, а после и във френския салон — кръгъл и с висок купол, осеян с бели фрески. Брет едва си поемаше въздух. Всичко, което можеше да се случи в живота ѝ оттук нататък — като например да влезе във висшата училищна лига, да се премести в апартамент в най-люксовия манхатънски квартал „Трибека“ или да срещне президента на Франция — щеше да бледнее пред настоящия момент. Тя се намираше по средата на величествен френски салон и съзерцаваше огромните, мъгляви платна на Моне по стените.

Брет беше толкова впечатлена, че едва успя да запази концентрация, докато обикаляха от стая в стая. После се насочиха към задната част на имението, където беше къщата за гости — стара зелена постройка с огромна тераса отзад и с дървени стълби към океана. Повечето къщи за гости се състояха от малка дневна и спалня. Къщата

за гости в „Линдисфарн“ обаче беше голяма, почти колкото семейния, съвсем немалък дом на родителите на Брет. Влязоха вътре и тя седна на големия удобен диван с дамска на пъстри цветя. Докато Ерик се суетеше из кухнята, Брет се вгледа в белите стени, обсипани с картини на Уорхол. Ако Далтън изобщо имаха персонал — а тя беше сигурна, че разполагаха с такъв в изобилие — то той със сигурност умееше да не нарушава уединението на семейството.

Ерик опитно наля отлежало Бордо в две огромни, скъпи чаши. Изглежда не му пукаше, че възрастта на Брет не позволява легалната употреба на алкохол.

— В тази къща прекарвам по-голямата част от времето си, когато съм тук — обясни той и разклати виното в чашата си, пристъпвайки към широката веранда отвън.

Само на няколко крачки от тях вълните се разбиваха в скалите. Брет отпи голяма глътка вино. Какъв живот!

— Е — започна Ерик, — Брет Месършмит. Коя си ти?

Той я погледна по начин, твърде различен от начина, по който възрастните гледаха тийнейджърите и си мислеха, че все някога ще пораснат и тогава ще станат сериозни хора. Не, той я погледна напрегнато, все едно тя наистина означаваше нещо за него. Брет надигна отново чашата си и трескаво се опита да измисли брилянтен, но стегнат отговор. Коя беше Брет Месършмит?

— Ами... харесвам Дороти Паркър — отговори тя и веднага ѝ се прииска да си прехапе езика. Държеше се като някоя суха, глупава и незряла *ученичка*.

— Наистина ли? — поинтересува се той и прехапа устната си, все едно си мислеше: „Не това исках да чуя“. — И какво друго? Разкажи ми за семейството си.

— Семейството ми? — тя почти се задави с думите в гърлото си. Това беше вероятно най-неприятният въпрос, който можеше да ѝ бъде зададен. Усети как бузите ѝ поруменяват. — Наистина не ми се говори за това.

— Защо? — той отпи от виното. — Мога ли да предположа?

— Давай — Брет сви рамене. Надяваше се, че изглежда невъзмутима, макар отвътре да ѝ призляваше.

— Родителите ти се отнасят с теб като с принцеса и ти си разглезено малко чудовище.

— Може би — Брет надигна виното си и отвърна предпазливо:
— Ти не си ли?

— Може би — усмихна се на свой ред той.

— Но... за да отговоря все пак на въпроса ти, да, разглезена съм
— започна Брет.

Лъжливата семейна история за фермата в Ню Хемптън и благотворителните партита за подпомагане на застрашените видове птици беше готова на върха на езика ѝ, но тя се спря. Нещо в начина, по който я гледаше Ерик, ѝ вдъхна сигурност, че може да му се довери — независимо колко смуцаваща можеше да бъде истината. Брет беше обзета от странно спокойствие.

— Къщата на моите родители... майка ми я създаде като копие на Версай — започна тя бавно. — Само дето се намира в... ами, в Ръмсън, Ню Джърси.

— Знам къде е Ръмсън — прекъсна я Ерик, — плавал съм дотам няколко пъти. Изглежда много подходящо място за прекарване на детството.

Тя го погледна изпитателно. Не личеше да ѝ се подиграва. Отпи още една глътка, пое дълбоко въздух и продължи:

— В такъв случай сигурно си виждал къщата. Най-голямата е по крайбрежието. Родителите ми са малко като героите от онова шоу за семейство Сопрано, сецаш ли се? Дето са червиви с пари, но имат таланта да ги харчат по възможно най-идиотския начин? Е, такива са и нашите, но поне спазват закона. И вкусът им е по-лош, ако това изобщо е възможно.

— Значи любимият десен на майка ти е леопардовият? — закачи я Ерик.

— О, не, още по-зле. Зебровият. Той е навсякъде — ластични панталони, чорапи, бар столове. Невъобразимо. Сестра ми, която е моден редактор, е заплашвала много пъти, че ще се откаже официално от семейството.

Ерик се изхили.

— Моята майка си пада по кашмира — с шарки, които приличат на малки сперматозоиди.

— Ъхх — потърси се погнушено Брет.

Тя вече усещаше леко замайване, въпреки че беше изпила по-малко от чаша вино. Да разказва на Ерик за родителите си изглеждаше

съвсем естествено. Брет се зачуди защо ли бе вярвала през всичките тези години, че щеше да е далеч по-добре за нея, ако можеше да се похвали с нормална по големина, сива каменна къща в Кейп Код и с две тойоти отпред, вместо с двата златни хамъра, тапицирани в еднаква зеброва кожа и с избродирани на облегалките за глава гигантски семейни инициали.

Да се отпуснеш и да говориш без задръжки беше изкушаващо приятно. Испита желание да продължи.

— Майка ми носи розови диаманти и яде само трюфели „Линд“ и „Золофт“. Има седем малки, крехки кученца Чихуахуа, с еднакви зеброви каишки, които води със себе си навсякъде. А баща ми е пластичен хирург.

Дълго пазените тайни се изливаха от устата на Брет — не беше за вярване какво споделя с Ерик!

— Сериозно? — той подпря брадичка на дланта си. — Разкажи ми още.

— Добре — отвърна тя ентусиазирано. — Понякога баща ми кани на вечеря някои от по-известните си клиенти и тогава се приказват наистина отблъскващи неща. Като например как са изглеждали циците им преди операцията или какво се случва с всичката тлъстина, която изсмукват от хората.

Брет се чувстваше напълно свободна. Все едно се гмуркаше гола. Ерик се наведе напред и попита:

— И какво правят с нея?

— Използват отделни клетки — прошепна тя — за разни изследвания, знаеш.

— От сланина? — прошепна ужасено Ерик в отговор. Брет кимна.

— Ами, ъмм... да, но понякога просто я изхвърлят.

Той се облегна назад и се загледа в нея със замечтана усмивка.

— О, боже, това е толкова... освежаващо!

— Освежаващо?

Ерик се намести на дивана и зарея поглед навън към водата. Малка грациозна лодка се поклащаше върху вълните на може би 500 метра от брега.

— Повечето хора непрекъснато се опитват да се изтъкнат; дори децата в „Уейвърли“, които по принцип са по-изтъкнати от останалите.

Искам да кажа, никой не е искрен по отношение на себе си и семейството си. Кого го е грижа дали баща ти е носител на Нобелова награда или изсмуква сланина от задниците на разни жени в Ню Джърси? Какво общо има това с теб?

Брет го изглежда продължително и после се съгласи:

— Да. Това е точно така.

Той отвърна на погледа ѝ, след което кратко заключи:

— Ти си различна.

Брет срещна очите му и всичко вътре в нея сякаш щеше да се взриви.

— Ще ме извиниш ли — прочисти гърлото си тя. — Трябва да се обадя по телефона.

— Разбира се — Ерик дръпна стола си назад и със ставането си докосна лявото ѝ бедро с ръка. Брет застина за секунда. Ръката му не се отмести. В този миг големият шкаф-часовник в дъното на стаята започна да отмерва часа и той се отдръпна.

Брет пристъпи върху влажната трева навън, запали цигара и изкачи бавно стълбите на дървена беседка, засенчена от люляци. Вдъхна сладкия цветен аромат и си пожела да не губи самообладание. Набра някакъв номер и след едно позвъняване отсреща се включи гласовата поща на Джеремайя. „Йоо, не съм тук. Остави ми съобщение, нещастник!“ Биип. „Брет е — рязко каза тя в микрофона, омерзена от тъпия му запис. — Не мисля, че можем да се срещаме повече. Затова, ами... не идвай за партито след игрите за Черната събота. Не мога да ти обясня в момента, но така искам. Аз, ами, аз наистина съжалявам. Чао“.

Брет отново слезе на моравата. Ерик беше излязъл от къщата, разхождаше се с навити до коленете тъмни дънки и разсеяно въртеше в ръката си тумбеста чаша с коняк. Обширното небе се смрачаваше с пурпурен отблясък и малки светлинки играеха по водната повърхност. Брет чуваше как вълните се разбиват меко в брега и долови нежен, далечен звук на предупредителна морска сирена.

— Всичко наред ли е? — попита я той и взе цигарата ѝ, за да си дръпне.

Тя кимна. После Ерик посочи безмълвно по посока на звука, към зелената премигваща светлина.

— Това там е моята яхта. Нямам часове в петък и си мислех да дойда с нея до Академията.

— Харесва ми зелената светлинка — замечтано промълви Брет. — Напомня ми на „Великият Гетсби“. Когато Гетсби търсеше с поглед включена светлина на палубата на Дейзи, сещаш ли се?

— Да — отговори Ерик. — Може би и аз трябва да я включа, когато пусна котва до „Уейвърли“?

Брет се опита да скрие усмивката си.

— Кой мислиш, че ще се оглежда за нея? — попита го тя, но от израза на лицето му можеше да се досети, че той имаше предвид едно много специално момиче от Ръмсън, Ню Джърси.

Най-подходящото време за един бухал от „Уейвърли“, който иска да споделя тайни, е часът по изкуства.

Групата на портретистите се събираше само два пъти седмично, във вторник и петък, и Джени трепетно очакваше първия час за годината. „Уейвърли“ имаше фантастична програма по приложни изкуства, както и художествена галерия със стъклени стени край реката, където правеха публични експозиции с творби на учениците. Дори нещо повече — често пъти произведение на някой ученик се продаваше на изненадващо висока цена. За да бъдеш приет в групата по приложни изкуства обикновено се изискваше известно количество свършена работа по време на учебната година, но тъй като Джени влезе в „Уейвърли“ основно заради впечатляващото си художествено портфолио, можеше да посещава занятията още през първия си семестър. Изкуството беше любимият ѝ предмет и тя нямаше търпение да помирише боите, да се потопи в сътворяването на нещо ново. И да, една среща с Изи Уолш също щеше да бъде вълнуваща. Особено пък сега, когато имаше официално позволение да флиртува с него!

Залата по изкуства се намираще в сграда, наречена „Джеймисън Хаус“ — просторна вила в провинциален стил, с каменен комин и облицовка от сини дъски, пред която от край до край беше опънато въже с окачени американски флагове, останало от миналогодишен проект за работа с плат. Отвътре грубият под скърцаше, а по белите стени висяха всякакви случайни рисунки и недовършени експерименти с цветове. Четирите огромни помещения миришеха на терпентин, спрей фиксатор, влажна глина и на старомодната пещ за изпичане, която гореше с дърва. Джени стоеше права и поглъщаше атмосферата.

— Добре дошли, добре дошли! — извика г-жа Силвър, учителката ѝ по приложни изкуства. Тя беше пухкава и мека, с големи

бледи ръце и сива коса, прибрана на върха на главата ѝ в безформен кок. Носеше внушително количество дрънчащи гривни на лявата си китка, гигантски широк гащеризон на зелени и жълти райета и два размера по-голяма тениска в преливащи цветове, която определено беше нейно собствено произведение.

Стаята беше със сводести тавани, полегати работни чинове и стена с катедрални прозорци, през които нахлуваше изобилие от светлина. Бюрото на г-жа Силвър представляваше истинска бъркотия от четки за рисуване, стари стъклени бутилки, изрисувани с течено олово, малки шишенца за ароматерапия, дебели албуми с репродукции, карти йога и двулитрова бутилка с цитрусова безалкохолна напитка. Г-жа Силвър беше по-разхвърляна и от баща ѝ. Джени можеше да се обзаложи, че двамата биха си паснали добре.

— О, Изи! — извика г-жа Силвър. — Толкова се радвам да те видя! Добре ли прекара лятото?

Джени се обърна. Изи Уолш закрачи към г-жа Силвър и я целуна нежно по бузата. Днес училищното му сако беше праметнато през ръката и той носеше жълто-кафява тениска с протрити ръбове и сиви дънки „Ливайс“, прилягащи идеално върху мускулестия му задник. Чупливата му коса беше разрошена и Джени забеляза малко жълто кленово листо, залепнало зад дясното му ухо.

Изи сканира класната стая. Бледосините му очи се спряха върху Джени за миг и тя осъзна, че единственото празно място за сядане беше точно до нея.

— И така, ученици — обяви г-жа Силвър. — Нека започнем по същество, защото знам, че нямате търпение. Ще ви раздам хартия за скициране и огледала. Започваме да работим върху груби скици — автопортрет.

Разнесе се колективен стон. Автопортретите бяха най-гадни.

Изи бавно приближи бюрото до Джени, без да откъсва погледа си от нея. Хвърли сака си от напукана кожа под чина и седна на ниския метален стол. После бавно свали слушалките от врата си и нави кабела им около тънкия си бял iPod. Облегна се напред и написа върху чина на Джени с парче графит: „Здрасти“. Почеркът му беше момчешки и остър. „Здравей“, написа тя точно отдолу с елегантни, стройни букви.

Г-жа Силвър раздаде на всеки графит, маркери, огледала и ролки с хартия. Джени се загледа в отражението си. Очите ѝ издаваха

бушуващото в нея напрежение. „Всичко е наред — каза си тя. — Кели ти каза да флиртуваш“. Но беше ли й казала Кели да изпитва този трепет в сърцето?

— Е, изтормози ли те Далтън? — прошепна Изи.

— Не точно — Джени отвърна тихомълком. Запита се дали Кели му бе казала, че все още не е решила да поеме вината върху себе си.

— Изтормози ли те Кели?

— Кели ли?... Тъъ, не... — Джени захапа края на маркера си. — Тя е ОК.

— Добре. Надявам се да не те забърка в големи каши. Тя има този навик.

Джени се зачуди какво ли има той предвид. Насочи вниманието си към листа за скици, но продължи да усеща върху себе си погледите, които Изи й хвърляше с крайчеца на окоето си. Преди Старата Джени да успее да я спре с аргумента, че въпреки молбата на Кели не трябва да флиртува с Изи, Новата Джени се изсмя игриво и бодна Изи с маркера си, оставяйки голям червен белег върху ръката му.

— Какво е това? — тихо каза той, докато изучаваше заврънкулката.

— Исках да те татуирам — каза Джени и като реши, че надрасканото прилича на нос, добави към него две малки очички и уста.

— Красиво е — декларира Изи и после грабна собствения си син маркер. Написа на ръката й: „Здрасти, Джени“ и нарисува смръщено и кривоъбо анимационно човече, на чието теме накрая постави един къдрав кичур коса.

— Това аз ли съм? — засмя се тя.

— Не... а твоята рисунка мой портрет ли беше?

— Неее. Но веднъж направих портрет на гаджето си в шест различни стила, от Полок до Шагал.

— Баща ми има Шагал в кабинета си — сподели Изи. — Вариация на „Аз и селото“. Наблюдавал съм тази картина с часове, когато бях малък.

Джени примигна изненадано. „Аз и селото“ й беше любима.

— Ти... имал си забележителен вкус за дете.

— А ти още ли имаш това гадже? — промърмори Изи, срамежливо извърнат встрани и вгледан в огледалото пред себе си.

Нанесе смели линии върху празния лист. Беше вълнуващо да го наблюдаваш как рисува.

— О, не — отвърна бързо Джени. Двамата с Нейт бяха прекарвали заедно едва три седмици, след което той тотално я заряза в новогодишната нощ. Беше по-голям от нея и вероятно я беше използвал, само за да успее да си върне старото гадже.

— Сигурно си го харесвала, значи. Рисувала си го цели шест пъти...

Джени затъмни бялото пространство около бъдещия нос на автопортрета си, като внимателно обмисляше малката лъжа, която имаше намерение да произнесе.

— Ами, всъщност той ме харесваше повече, отколкото аз него.

— Сигурен съм в това — рече Изи меко.

Тя затаи дъх и отново погледна крадешком към божественния му профил. Забеляза, че той прави същото, докато сменя графитите си. Не беше много редно, но тя просто не можеше да се спре. Пък и такава беше молбата на Кели, нали?

— Е, Джени, знаеш ли някоя пикантна тайна?

Ръката ѝ се отплесна и направи голяма черна крива черта покрай портретния нос. Ами... например това, че Брет се прибра в 3 след полунощ, след като по-рано Джени я беше видяла да напуска кампуса с г-н Далтън — ето една пикантна тайна. Или пък това, че Джени наистина здраво си падаше по Изи — друга пикантна тайна.

— Ами, не бих казала — отвърна с тих глас тя.

— Аз пък знам — изтърси Изи.

Джени почувства как сърцето и се качва в гърлото и попита:

— Каква е тя?

Той сведе поглед и после отново го насочи към нея.

— Ще ти я напиша, но ще трябва да я прочетеш по-късно.

— Защо просто не я кажеш?

— Защото е тайна.

Той надраска нещо с графит на парче използвана хартия, сгъна го на три и ѝ го подаде. Джени взе бележката и я мушна в джоба си. После внезапно ѝ хрумна. Кели я беше инструктирала как да флиртува с Изи, но Кели би могла да направи абсолютно същото и с него. „Просто бъди мил с Джени — мотай се с нея; нека изглежда така, все едно наистина се харесвате.“ Съвсем ясно можеше да си представи

подобна ситуация. Душата ѝ се сви. Дали наистина беше това? И нищо повече?

В момента, в който удари звънецът, Джени се втурна към първата кабинка в женската тоалетна в „Джеймисън Хаус“, влезе и разгъна бележката. С разкрачени, леко размазани графитени букви вътре пишеше: „Бухалите в «Уейвърли» говорят. Можем да ги послушаме заедно някой път.“

Джени сгъна бележката, сгъна я пак и пак, и пак, и я мушна в чантата си. Без съмнение си беше изгубила ума по Изи Уолш. По всичко негово — от тъмната рошава коса до изпръхналите му великолепни устни; от увлечението му по Шагал до изцапаните с морскосиньо мастило ръце.

Тя излезе най-накрая от кабинката и се загледа в мръсното огледало над мивката. Не знаеше какво точно търси в лицето си отсреща — може би доказателство, физически знак, че в момента с нея се случваше нещо изключително важно.

Джени знаеше, че Изи искрено я харесва. Не защото Кели му е казала, а защото той го искаше. Не беше сигурна откъде знае, но знаеше.

Owl Net Email Inbox

To: BrettMesserschmidt@waverly.edu

From: EricDalton@waverly.edu

Date: Петък, Сеп 6, 15:33

Subject: Fw: Предстоящо заседание на
Дисциплинарната комисия

Брет,

Препращам ти имейла на декан Меримаунт, тъй като касае предстоящото заседание. Мисля, че трябва да го прочетеш.

И благодаря за вечерята снощи. Беше много... освежаващо.

До скоро.

Begin forwarded message:

To: EricDalton@waverly.edu
From: DeanMarymount@waverly.edu
Date: Петък, Сеп 6, 2:20
Subject: Предстоящо заседание на Дисциплинарната
КОМИСИЯ

Скъпи Ерик,

Както знаеш, първият случай на ДК за тази година, относно Изи Уолш и Дженифър Хъмфри, е насрочен за разглеждане в понеделник. Исках да съм сигурен, че ще проявим безпрецедентна липса на толерантност. Фактът, че г-н Уолш е потомствен възпитаник на Академията и родителите му са нейни спонсори, очевидно създава известни усложнения. Колкото и да е неприятно — лично прегледах досието на г-ца Хъмфри и мисля, че тя е чудесно попълнение в програмата по изкуства на „Уейвърли“ — някой все пак трябва да поеме вината за това. Ако Комисията счете, че тя е виновна, боя се, че ще трябва да я изключим.

Нека положим усилия и да започнем годината със стъпка в правилната посока.

Предварително благодаря!

Декан Меримаунт

По отношение на спорта един бухал от „Уейвърли“ трябва да е винаги колективен играч.

В петък следобед, преди първата за годината тренировка по хокей, Брет беше седнала в съблекалнята и дърпаше с все сила сребърния пръстен „Тифани“, подарен ѝ от Джеремая през лятото. Нещото се беше впило в пръста ѝ, но тя не го искаше там. В мига, в който потъна в плюшените черни седалки на семейната лимузина на Ерик — беше уредил кола за връщането ѝ в „Уейвърли“, тъй като той щеше да плава с яхтата си — Брет вече страдаше от липсата му. Макар и да не бяха се целунали, тя все още го усещаше върху себе си. Този божествен аромат на „Аква ди Парма“. И това сутрешно кафе лате, с дъх на Бордо...

— Хей — срамежливо се обади някакъв глас.

Брет се обърна и видя Джени, която сядаше до нея на дългата дървена пейка, за да нагласи чорапите си над коленките. Буйната ѝ кафява коса беше прибрана на висока опашка, носеше сиви спортни шорти и къса тениска в цвят лавандула, с оранжевото лого на „Ле Бест“ — хипермодерна марка, по която бяха луднали всички момичета и която се продаваше в месопреработвателния район на Манхатън. Там обаче нямаше никакво месо, а само скъпи, дизайнерски бутици. Брет се почувства зле заради Джени, когато прочете имейла от Ерик, но това беше цената да делиш едно легло с Кели... И с Изи.

— Здравсти — отвърна Брет.

Джени се изви и кръстоса краката си така, сякаш ѝ се пикаеше.

— Виж... има нещо, което наистина трябва да знаеш...

Брет се вторачи в Джени. Нима имаше намерение да ѝ разкаже за онази нощ и за това, което всъщност се бе случило между нея и Изи? Или може би Кели беше си признала за изключването на Тинсли? Каквото и да беше нещото, Брет искаше да го чуе.

— Какво?

— Аз... аз те видях да се прибиращ. Посред нощ. И знам къде си била.

Брет още веднъж се вторачи в нея и почувства, че устните ѝ се извиха така, както правеха винаги, когато се паникьоса.

— Какво?! — гласът ѝ едва се долавяше.

— Няма проблем — каза Джени бързо. Лицето на Брет ставаше все по-бледо и по-бледо, от което очите ѝ станаха огромни и тъмни. Джени дълго бе мислила дали трябва да ѝ казва, защото проблемът беше там, че Джени не умееше да пази тайни. Не беше от хората, които щяха да изпеят на целия свят, но винаги трябваше да има поне един, с когото да сподели. От това бремето на тайната ставаше по-леко. И защо тогава да не сподели тайната на Брет със самата Брет?

— Ти нищо не знаеш — глухо изрече Брет и се обърна към идеално почистения терен.

— Виж, моля те, *моля те* да не се притесняваш — с изтънял от напрежение глас се обърна към нея Джени. — Тайната ти е на сигурно място при мен. Честно. Може би не трябваше да ти казвам нищо.

От средата на полето тренер Смайл наду свирката си и извика: „Момичета, съберете се!“

Брет гледаше Джени. Сериозна ли беше наистина или това е просто някакъв номер? Можеше ли да ѝ се довери? Миналата година Брет, Кели и Тинсли имаха навика да седат вечер в стаята си и да си споделят всяка случка от деня, независимо колко обикновена или забележителна беше. Бяха толкова добри приятелки, почти като сестри! Обичаха се така много, че дори и ядосани една на друга пак знаеха, че ще си бъдат шаферки на сватбите след време. Но Тинсли/Екстази фиаското направи Брет много по-подозрителна. Ако Кели е способна да предаде Тинсли по този начин — не че Брет знаеше какъв точно е начинът — то тогава кой знае какво би сторила и с нея?

— По-добре не казвай на никого — предупреди я Брет, като игнорира досадно невинното изражение на Джени. Няма начин да е толкова невинна, особено щом идва от града!

— Виж, доколкото зная, ние никога не сме водили този разговор — продължи Джени. — Но... просто исках да съм сигурна, че си добре. Защото изглеждаш малко, как да кажа... разсеяна?

Брет грабна стика си за хоккей и се изправи. Никой никога не я беше питал дали е добре, дори родителите ѝ, и тя не беше сигурна как да отговори.

— Ами, не знам... Може ли да го обсъдим някой друг път?

Джени се усмихна ентузиазирано.

— Естествено. Доскоро! — тя взе своя стик и се затича към средата на игрището, където се беше събрал целият отбор.

— Хей! — извика Брет. Джени се обърна и Брет забеляза как сякаш от нея се излъчва сияние, някак странно познато — все едно видя Тинсли, като че и двете излъчваха едно и също нещо с кожата си.

— И все пак, какво се случи между теб и... ъм... Изи? — тихо я попита Брет. — Не бива да ти казвам, но деканът иска да създаде прецедент в Академията на твой гръб. Затова... Ще опитам всичко по силите си да попреча да бъдеш изключена, но, разбери, не знам дали ще успея.

— О! — раменете на Джени се отпуснаха. „Изключена!“ — Благодаря.

Селин Колиста, която имаше маслинена кожа, права черна коса и плътни устни, покрити със скъпо червило, изтича към тях, като отхвърляше стръкове трева назад с обувките си.

— Джени, получи ли сценария за танца на мажоретките от Кели?

Джени поклати глава.

— Танцът на мажоретките? — попита Брет.

— Да. Джени ще бъде част от нашето представление — обясни Селин много бавно.

Брет кимна мъчително и тогава Селин се обърна отново към Джени:

— Айде, ела да говорим с Кели.

Кели беше седнала на дългата метална скамейка покрай игрището и пренавиваше лентата върху хоккейния си стик. Вдигна очи тъкмо навреме, за да забележи Селин и Джени, които бягаха към нея. „По дяволите“. Бени и Селин нямаха никакво намерение да се откажат от тази мажоретна история.

— Кели — изгука Селин. — Написа ли текста вече?

— Работя върху него.

— Добре, но побързай! — измънка недоволено Селин. — Мисля, че можем да го довършим на партито тази вечер.

Селин намигна към Кели и се върна в тръс към централното поле. Джени се обърна към Кели:

— Парти?

— Мда — отговори тя, като съзерцаваше хоккейния си стик. — Нещо като репетиция за Черносъботното парти. Само момичета. Трябва да дойдеш. Всички ще бъдем маскирани.

— Като какви?

— Ами, всичко около партито ще е тайна до последната минута. Но вероятно ще бъде тази вечер, в общата стая на горния етаж на „Дъмбъртън“.

— Тази вечер? — Джени погледна разочаровано. — Аз ще съм на сладоледеното парти за нови ученици тази вечер.

— Голяма работа, можеш да се измъкнеш от него.

— Не, в имейла пишеше, че е задължително — Джени сви рамене. — Може би трябва да отида. Но наистина очаквам с нетърпение Черната събота. Тогава пак ще има тайно парти, нали? Пък и представлението на мажоретките сигурно ще е яко.

— Стига, представлението не е кой знае какво. Не е нужно да участваш, ако не искаш.

— Напротив, искам! — Джени не успя да скрие развълнуваната нотка в гласа си. Всички момичета вече бяха говорили с нея и тя се чувстваше по-ангажирана, от когато и да било преди. А и предстоеше да бъде изключена.

Кели се изкуши да признае, че представлението на мажоретките беше една не толкова смешна шега, но няколко години по-рано, когато тогавашният капитан на отбора Таша Темлълтън издал на новачката Кели Бриърс, че са ѝ скроили номер, целият отбор страшно се разгневил. Пробили дупки в сутиена ѝ, точно на зърната, и никой не ѝ проговорил с месеци. Гаджето ѝ скъсало с нея и тя изгубила цялата си власт. Кели не би посмяла да рискува, не.

Изведнъж тя погледна към слабите ръце на Джени и забеляза буквите, които се подаваха от десния ѝ ръкав. Изглежда се бе опитвала да ги изтрие, но Кели все пак разпозна момчешкия разкрячен почерк, както и онова глупаво кривоъбо нещо, което Изи все рисуваше. На секундата стомахът ѝ се сви на топка и тя почувства, че косата на тила ѝ настръхва. „От къде на къде Изи е рисувал върху ръката на тази кучка?“ Но после се спря. „Спокойно. Самата ти го помоли.“

— Е, как е Изи? — попита Кели, потушавайки безпокойството си.

— О — пискливо възкликна Джени.

— Добре ли се спогаждате?

— Ъ... ами, да.

— Чудесно.

С малко повече късмет и учителите щяха да си помислят същото. И все пак, защо Изи ще рисува по ръцете ѝ? Това наистина не бе необходимо. Особено пък зъбатото човече. То беше нейното човече — бяха го измислили онзи път, когато се измъкнаха от училище и прекараха целия ден в Бруклин. Купуваха си винтидж дрехи и разни авангардни художества. После отидоха в бар „Ликьорът на Шилер“ и той беше нарисувал човечето си на задната страница на менюто. След това се вмъкнаха в малката тоалетна и се целуваха дотогава, докато не изнервиха всички френски туристи отпред.

Всичко, което Кели искаше от него, беше един малък флирт. И както обикновено, той беше прекалил. Но няма значение. Ако това беше цената Джени да я покрие пред Дисциплинарната комисия, добре — можеше да получи това озъбено човече.

— Хайде — тя стисна ръката на Джени и се опита с всички сили да скрие ревността си. — Смайл вече ни гледа лошо.

OwlNet Email Inbox

To: Easy Walsh @ waverly.edu
From: CallieVernon@waverly.edu
Date: Петък, Сеп 6, 16:15
Subject: Липсваш ми!

Здрасти, миличък!

Липсваш ми! Моля те, нека се видим днес на стълбите на библиотеката. Точно в 5!

Хохохохохоххх.

К.

P.S. Как е Джени?

Owl Net Email Inbox

To: JenniferHumphrey@waverly.edu
From: CustomerCare @ rhinecliffwoods.com
Date: Петък, Сеп 6, 16:23
Subject: Спа процедури

Уважаема Джени Хъмфри,
Кели Върнън ви изпраща ваучер за безплатни релакс спа процедури в нашия център. Имате запазени шиаци масаж и кислородни терапии за лице. Моля обадете ни се или ни пишете имейл, за да запишем часове.

С уважение,

Бетани Бристъл
Управител на „Уудс Спа Ринклиф“

Един бухал от „Уейвърли“ трябва да използва стаята за антична литература само по предназначение.

— Не виждам нищо — промърмори Изи, докато Кели го водеше със завързани очи нагоре, по гладките мраморни стълби към библиотеката.

— Това е целта. Искам да те изненадам.

Те минаха през тежка дъбова врата, на която нямаше обозначение. Зад вратата имаше стени, покрити с десетки хиляди книги; стъклени кутии със свитъци; кожени кресла и малък прозорец със стъкло, изрисувано с малки разноцветни квадратчета. *Толкова романтично.* Кели свали ръцете си от очите му.

— Библиотеката? — Изи озадачено се огледа наоколо.

— Не само тя — Кели сгъна червената сатенена маска за очи, която си беше взела от един първокласен полет с „Иберия“. — Не помниш ли? Това е стаята за редки книги. Тук, където за първи път...

Гласът ѝ заглъхна, тя преметна един рус кичур през рамото си. Какво да каже? Където за първи път консумираха любовта си? Те всъщност не бяха консумирали нищо. Само се бяха натискали. Беше си сложила ръката върху онова място на панталона му и беше изневерила на тогавашното си гадже, Брендън.

— Да, сецам се — отговори Изи, докато обикаляше стаята и прокарваше ръка по редките, прашни книги. Тук бяха първите издания на новелите на Стайнбек, Фокнър и Хемингуей, разположени в голяма стъклена кутия, благодарение на някои си Дж.Л.Уолш и Р.Далтън. На стената висяха четири огромни платна на Ротко, всичките с различни по големина черни и червени квадрати.

Кели седна на едно от кожените кресла и настръхна от студената кожа под краката си.

— Може да пресъздадем онази нощ — предложи тя меко и дръпна Изи за бледосивата тениска. — Ела, защо не се разположиш по-удобно?

Тя стана и нежно бутна Изи към един кафяв кожен стол. Настани се в скута му и започна да го целува по шията. Той плъзна ръката си под бялата ѝ тънка блуза и напипа с пръсти белия сутиен „Де ла Рента“.

Не беше ли *перфектно*? Ароматът на прашните книги, чувствената светлина на лампата „Тифани“ от цветно стъкло в ъгъла, пълната неподвижност на всичко... Кели имаше усещането, че се намират в стаята за четене на баща ѝ или пък, че беше разстроена баронеса от 1700 година, която се е отдала на малко забавления преди поднасянето на чая. Всичко беше като в роман на Лорънс. „Влюбени жени“, например.

После забеляза, че очите на Изи са отворени. Широко отворени.

— Какво има? — попита тя и се отдръпна.

— Мисля, че това е първото издание на „V“ — промърмори той и се наведе напред, за да види по-добре книгата. — Не съм го забелязвал преди...

Кели възкликна от раздразнение и вдигна колене под брадичката си, удряйки Изи в челюстта.

— Какво? — попита рязко Изи.

— Няма значение — отвърна тя тихо и осъзна, че звучи побидено, отколкото ѝ се искаше. Помъчи се да не позволява на мисълта, че перфектният им миг е безвъзвратно изгубен, да се настанява в съзнанието ѝ. Твърде късно. Опита се да контролира гласа си, за да не трепери издайнически:

— Е... забелязах, че флиртуваш с Джени...

— Забеляза? Какво искаш да кажеш? — Изи леко се отдръпна от нея.

— Ами, рисувал си по цялата ѝ ръка.

— О — облиза той устни.

— Е, добре ли върви?

— Предполагам.

— Видяха ли учителите, че, ъм... флиртувате?

— Г-жа Силвър може би... — Изи стана и се почеса по брадата.

Недостатъчно. Г-жа Силвър не беше от значение — двете с г-ца Емъри не бяха приятелки. „Може би е добре да го правите по-близо до залата за репетиции на оркестъра, пиленца“. Г-ца Емъри дирижираше оркестъра на „Уейвърли“ в дните неделя, вторник и четвъртък от седмицата.

Последва дълга тишина. Кели чуваше клоните на някакво дърво, които драскаха по прозореца. Най-накрая Изи проговори:

— Всичко, което те вълнува, е да избегнеш неприятностите, нали?

— Не — извика тя. — Разбира се, че не! Аз просто...

Той вдигна ръка.

— Не е правилно. Джени няма вина. Не мисля, че трябва да я въвличаме в това и не мисля, че тя трябва да те прикрива.

— Какво искаш да кажеш? — настойчиво попита Кели. — Не те интересува, че могат да ме изключат?

Тя почувства сълзите, които напиреха в очите ѝ и бързо захвапа пръста на ръката си. Ухапа го силно, почти до кръв.

— Не, много ясно, че ми пука, но...

Кели поклати глава. Усещаше пулса отстрани на шията си.

— Не. Очевидно не ти пука. Ако беше така, щеше да правиш всичко по силите си, за да ме запазиш край себе си.

— Добре, но защо да го правя, като ти искаш единствено да ме манипулираш? — изкрещя Изи и гласът му прокълтя из притихналата библиотека. Кели зейна с уста.

— Извини ме, какво?!

— Много добре чу какво казах — прошепна ядно той.

— Вземи си думите обратно!

Изи въздъхна.

— Кели... — млъкна и я загледа така, сякаш не знаеше какво да я прави.

Тя нямаше представа какво я накара да изрече следващите думи, но така или инак ги промълви:

— Знаеш, че Брендън би го направил за мен.

— Брендън? — попита Изи и се намръщи. — Брендън? Бюканън?

— Да, Брендън! — Кели рязко отвърна. — Най-малкото, той...

— Най-малкото какво?

„Обръщаше ми внимание — помисли си Кели. — Най-малкото знаеше къде съм“. Преглътна задавено и се обърна към прозореца. Навън, точно отпред, два бухала се гушеха на клона. Изглеждаха така, сякаш се целуват. Изи прекоси стаята.

— И какво сега, искаш да скъсаме, за да се върнеш при Брендън?

— Не съм казала такова нещо! — задъха се Кели. — Ти искаш ли да скъсаме?

Сърцето ѝ наистина започна да прескача. Това ли беше? Изведнъж тя се почувства прималяла и замаяна, все едно всеки момент щеше да падне от безкрайно висока скала и се опитваше отчаяно да намери опора в каменистия ѝ ръб.

— Просто спри да ме манипулираш — твърдо каза Изи. — Ако си мислиш, че Брендън — който впрочем е пълен гей — би направил нещо подобно за теб, значи може би е по-добре да излизаш с него.

— Той поне ме обичаше! — защити се Кели. — Брендън поне искаше да правим секс!

Думите ѝ увиснаха във въздуха за минута. Устните на Изи се разтвориха, като че искаше да каже нещо. Веднага след това на тежката дъбова врата се почука. И двамата замръзнаха.

— Ало? — извика нисък носов глас. Принадлежеше на г-н Хейм, киселия главен библиотекар. — Проблем ли има тук?

Кели погледна към Изи и оголи зъби, преди да произнесе с най-сладкия си глас:

— Просто учим!

— Трябва да пазите тишина — прошепна г-н Хейм. Той отвори вратата и показа чорлавата си глава през процепа. — Шумът в тази стая не се толерира.

— Както и да е — извика Изи, щракна с пръсти във въздуха и изпъна тениската си. — Аз се махам.

Той се стрелна покрай г-н Хейм, като едва не го отнесе, без дори да се обърне към Кели за „довиждане“.

— Това е място за спокойна работа с литературата — издекламира г-н Хейм и пристегна вратовръзката си с училищна емблема почти до степен задушаване. — Високият тон не се толерира.

— Казах, че съжалявам! — извика Кели.

— Вие продължавате да викате.

Тя завъртя очи. Какво, по дяволите, се беше случило току-що? Кели затрополи надолу по мраморните стълби, които водеха до главното фоайе на библиотеката. През един тесен и висок прозорец видя онези сгущени бухали, този път кацнали по-ниско на дървото. Спря се и почука по стъклото, което накара птиците да разрошат пера и да отлетят към различни дървета.

— Я се разкарайте! — извика им Кели.

OwlNet Email Inbox

To: Undisclosed list
From: CelineColista@waverly.edu
Time: Петък, Сеп 6, 21:02
Subject: ТОП ТАЙНА

Репетиция за партито за Черната събота, в „Дъмбъртън“

Добре дошли в Аграба, Градът на Мистериите и Очарованието

САМО ЗА МОМИЧЕТА!

СЛЕД ДЕСЕТ МИНУТИ!

РАЗМЪРДАЙТЕ СИ ЗАДНИЦИТЕ!

Един бухал от „Уейвърли“ не трябва да докосва телефона на съквартирантката си, ако е употребявал алкохол.

Кели беше облякла новата си зелена рокля с ресни „Прада“, която беше купила от „Пимпърнелс“, пъстър шал за глава „Пучи“^[1] и сребристи обувки „Маноло Бланик“, с десетсантиметров ток. Дългата ѝ червеникаво-руса коса беше завита на сексапилен, азиатски кок, а очите ѝ бяха очертани с дебела черна линия. Знаеше, че другите момичета ще ѝ завиждат, но това беше и целта. Понякога беше забавно да положиш усилия да си красива, точно когато наоколо няма да има момчета.

Репетицията за партито на Черната събота беше традиция в женското общежитие — нямаше случайни гости и темите бяха супер идейни, което го превръщаше в едно дългоочаквано събитие. Бени Кънингам и Селин Колиста бяха се измъкнали по-рано от хокейните тренировки, за да превърнат общата стая на най-горния етаж в приказно арабско вълшебство. Бяха спуснали завесите върху гигантския извит прозорец и цялата стая беше потънала в тайнствен сумрак. Навсякъде имаше мигащи лампички, свещи, възглавници, ароматни пръчици, водка, мини цигари с марихуана, окачени на стената снимки на слонове или многоръки божества и позиционирана на видно място „Кама Сутра“ (всеки знаеше, че това е древен секс наръчник от Индия). А някаква странна, секси Бангра музика, която Бени беше поръчала от Amazon.com предния ден допълваше ориенталската мистерия. Стаята беше перфектно аранжирана сякаш за една дива оргия, само дето наоколо не се мяркаше нито едно момче.

Кели беше пристигнала рано и се наливаше с настървение, в опит да изхвърли от ума си онова, което се беше случило с нея и Изи в стаята за редки книги. Напълни отново чашата си, запъти се към

мястото за сядане до прозореца и внезапно се сблъска с Брет, която тъкмо пристигаше. Двете се изгледаха напрегнато. Брет все още беше с училищните си дрехи — отегчителни червено-кафяви панталони и бяла риза с копчета на „Калвин Клайн“. Ехо? Това беше абсолютно против правилата, човек просто не можеше да се явява тук, облечен по този начин!

— Как е Джеремая? — попита Кели.

— Джеремая? — Брет я погледна объркано.

— Гаджето ти?

— О, да...

— Какво, не сте ли гаджета вече?

— Не, той... — Брет наистина се смути. Кели се зачуди дали пък Сейдж не греши — може би Брет не си падаше по някой по-голям, а просто сексът с Джеремая беше отчайващо лош. Или отчайващо добър. Земя вика Брет, Земя вика Брет: Да не споделиш и дума относно интимния си живот с най-добрата си приятелка е толкова неприемливо! Тогава Брет присви очи и я прониза с поглед.

— А как е Изи?

— Добре.

Те стояха неловко до прозореца, избягваха погледите си и отпиваха от порцелановите си „Уейвърли“ чаши, пълни с ликьор. Миналата година Кели, Брет и Тинсли бяха седяли в същата тази стая, на същото това парти и бяха си говорили за момчета, докато се редуваха да пълнят една на друга чашите си. Каква разлика, само за една година!

Кели отметна коса назад към раменете си, без да откъсва очи от Брет. Възможно ли беше приятелката ѝ да очаква от нея да повдигне въпроса за Тинсли, за да ѝ даде възможност да признае и да се извини, че е допринесла някак за изключването ѝ? Едно от нещата, в които Брет не беше добра, беше да изглежда уязвима.

— Обзалагам се, че Тинсли щеше да се кефи на това парти.

— Да, щеше — измънка Брет, сепната от споменатото име.

— Колко лошо, че я няма — тихо продължи Кели.

„Окей, нека пробваме“. Брет се стегна.

— Да, наистина е много лошо, че я няма, нали?

„Чакай малко, какво?!“, помисли си Кели. Това не беше отговорът, който беше очаквала. Къде бяха всички онези „Аз

съжалявам, нека ти разкажа какво всъщност се случи“ или поне „Нека да забравим, че това изобщо се е случило и да се напием?“ Вместо това двете момичета се гледаха, все едно две кучета, които внимателно се душат и не могат да решат да лаят или не. Внезапно някаква откачена хинди техно песен гръмна от тонколониите. Всички останали вече бяха пристигнали и стаята изглеждаше претъпкана със странно облечени момичета, окъпани в „Диор Пойзън“ от глава до пети.

— Конга-влакче! — извика Селин. — Стига с тези кисели физиономии!

Брет, която би танцувала и „Лебедово езеро“ със заешки маншон, ако се налагаше да бъде душата на компанията, сега стана, изтърси скута си и сви рамене.

— Аз си тръгвам — каза тя, обърна се и излезе от стаята.

Кели нависно зелени ресни от роклята около пръста си, докато я изпращаше с поглед. Нещо изжува наоколо. Беше тъничката нокиа на Брет. На екранчето пишеше „Бриана Месършмит“. Кели се огледа и понечи да извика след Брет, но после се спря. Миналата година без проблем вдигаше телефона ѝ, когато тя не беше наблизо. Толкова ли се беше променило всичко, та да не може да продължи да го прави? Кели вдигна капака на телефона.

— Хей, здрасти, Кели е!

— Къде си? — извика Бри със сексапилния си, дрезгав от цигари глас. — В „Спайс Маркет“? Звучи яко!

Кели отново потъна в креслото и каза:

— Не. Това е просто едно парти в общежитието.

— Трябва да дойда някой път при вас, в училището.

— Ще бъде страхотно! — Кели си пожела Бри да може да зарази със своя ентузиазъм и малката си противна сестра. — Да потърся ли Брет?

— Не, кажи ѝ да ми се обади. Този уикенд ще съм при нашите. В Джърси.

„Джърси? Като Ню Джърси?“. Кели беше убедена, че Брет е от Ийст Хемптън...

— Но, слушай, Кели, тоя учител, с когото сестра ми се мотае — с когото вечеря и разни такива неща...

— Ъъм... — Кели едва не се задави с глътка от пунша си. „Какво?!“

— Ерик Далтън? Казала ти е за него, нали?

— Ами, да... разбира се.

Кели започна да се поти. Беше хапнала само няколко лъжици йогурт сутринта и след чашата с пунш практически се беше напила. Главата ѝ щеше да се пръсне: Брет беше скрила доста неща, добре. От другата страна на линията Бри пое дълбоко въздух:

— Слушай, когато завършвах „Колумбия“, една моя приятелка беше нещо като гадже на Ерик Далтън. От нея знам, че той обича да се заиграва, нали разбираш?

— Естествено — автоматично отговори Кели. Може би Брет изглеждаше така отнесена не защото е правила секс с Джеремая. Може би беше спала с Ерик Далтън, затова. Кели разрови чантата си за цигари. Как смееше Брет да ѝ спестява такива грандиозни новини? *Ехо*, напълно непознати ли си бяха вече?

— Но, колко забавно — продължи Бри, докато се задъхваше от смях. — Представи си, че се оженят напролет, в деня на Св. Патрик! Сестра ми би могла да бъде Далтън!

Като забрави за момент вълнението си, Кели отпи глътка от питието и попита:

— Не мислиш ли, че тя е малко млада за него?

— О, да. Аз лично бих предпочела той да не я доближава на повече от петдесет метра, но Брет си има глава на раменете. Както и да е, просто ѝ предай съобщението и ѝ кажи да ми се обади. Чао.

— Да, добре. Чао.

Кели гледаше малкото екранче на телефона известно време, като хапеше устните. Накрая вдигна очи. Конга-влакчето все още се виеше из стаята. „Майната му“. Пуншът с водка гореше в стомаха ѝ, тя извика „Хоп!“, грабна Алисън Куентин, която носеше класическа рокля „Аликзандър Маккуин“ и малки маслинени клонки в косата си, и последва колоната от фантастични, пияни, танцуващи момичета, която се беше насочила навън.

[1] Емилио Пучи (1914 — 1992) — италиански моден дизайнер. Наричат го още „богът на цветовете“, заради пристрастието му към пъстрите и ярки тонове. — Б.р. ↑

— Е, слушай — изломоти тя, докато прокарваше дълги, лакирани нокти нагоре-надолу по голата си ръка. — Защо беше толкова гаден с мен вчера, след часа по биология?

На светлината от верандата Брендън можеше да види настръхналите ѝ гладки и светли крака.

— Онова за Изи и Джени ли? Казах ти просто какво мисля.

— Не, не е вярно — иронично се подсмихна Кели и с несигурно движение го докосна по носа. — Никой не може да ми отмъква нищо. Аз стоя зад това.

— Не, Кели — намръщи се Брендън. — Джени го харесва. И двамата взаимно се харесват.

— Защото аз им казах да го правят — изхили се тя.

— Ъ?

— Казах им да се харесват — Кели покри устата си с ръка и се изкиска. — Упс. Това трябваше да бъде тайна!

Брендън поклати глава.

— Но Джени *наистина* го харесва. И Изи нея — също.

— Те искат да те накарат да си мислиш така — извика Кели и после сепнато замлъкна. — Разбра ли? — измърмори този път по-тихо и разля глупава усмивка по лицето си. — Преструват се, за да си нямам проблеми заради идването на Изи в стаята ми.

Брендън стана и се замисли за момент. Вчера на двора Джени изглеждаше прекалено искрена, за да се преструва.

— И двамата се съгласиха с тази твоя идея?

— Да.

— И Джени също?

— Много ясно. Джени е печена — Кели изтърси пепелта от цигарата си, но беше толкова пияна, че го направи точно върху крака си, от което палецът ѝ почерня.

Брендън отново недоверчиво поклати глава. Погледна към Кели, която изглеждаше не само пияна, но и сякаш беше плакала тайно в женската тоалетна с часове. Искаше му се да я гушне и да я люлее, докато я приспи.

— Искам да кажа, ти би флиртувал с друго момиче, ако те помоля, нали? — тя го попита, като завалваше думите.

— Ами... не — Брендън мушна ръце в джобовете си.

Кели го погледна тревожно.

— И защo не?

— Ако бях с теб — сведе поглед Брендън, — не би ми хрумнало дори да погледна друго момиче.

— О, Брендън — въздъхна Кели. — Толкова си сладникав.

Колко смешно. Той си мислеше, че момичетата обичат романтиката. Тя щракна с пръсти и грейна:

— Ей! Какво ще кажеш за Брет? За това, дето спи с оня г-н Далтън?

— Какво? Не знам подобно нещо.

Кели запуши устата си с две ръце, а после бавно ги свали.

— Може би и това не трябваше да казвам... — захапа устната си тя. — Ууупс.

— Какво, публична тайна ли е?

Брендън не беше срещал г-н Далтън, като изключим първия ден в църквата, но изглеждаше супер тъпо учител да се сваля с ученички, да не говорим пък да спи с тях.

— Не знам — тя се загледа в тревата. — Аз нямах представа, защото Брет вече нищо не ми споделя, затова...

Гласът ѝ замря. Брендън не беше много сигурен, но му се стори, че Кели всеки момент ще избухне в сълзи.

— Кели... — протегна той ръка към нея. — Добре ли си?

Тя внезапно хвърли цигарата си в тревата, сграбчи Брендън и го целуна продължително и влажно по устните. Първоначално той се съпротивляваше, но след като вкуси ментовото ѝ червило не му остана друго, освен да се разтопи в нея. Целувката беше толкова хубава. Топла, мека и сладка, точно както беше преди година. Припомни си боричкането под одеялото, раздрънкания влак до града, в който тя заспиваше в скута му и палавите ласки с крака под масата на официална вечеря. После я отблъсна от себе си. Искаше го — толкова пъти беше мечтал да целуне Кели отново — но това в момента, по този начин, не беше хубаво. Изобщо не беше хубаво.

— Какво става? — изписка пияно Кели и залитна назад.

— Наистина си зле — поклати Брендън глава. — Не бива да го правим... точно сега.

— Ще ти кажа една тайна — прошепна тя и се облегна на него. — Изи и аз много се скарахме. Мисля, че всичко вече е съвсеееем свършено.

Той замълча продължително. Ето пак — толкова дълго беше мечтал да чуе и тези думи. Но не, не така. Не по този начин. Брендън знаеше, че е сладникав, но всичко идваше от романтичната му душа. И за тази негова душа беше напълно неприемливо да се натиска с момичето, което обича и което сега го използваше, за да излекува нараненото си от Изи достойнство.

— Това е... както и да е — Брендън мина покрай нея и си тръгна.

— Хайде! — извика му Кели. — Не искаш ли да правим секс?

— Пияна си. Върви да се напиш.

Той затвори уста и си замина.

OwlNet Instant Message Inbox

БениКънингам: Здр. Изпрати ли й текста за мжр. песен вече?

КелиВърнун: Не още.

БениКънингам: Ами, хайде, направи го!

КелиВърнун: Ще го. Какъв да бъде танцът на останалите мажоретки?

БениКънингам: НЗ. Какво ще кажеш за „Бъдете агресивни“?

КелиВърнун: ОК

БениКънингам: Не забравяй да й пратиш думите, ако разбира се не искаш сутиен с изрязани зърна!

OwlNet Email Inbox

To: JenniferHumphrey@waverly.edu

From: CallieVernon@waverly.edu

Date: Събота, Сеп 7, 10:05

Subject: Мажоретки

Здрасти, Джени,

Изгърва страхотен купон снощи. Как беше сладоледеното парти за новациите?

Виж, Бени ме помоли да ти изпратя текста за представлението на мажоретките. Има и малко секси танц — стъпки! Ще пееш на мелодията на „Спрете звука“. Атачвам ти Word файл с текста, а движенията ще ти покажа в стаята ни, ОК?

К.

P.S. Пристигна ли KissKiss подаръкът ми днес? Радвай му се!

P.P.S. Измисли ли какво ще кажеш пред Дисциплинарната комисия? Дръж ме в течение.

Един бухал от „Уейвърли“ знае как и кога да бъде агресивен.

Всички се бяха събрали на голямото зелено игрище за хокей, заобиколено от гъста гора. Слънцето грееше директно над тях, небето беше безупречно синьо, а въздухът — леко хаплив. Родители, ученици и преподаватели се тълпяха по пейките. Момичетата от „Св. Луций“ се перчеха от своята страна на терена. Бяха облечени в училищните си пурпурно-бели поли и пуловери, с наколенки в същия цвят. Емблемата на „Св. Луций“ — гигантски черно-бял канадски гъсок — ги следваше отзад и заплашително размахваше криле към очилатия бухал на „Уейвърли“.

Брет махна няколко стръка трева от подметките на белите си маратонки „Найк“ и изпръхтя, видимо недоволна от глупавия вид на бухала. Все се сецаше за цитата на Дороти Паркър: „Топката рядко попада в момичетата, които носят очила“. Бухал с очила беше най-отблъскващия талисман на всички времена.

Джени седна до нея, като напрегнато развиваше и увиваше сребрилата лента около хокейния си стик.

— Как беше партито снощи? — попита тя. — Чух ви, когато се прибрахте и май беше доста късно?

— Това беше Кели, не аз — поправи я Брет. — Аз се постарах да се вмъкна в стаята съвсем безшумно. Не си изпуснала много, така или иначе. Освен че изгубих телефона си, виждала ли си го?

— Не съм — сви рамене Джени.

Брет изскърца със зъби. Липсата на телефон в момента — а тя постоянно го губеше — означаваше, че тя няма никаква представа дали Джеремайа или Ерик са се обаждали. Запита се дали Джеремайа не беше някъде тук из тълпата. Сканира хората от другата страна на полето, но

никъде не видя високо, готино червенокосо момче. Как ли бе приел съобщението ѝ от онази вечер?

— Развълнувана съм от предстоящото представление — ухили се Джени. — Имам чувството, че ще е наистина забавно.

Брет рязко се извърна към нея:

— Знаеш, че е нагласено, нали?

„Майната ѝ на Кели“.

— Нагласено? — очите на Джени се разшириха.

— Да, това е номер — започна Брет, но точно тогава Кели се появи зад гърба им и сложи ръка на рамото на Джени. Брет се обърна.

— Ей, мацко — сладко се усмихна Кели на Джени. — Изглеждаш толкова готина днес. Това моят гланц за устни „Стила Лип“ ли е?

— Ами, не. Мой си е.

— Супер си!

Брет забеляза, че Кели изглежда леко зеленикава в лицето, вероятно от поглъщането на премного от оня гнусен пунш предната вечер. Беше толкова заета да се подмазва на Джени, че дори забрави да я поздрави!

Бени се присъедини към тях и попита:

— Готови ли сте за мажоретната ни фиеста?

— Да — потвърди Кели и нервно погледна към Джени. Тя пък нервно погледна към Брет. Брет сви рамене. Това си бяха техни бъркотии, да си ги оправят сами.

— Ами, да тръгваме тогава! — изцвили Бени.

Всички момичета станаха от пейката и започнаха да пружинират на крака. Бяха извикали Девин Рауш — едно момче от по-горния курс, чийто баща беше известен филмов продуцент — да свири на барабани и да играе ролята на диджей.

Кели кимна към него. Иглата заскърца по старата плоча с фънк музика, Девин направи няколко диджейски трика и след това остави мощният ритъм да загърми от колоните. Момичетата започнаха да маршируват на място, да развяват ритмично цветните си помпони и да пеят в такт: „Бъди. Агресивен. Бъ-ди агре-сивен...“

Брет, чието място беше в по-задните редици, произнасяше думите без глас. Това беше толкова тъпо. Тя погледна напред към Джени, която тъкмо започваше своята солова част от представлението:

Момичетата от „Св. Луций“ мислят се за грациозни!

Нека да им кажем всички, че са страшно грозни!

В този миг Джени осъзна, че наоколо ехти единствено нейният пронизително висок глас и незабавно прикри устата си с ръка. За нещастие, това се случи тъкмо в този момент от танца, в който тя трябваше силно да изпъчи гърди. Джени се огледа и забеляза, че никой друг не подрусва тъй щедро циците си. Съотборничките ѝ избухнаха в смях. Тя замръзна, с все още силно издаден напред гръден кош. Значи това е била постановката. Ха, ха. Не особено смешно.

След това събитията се заредиха сякаш на забавен кадър — смеещите се момичета; глупавият подъл Хийт Феро, който се пляскаше злорадо по бедрото на първия ред; цялото училище, вторачило взор в гигантските ѝ гърди. После Джени получи проблясък. Знаеше, че сега би могла да се скапе напълно и да започне да се държи като Старата Джени, която щеше да седне ужасена обратно на пейката и нямаше да проговори никому никога повече. Но би могла и да се опита да превърне ситуацията в своя полза. В края на краищата, това вероятно щеше да е последният ѝ уикенд в „Уейвърли“. Затова, преди да успее да се възпре, Джени изтича пред целия отбор и започна с най-силния си глас да бълва очевидно фалшивия текст на песента, която Кели ѝ беше пратила по имейла:

Момичетата от „Св. Луций“ мислят се за грациозни!

Нека да им кажем всички, че са страшно грозни!

Джени отново разклати Д-чашките на сугиена си, а после завъртя сексапилно бедра.

*Готините гаджета си падат по „Уейвърли“
момите,
хайде, хора, да ви чуем как шумите!*

*Веждите ни вити са, а вашите — космати,
нашите дупета са секси, а вашите — ръбати!*

В този момент Джени плесна силно чудесното си малко дупе. Устите на останалите момичета зейнаха.

*Символът ни бухал е, гъската за вас остава;
Наградите ще вземем ние, отборът ви без нищо
комай си заминава!*

Отново онова движение с подрусването на гърдите.

*Хайде, Св. Луций, нека да ви видим! Хавлиите
пуснете,
И за бухалско наритване задниците пригответе!*

След това, спазвайки точно инструкциите на Кели, тя се затича лудо към терена и направи три цигански колела. Вложи в тях цялото си старание и в резултат публиката опозна и малкото, което остана невидяно от бебешкосините ѝ боксерки.

Последва мъртвешка тишина. Въпреки изумително глупавия текст, всяко едно момче от „Уейвърли“ и „Св. Луций“ — да не говорим за учителите и бащите — беше зяпнало в Джени. Секунда по-късно една от футболните звезди на „Уейвърли“ — Ланс Ван Брейчъл, който седеше от другата страна игрището — започна да ръкопляска. „Йес! — викаше той. — По дяволите, точно така!“ Друго момче запляска колебливо след него. Някой изсвири. После цялата отсрещна страна на терена избухна в аплаузи и всички полудяха. Брет гледаше Джени, застинала неподвижно с разперени ръце и вторачена замаяно в публиката, с широка усмивка на лицето си. Джени току-що се беше подиграла с манипулаторския талант на Кели — нещо, което дори Тинсли не успя да стори. Джени приемаше толкова невъзмутимо хорското внимание, а дребното ѝ, изваяно тяло изглеждаше страхотно,

докато танцуваше. Имаше добър и силен глас, някак остър и много сексапилен.

Джени наблюдаваше обожаващите я фенове отсреща. Уау, това беше яко! Завладя я нов порив на вдъхновение:

*Има тук едно момче, на което викат Пони!
Грубоват и похотлив е, и с крака от макарони!*

Тя се дереше с пълно гърло.

*Мисли се за надарен, ала малкото му пони
толкова е зле, че всички мацки гони!*

Секторът на „Уейвърли“ побесня. Група момчета освиркаха Хийт, всички се смееха диво. А Джени хвърли презрителен поглед към него. „Гепих те.“

— Нека го направим пак! — призова тя и се върна при останалите мажоретки, без да им обърне внимание. Те бяха тези, които щяха да развалят купона, ако не се присъединят към нея. Тяхна работа, Джени не я беше грижа — чувстваше се абсолютно свободна. Брет надви изумлението си, ухили се и изтича при нея.

*Момчетата от „Св. Луций“ мислят се за
грациозни!*

— Нека да им кажем всички, че са страшно грозни! — Завикаха те в един глас.

Джени се усмихна и тупна със задника си бедрото на Брет. Накрая Брет дори направи онова нещо, с вдигането на полата. Момчетата отсреща пощръкляха. След това се включи Селин. После Алисън и Бени. После всички други. Накрая, тъй като щеше да бъде изключително странно да е единствената, която не танцува, Кели също отиде.

*Бухалите от „Уейвърли“ трябва да знаят,
че „суперско“ не е дума.*

Надъхани и мотивирани от представлението на своите мажоретки, Бухалите от „Уейвърли“ сразиха Гъсоците от „Св. Луций“ с 6:3. В момента, в който прозвуча финалният сигнал, Брет се затича към стаята в общежитието. Върху леглото лежеше мобилният ѝ телефон. Нима е бил там през цялото време? Имаше три неотговорени повиквания — всички от сестра ѝ — и едно съобщение: „Аз съм на пристанището. Ела, ако искаш. ЕД“

Тя бързо навлече най-сексапилните си маркови панталони и най-прилепналата си ефирна блуза без ръкав „Даян Фон Фюрстенберг“, и вдигна ципа на заострените си кожени черни ботуши. Затича се надолу към брега.

Ерик стоеше на малката палуба на яхтата, облечен в бежови панталони и зелено поло с дълъг ръкав. Държеше бинокъл пред очите си и наблюдаваше нещо сред дърветата. Въдицата му бе подпряна на парапета на лодката. Когато чу стъпките ѝ зад себе си, той се обърна, все още с бинокъл пред очите. Брет инстинктивно покри гърдите си, все едно бинокълът излъчваше рентгенови лъчи.

— Няма футболни мачове за теб, така ли? — попита я Ерик и свали бинокъла.

— Тц.

— Те не са ли най-съществената част от днешния ден?

Да, такива са, стига бившето ти гадже да не е куотърбек в противниковия отбор. Брет не знаеше дали Джеремая изобщо е получил „Късам с теб“ — съобщението, което беше оставила на гласовата му поща, но като че ли не се и интересуваше.

— Не съм много запалена по футбола — отвърна тя резервирано.
— Ще получа ли позволение да се кача на борда?

— Разбира се — засмя се той.

— Е — Брет прокара ръце по хромирания парапет на яхтата, — тази лодка има ли си име?

— Все още не. Чисто нова е — отговори Ерик, без да откъсва впитите си в нея сиви очи. — Мислех си да използвам за кръстник Хемингуей.

Брет потрепна вътрешно. „Например нещо от «И изгрява слънце»?“, дощя й се да попита.

— Като каква играеш в отбора по хоккей на трева?

— О, център съм — отговори Брет, все едно това нямаше особено значение, въпреки че се занимаваше с този спорт от седемгодишна и беше вкарала два от шестте гола днес.

Ерик отново се засмя тихо и вдигна въдицата.

— Кое е толкова смешно?

— Нищо. Просто... ами, не мога да си те представя в спортен екип за хоккей.

— А опита ли? Да си ме представиш, имам предвид — Брет кокетно се усмихна. Беше удивително смела, дори за собствените си представи.

— Може би — очите на Ерик бяха все още върху нея. — Поличките ви са доста къси. Вие, момичета, нарочно ги скъсявате, нали?

— Естествено, че не! — излъга Брет. — Те поначало са си къси!

Тя седна на едно от капитанските места и се загледа в блестящата вода. Църковната кула на „Уейвърли“ надничаше през елегантната, синьо-зелена растителност, а бухали кръжаха точно над тях, все едно магически привлечени към яхтата. Дори водата ухаеше изкусително.

— Искан да ти благодаря за онази нощ — най-накрая проговори Брет. — Самолетът. Вечерята. Семейната ти къща. Беше наистина супер.

Далтън свали бинокъла от врата си и каза:

— Радвам се.

Одобрителните възгласи на публиката и виковете на мажоретките долетяха приглушено откъм отдалечения футболен стадион, след което засвири музика. Брет се извърна натам, като се

зачуди кой ли беше повел в резултата. Джеремая сигурно беше на терена точно в тази секунда.

— Беше наистина супер, да, но...

— Но какво? — попита предпазливо Ерик.

Стори ѝ се, че долови нещо забавно в гласа му. Брет се чувстваше така, все едно стои на скала, надвиснала над тюркоазеното Карибско море. Имаше избора да се върне в бунгалото и да пие коктейли в хамака или да се гмурне от върха на скалата. Тя пое дълбоко въздух.

— Не мислиш ли, че можеше да има нещо, което да направи вечерта още по-суперска?

— Няма дума „суперска“ — подсмихна се Ерик. Водата се плискаше в страничния борд на яхтата.

— Да, знам — прошепна тя и сведе очи, внезапно усетила се млада и глупава.

„Върни се в бунгалото! Веднага!“, заповяда си тя наум. След това, преборила съвета на своя разум, запърха с мигли и изпъчи гърди. Нямахте идея откъде е научила тези движения, сигурно от Джени. Чу, че той си поема рязко въздух. По дяволите! Тя реши да се гмурне.

Приблужи се до Ерик, който все още стоеше с въдица в ръка. Беше малко по-висок от нея, русолявата му коса падаше напред, върху очите, а отстрани на носа си имаше малка драскотина. Той отново подпря въдицата си на парапета.

— Може би нещо такова би могло да бъде още по-...суперско? — Брет наклони цялото си тяло към него и го целуна.

Ооо, да. Устата му беше божествена. Брет полагаше усилия да се контролира, но част от нея искаше да го погълне, все едно беше хайвер от белуга. Тя продължи да го целува — отначало леко и с настойчива покана към устните му, за да се разтворят — докато накрая неговите силни ръце не я обгърнаха и целувката му не се разтопи в нейната. Придърпа я към себе си. Устните ѝ се разтвориха. Брет се безпокоеше, че сигурно има вкус на пот от мача преди това, но не ѝ пукаше. Нито пък ѝ пукаше, че се намираха на открито в кампуса на „Уейвърли“, посред белия ден на Черната събота, и цялото училище беше само на километър от тях. Брет спря да го целува и направи крачка назад, като се усмихваше срамежливо. Ерик облиза устните си. Изглеждаше така, сякаш се опитва да прикрие широка усмивка.

— Ами, хм... Това беше, мм... определено... — той взе ръката ѝ в своята и я погледна право в очите. Хапеше долната си устна. — Мисля, че... мисля, че сега трябва да се върна до офиса си за малко.

— Чудесно, хайде да тръгваме — отговори Брет с усмивка. — Сега.

Далтън се облегна на парапета.

— Имам предвид, че аз трябва да отида до офиса си, а ти трябва да се върнеш на футболния мач — прошепна той в ухото ѝ, като леко го докосна с ръка.

Брет отстъпи назад и се обърна паникьосано към стадиона. Ерик слезе от яхтата. Подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да стъпи на земята.

— Ако дойда с теб в офиса ти, няма да съжаляваш — Брет не си бе позволявала такава дързост никога преди.

— Сигурен съм — въздъхна Ерик. — Повярвай ми. Наистина съм сигурен. Но... — той погледна надолу към морскосините си яхтени обувки. — Мисля... мисля, че трябва да тръгвам. Благодаря ти.

И с тези думи той вдигна палец, докосна брадичката ѝ и се обърна, оставяйки нея и нейните остри черни ботуши сами на някаква си глупава яхтена палуба.

Бухалите от „Уейвърли“ никога не отказват игра на „аз никога“, дори ако това означава да целунат Хийт Феро.

Брендън стоеше с джин тоник в ръка на партито за Черната събота — което, каква изненада, беше във вилата на Хийт Феро в Удсток, на около час от „Уейвърли“ — и говореше с Бени Кънингам. Видя Джени, която се изсипа от един „Хамър“ заедно с група момичета от хокейния отбор. Всички те бяха облечени в еднакви кашмирени пуловери с остро деколте и цвят на тиква. Пуловерът на Джени разкриваше красивата ѝ порцеланова кожа и малко от голите ѝ рамене. Брендън мерна широка кремава презрамка на сутиен.

След футболния мач Хийт раздаде пропуски на елита на „Уейвърли“, с които всички щяха да прекарат една нощ извън кампуса, и подбра компанията към върволицата черни лимузини „Хамър“, взети назаем от уолстрийтската фирма на баща му.

Брендън беше видял от разстояние как Хийт се приближава до Джени, заобиколена от тълпа обожатели, целува я благовъзпитано по бузата и ѝ връчва пропуск. Дори Хийт беше принуден да я поздрави за успешното представление.

Партито беше организирано на една от задните морави на фамилното имение. Навън бе топло и тихо, и Хийт беше накарал градинаря да опъне грамадна бяла шатра и редове с блестящи коледни лампички. Шест гигантски скулптури от непрестанно разрастващата се колекция случайно закупени художествени експонати на родителите му декорираха шатрата от всички страни. Скулптурите представляваха огромни цъфтящи лилии. Чувствените им извивки събуждаха у присъстващите съвсем закономерни помисли за секс. Пък и след като бе зърнал гърдите на Джени, на човек не му оставаше друго за мислене.

Джени съгледа Брендън и забърза към него.

— Хей! Къде изчезна след мача? — възкликна тя.

— Просто тръгнах малко по-рано за насам — отговори той и бързо извърна очи встрани. Все още се чувстваше объркан от цялата тази Кели-Изи-Джени история.

— Какво има? — попита го Джени.

— Нищо.

— Джени, танцът ти беше супер! — Бени дойде и стисна ръката ѝ. Ушите на Бени бяха увиснали под тежестта на свръхскъпите ѝ обемисти обици от сладководни перли.

— Мерси! — Джени радостно откликна.

— Брендън, ти гледа ли го?

— Да.

Би било трудно да не го забележи. Малко евтин, но и секси в същото време. Мозъкът му едва не експлодира, когато Джени и Кели започнаха да пъчат заедно гърди и да удрят дупетата си едно в друго. Пък и беше цяло щастие да видиш как Хийт се гърчи от смущение, след римуваната обида на Джени към мъжкото му достойнство.

Джени се вгледа внимателно в Брендън и попита:

— Честно, всичко ли е наред?

— Ами... — смънка той.

— Какво има? — попита тя отново. Бени ги остави. — Не искаш ли да ми кажеш?

Той хапеше устни. Не можеше да каже какво чувства. Беше ли объркан заради Кели? Или беше ядосан на Джени, задето си пада по Изи? Или му беше досадно, че е отново на училище? Или...? В този момент над тълпата премина пронизителен вик: „Джени!“. Брендън и Джени извърнаха глави. Селин седеше точно отсреща на снежнобял кожен диван. Брет, облечена цялата в черно, се беше настанила върху облегалката му. Кели заемаше място от другата страна на дивана и пушеше през тънко сребърно цигаре. Сърцето на Брендън започна да бие по-учестено.

— Джени, ела насам! — крещеше Селин.

Джени погледна отново към Брендън и попита:

— Сигурен ли си, че си ОК?

— Джееее-нииии — Селин не спираше да кряка.

Джени погледа въпросително Брендън още няколко секунди и той осъзна, че се държи гадно. Кели си играеше с чувствата му, Джени не го харесваше, но какво от това? Джени си беше все така сладка и загрижена към него и точно в момента изглеждаше напълно щастлива.

— Сигурен съм, върви — нареди ѝ той.

Докато тя си проправяше път към дивана, едно високо самоуверено момиче от горния курс на име Чандлър, грабна ръката ѝ:

— Готин танц!

— Благодаря ти!

Блондинката, която стоеше до Чандлър и беше облечена в елегантна сребриста блуза и навити панталони на тънко сиво и розово райе, присви очи към Джени и попита:

— Била ли си някога модел? Изглеждаш ми много позната.

— Според мен прилича на Тинсли — добави Чандлър.

— Позирала съм за една реклама на „Ле Бест“, но само веднъж — грейна Джени.

— Да, това е! — извика момичето. — Харесвам тази реклама. Изглеждаш толкова готино в нея — суперсекси на плажа! Кой ти беше стилист?

— Джени! — пак извика Селин от дивана.

— Трябва да отида — обясни Джени на Чандлър и другото момиче. — Радвам се, че се запознахме!

Докато се промъкваше към останалите, внезапно я осени една мисъл. Нямаше никакъв смисъл да крие и да разправя разни шантави истории за полуголото модно шоу или за онази аморална нощ с „Рейвс“. Съвсем не. Джени — не Старата Джени или Новата Джени, а тази Джени сега — беше достатъчно смела, за да бъде такава, каквато е. „Обичам Уейвърли!“, мислеше си тя, потръпвайки от удоволствие. Но, за бога, можеше да я изключат... Не точно сега!

Тя се присъедини към момичетата на дивана. Селин незабавно ѝ връчи картини с „Ред Бул“.

— Значи не си ни сърдита? — попита Селин. — За танца на мажоретките?

— Да — Кели поклати глава, — исках да ти кажа...

— Не се безпокойте, няма проблем — увери ги Джени. Въпреки че беше доста подъл, номерът ѝ даде шанс да бъде част от нещо, от истинска, ексклузивна „Уейвърли“ традиция. Не е ли върховно?

— Изпълнението обаче беше върхът! — изкоментира Селин. Смучеше едновременно гerdана си от шарени топчета и цигара „Дънхил Ултра Лайт“.

Джени се премести до Брет, която седеше на отдалечения край на дивана и изглеждаше така, сякаш не беше спала от 96 часа.

— Изчезна след мача. Добре ли си? — попита я тя.

— Не знам — отвърна Брет механично.

— Да не би... — започна Джени.

Брет сложи пръст пред устните си, но кимна с нещастен вид.

— Какво стана?

— Не мога да говоря за това — прошепна насечено тя и поклати глава.

— Добре.

Кели хвана ръката на Брет и каза:

— Видях Джеремая, когато идвах насам. Търсеше те.

Очите на Брет се разшириха от страх.

— Каза ли му, че съм тук?

— Ъ... ами, да. Защо, имаше ли причина да не го правя? — попита Кели, като очевидно се преструваше, че не я разбира.

— По дяволите — промърмори Брет.

— Какво толкова? Все още се виждаш с него, нали?

Брет поклати яростно глава.

— Не трябваше да му казваш, че съм тук.

— Добре, извинявай! Но откъде се предполага, че мога да знам за това? — настоя Кели. — Вече нищо не ми казваш!

— Ти просто... не трябваше...

Главите на другите момичета се извърщаха ту към Брет, ту към Кели, все едно бяха зрители на тенис финала за купата „Уимбълдън“. Джени се запита дали Кели знае за Брет и г-н Далтън. Кели изрита цигарата си с петата на сините си гумени крокове.

— И защо не искаш да виждаш Джеремая?

— Аз просто... не искам. Просто така.

— Не е достатъчно готин за теб? Ние всички не сме достатъчно готини за теб? — Кели ехидно разпитваше и въртеше език из бузата си.

— Стига — възрази Брет. — Не съм казала...

— Предпочитай компанията на по-възрастни от нас?

Джени замръзна, а Брет направи смръщена гримаса.

— Какво трябва да означава това?

— Намери ли телефона си? — попита я Кели с наклонена глава.

— Да — Брет запали цигара. — Е, и?

— И... нищо. Аз го намерих. Просто исках да се уверя, че вече е у теб.

— Ровила си из съобщенията ми? — извиси остро глас Брет.

— Не! — отвърна обидено Кели. — Не бих направила такова нещо!

— О, да, разбира се, че не би. Както и да е. Трябва да се омитам оттук.

— За какво говори тя? — попита Селин, когато Брет се втурна бързо навън.

Кели проследяваше с твърд поглед отдалечаващата се фигура на Брет и не отговори.

— Звучи така, сякаш има проблем с момчетата — та тя дори не иска да види Джеремая! — добави Селин. — А той е толкова секси!

— О, тя няма проблеми с Джеремая — прошепна Кели. — А с г-н Далтън.

Устата на Джени зейна. О, господи! Добра приятелка беше Кели, няма що.

— Далтън? — повтори Селин. Момичетата се вторачиха в нея, замлъкнали потресено.

— Абсолютно. Те наистина... — започна Кели злорадо, но беше прекъсната от Хийт Феро. Имаше фалшив дървен викингски шлем на главата и беше свалил ризата си, та да покаже татуирания келтски символ на гърдите си.

— Ей, девойки — той праметна ръцете си върху Джени и Кели.

„Предполагам, че пак ме харесва“, иронично си помисли Джени. Не че я интересуваше.

— Похотлив съм.

Селин се изкикоти отвратено.

— Разбира се, че си, Пони — извика Бени, която се бе приближила към тях.

— Точно така. Искате ли да играем на „Аз никога“? — Хийт грабна бутилка текила от близката маса.

— Определено — бързо се съгласи Кели и отвърна очи от Брет, която се бе спряла на вратата на шатрата и трепереше цялата.

— Хубаво, но има нови правила: ако никога не си го правил, трябва да изпиеш един шот текила и да целунеш някого — обяви Хийт.

— Ти си невероятен — изхили се Бени.

— Добре — Кели шумно въздъхна. — Но само без езици!

Джени, Хийт, Сейдж, Тийг Уилямс и Бени се подредиха върху влажната трева отвън. Въздухът беше прохладен и мокър, но Джени вътрешно гореше. Мартинито ѝ въздействаше странно.

— Кой иска да започне първи? — попита Хийт и отпи голяма глътка от бирата си „Хайнекен“.

— Аз — вдигна ръка Джени. Тя наля шотове в малки пластмасови чаши. — Окей. Значи. Тъм... Аз никога не съм правила секс на игрище.

Кели, Селин и Бени свиха рамене. Джени, Хийт и Тийг изпиха по един шот.

— Ела тук, Джени — подкани я Хийт. — Нека проверим дали ще си спомним как се прави.

„Ужас!“. Джени замаяно целуна устните на Хийт и после игриво го удари в стомаха.

— Леле-мале! — извика тя. И вместо да ѝ се подиграят, всички се засмяха и изпиха по още един шот, ей така, за забавление.

Не всички бухали от „Уейвърли“ се нуждаят от очила.

Изи дръпна силно от джойнта си и го подаде на Алън Жирар. Бяха седнали в малка ниша, отделена от останалите в шатрата със завеса от мъниста — от онези, които човек би видял в лятната вила на някоя баба.

— Т'ва парти е куцо — успя да изломоти Изи, докато се опитваше да задържи дима в дробовете си.

— Не са ли всички партита такива, мм? — риторично изломоти Алън.

Те побеседваха известно време върху това, кое парти всъщност е било най-яко и решиха, че първенството държи купонът, организиран от Тинсли Кармайкъл в хижата на родителите ѝ в Аляска, преди година и половина. Беше по време на пролетната ваканция, когато повечето деца заминаваха със семействата си в Парк Сити или в Монте Карло, затова не всички тръгнаха за Аляска. Къщата беше кацнала на брега на ледено езеро, точно до една гигантска, пурпурна планина. Всички пиха толкова червено вино, че накрая паднаха и последните задръжки. Това беше преди Кели и Изи да станат гаджета, и Изи беше успял да убеди Тинсли да влезе гола с него във външното джакузи, където си говориха цяла нощ. Беше от тези партита, на които всичко е перфектно и чистосърдечно — никой на никого не се ядоса и всички бяха успели да запазят забавната страна на пианството, без да се прекрачват граници и без да се повръща навсякъде по тиковия под.

Мънистата се разделиха и Брет се промуши през тях. Беше облечена цялата в черно и изглеждаше зла и груба като старата вещица с ябълката от „Снежанка“.

— Какво става? — попита я Изи, след като тя се плъосна до него.

— Мога ли да се скрия тук при вас? — Брет взе джойнта, който беше изгорял почти до фас. Дръпна продължително и издуха дима през носа си.

— Разбира се.

— Вие, мъжете, сте лишени от всякаква логика — след дълга пауза каза тя накрая и прокара ръце през яркочервената си коса.

— Кои — ние с Алън ли?

— Не — Брет се обърна към Изи и той си припомни защо я харесва толкова много. Имаше широка челюст, големи очи, красиво лице и приличаше малко на Менди Мур. — Искрах да кажа... защо, когато пожелаете нещо и когато го получите, когато ние ви го дадем, откачате?

Алън дръпна и се облегна назад, като разроши с ръце късата си кафява коса.

— Това е твърде дълбока тема за мен, човече.

Брет извади цигарите си и запали една.

— Няма значение — със сърдита гримаса изрече тя и стана отново. Примижа към Изи: — Все още ли си заедно с Кели?

— Не знам.

— Така си и мислех — изхили се Брет. — Аз се омитам. Забавлявайте се, момчета.

— Тя е толкова странна — изфъфли Алън. — Знаеш ли какво чух тези дни? Че спяла с един от учителите. С онзи, новия.

— Брет? — попита Изи и се загледа след нея. — Неее...

— Не знам, човече. Виж я. Съвсем се е побъркала.

Изи изгрухтя и затъркаля едно от бежовите мраморни мъниста между пръстите си. Опушеният му мозък се опита да асимилира това, което се беше случило с Кели и него. Бяха ли заедно все още или не? Стана и раздели завесата от топчета с ръка, като се чувстваше напълно объркан. Винаги бе очаквал, че любовта е нещо великолепно и забележително, може би и леко болезнено — подобно на начина, по който усещаше гърба и краката си след цял ден езда с Кредо. Или пък като вътрешния трепет, който бе изпитал миналата година, на брега на Сена — гледаше как хората минават и изведнъж го прониза мисълта, че се намира тук и сега; че не е заседнал нито в миналото, нито в бъдещето. Но съвсем не знаеше какво чувства към Кели. И все пак, къде беше тя?

Тогава ги видя.

Хийт Феро целуваше Кели по цялото лице. Тя беше дръпнала дънките му толкова надолу, че се бяха свлекли почти на бедрата му и разкриваха волно цепката на задник. Както обикновено, Хийт беше тръгнал да завладява.

Изи се върна отново в нишата. Добре, това все пак беше отговор.

31

Бухалите от „Уейвърли“ знаят, че понякога е по-добре да останеш в сянка.

„Толкова съм размекната и некоординирана“, помисли си Джени и разтърси ръце. Беше се преместила на една неочаквано тиха морава зад шатрата. С малка каменна японска градина, каменна пейка, покрита с мъх и езерце с мозайка по края, в което кръжеше гигантска златна рибка. След няколко кръга на „Аз никога“ Брендън я беше потупал по рамото и я бе попитал дали не иска да си поеме малко свеж въздух.

— Изглеждаше ми малко позеленяла — каза той, след като се отдалечиха.

— Добре съм. Но ти благодаря, че ме изведе оттам. Започна да става странно — Джени не беше никак запленена от гледката на задника на Хийт Феро, който продължаваше смело да се излага на показ.

— Няма проблем.

— Защо не игра с нас? Имаш нещо против игрите с целуване?

— Аз... — той заекна. — Сложно е.

Джени разкърши врата си и отговори:

— Добре.

Беше щастлива, че двамата с Брендън могат тихо да поседят, без да има нужда от обяснения. Истинските приятели трябва да могат да седят заедно в края на краищата. Беше се забавлявала добре на това парти, но сега, след поетия алкохол, изпитваше някаква празнота. С колко от присъстващите тук се чувстваше истински близка? Брендън ѝ беше приятел, можеха да са искрени един с друг. Тя облегна глава на рамото му и загледа отражението им в езерото.

— Никога не си ми споменавал, че си ходил с Кели миналата година — Джени го погледна, а той сведе очи.

— Да.

— Затова ли мразиш Изи толкова много?

Брендън кимна.

— Хм, така вече нещата придобиват смисъл — добави Джени.

— Всичко е толкова объркано — започна бавно той. — Аз все още я харесвам. Опитах се да я забравя, но... не се получава.

— Напълно те разбирам — каза Джени, като си мислеше за Изи.

Още едно отражение се появи във водата. Отражение на рошаво и неустойимо привлекателно момче, което, дори и на парти, пак имаше петна боя по врата си. Джени затаи дъх — стори й се, че бе материализирала Изи само с мисълта си за него. Или че просто беше пияна.

— Здравсти — поздрави я меко той.

Джени примижа. Изи носеше черна избеляла тениска с надпис отпред и развлечени, омазани с боя панталони. Гъстата му блестяща и почти черна коса, която отчаяно се нуждаеше от фризьор, се къдреше около шията му. Брендън сърдито изкриви лице и стисна ръката на Джени:

— Трябва да тръгвам — обяви той, а после се наведе и прошепна в ухото й: — Късмет!

Брендън профуча покрай Изи, без да го поздрави, а после бавно се отдалечи от тях. Изи седна до нея.

— Какво правиш тук? Толкова шантави работи стават там вътре.

— Да, бях част от шантавите работи, но реших да изляза и да погледам езерото.

— Красиво — промърмори Изи.

— Красиво е, нали?

— Не езерото имах предвид — прошепна той.

Думите на Джени заседнаха в гърлото й. Тя беше прекалено, прекалено пияна, но изведнъж изтрезня. Изи запали цигара и запуши мълчаливо, като изпускаше тънки струйки дим над градините, който образуваше ореоли около японските дръвчета.

— Гледах представлението ти днес — наруши тишината Изи. — Беше... беше добро.

— О... — успя да смотолеве Джени, като смутено заби поглед в земята. Колкото повече се опиваше от алкохола, толкова повече я глождеше въпросът дали изобщо принадлежи на това място. Беше

успяла да обърне мажоретния номер в своя полза днес, но щеше ли да бъде способна да реагира толкова бързо през цялото време? Опитваше се да не се сеща за това, ала тежки мисли за Дисциплинарната комисия я спохождаха непрекъснато. Със сигурност беше популярна тази вечер, но какво значение би имало това, ако я изключеха от „Уейвърли“ в понеделник? Разбира се, винаги можеше да издаде Кели, но тогава пък всеки щеше да я намрази, задето е изгонила Кели от Академията. Нямаше печеливш ход.

— Къде научи това? — попита Изи.

— Ами всъщност... прекалено странно е за обяснение.

— Хм — рече той. — Помниш какво ти написах за бухалите в онази бележка, нали?

— Да — Джени наблюдаваше профила му с ъгъла на окото си. Нощта ставаше студена, по тревата около тях се образуваха капчици роса. Зачуди се колко ли е часът.

— Мислиш ли, че беше тъпо? — продължи Изи.

— Какво? Не. Защо? — Джени кръстоса крака.

— Защото... защото бях написал, че според мен те си говорят.

— Не. Не е тъпо, готино е.

— Така ли? — усмихна се срамежливо той към тревата.

— Да — усмихна се на свой ред тя и го погледна.

— Защо? — Изи се промъкна по-близо към нея.

Джени се замисли защо. „Защото си готин? Защото си красив? Защото не мога да спра да мисля колко идеален си за мен?“ Тя се спря.

— Изи... флиртуваш с мен, защото Кели те е помолила ли?

Той дръпна продължително от цигарата си и каза:

— Мислех да те питам същото.

— О — изрече тя объркано. После се загледа в отражението си във водата. — Е, така ли е?

— Не — отвърна Изи накрая. Джени забеляза, че ръката му трепери. — А ти?

— Не — отговори бързо тя. — Аз определено не.

— Какво ще правиш с ДК? — попита след няколко секунди Изи и смачка цигарата си върху един камък. — Ще кажеш ли, че Кели е виновна?

— Все още не съм решила.

Джени усети, че лицето ѝ се изкривява. Не искаше да проваля живота на Кели, но и не искаше да бъде изключена от „Уейвърли“. Ами ако Дисциплинарната комисия я отпрати оттук и тя никога повече не види Изи?

— Виж — въздъхна той. — Мисля, че това е нередно и смятам, че ти не трябва да си забъркана в тази история. Отделно, че дори не ходя с Кели вече.

Джени спря да диша.

— Тъпо е, че тя така ни манипулира, разбираш ли?

Джени кимна вцепенено.

— И още повече, че нещата по принцип не са както трябва — прошепна Изи, повече на себе си.

— Какво имаш предвид? — попита тя, като ѝ се прииска да срещне погледа му, а после... може би и устните му.

— Ами... — Изи се излегна назад на тревата. Джени си припомни как ѝ беше посочил съзвездието „Седемте сестри“ на тавана в стаята ѝ и се запита къде ли се намираше то тази нощ. — Нали се сещаш за онези реклами на диаманти, които показват любовта като... като наистина блестящо, лудо нещо?

— Да — отвърна тя и също легна по гръб.

— Това искам аз — заяви Изи директно. — В момента го нямам, но го искам. Не по такъв глупав и сладникав начин, но го искам цялото.

Джени потръпна. Напълно разбираше какво има той предвид. Докато съзерцаваха небето, звездите над тях блещукаха — ярки и блестящи. Като диаманти.

OwlNet Email Inbox

To: „купонджиите“ (27 души по списък)

From: HeathFerro@waverly.edu

Date: Неделя, Сеп 8, 11:40

Subject: Яко, яко, яко

Пичове, партито за Черната събота беше нажежено до бяло. Малко интересни факти в числа:

Шест е броят на момичетата, с които се целувах на купона, (или поне броят, който си спомням)

Единадесет е броят бутилки текила, които се изпиха. По дяволите, да!

Един е нелепо избръснатият младеж, който стоя настрани по време на играта „Аз никога“ и наблюдава някаква руса богиня от Атланта.

Два са забравените чифтове женски обувки. Едни Маноло и едни Тод. Коя се е напила толкова много, че да се прибере боса вкъщи?

Двама са хората, които седяха до езерото ми със златната рибка и се гледаха влюбено в очите. Няма да кажа кои са. Само златната ми рибка Стенли знае със сигурност.

До после, парти другарчета,

Хийт

P.S. Нямам търпение за следващото избухване.

P.P.S. Само след три седмици е. Съберете сили.

Спортът е един чудесен начин бухалите от „Уейвърли“ да се справят с агресията си.

Треньорите на „Уейвърли“ отборите бяха толкова зли, че накараха всички да се явят за спортни часове в Черната неделя (наричана така поради очевидни причини). Играчите се дотъртриха на терена с тежък дъх на мартини, с размазани сенки по горните клепачи и с розови езици, резултат от двете големи супени лъжици „Пепто“, изгълтани против разбунтуван стомах.

Кели седна на пейката и постави глава между коленете си. Имаше смучка на шията и беше сигурна, че не е от Изи. Беше се опитала да я прикрие с коректор, но голямото пурпурно петно продължаваше да грее на мястото си. Така или инак беше прекалено скапана и не я беше грижа. Искаше да се свие под кашмиреното си одеяло и да си лапне палеца. Съзря Джени и Брет, които седяха на тревата и се разтягаха, с вид на не близнали алкохол предната вечер. Откога бяха толкова добри приятелки?

Г-жа Смайл наду свирката си и извика на момичетата да се подготвят за схватка. От всички възможни неща за правене в часа по спорт след парти в Черната събота те щяха да играят! Не можеше ли просто да изброят по няколко коремни преси и да отидат да си легнат?

— Кели Върнън, Брет Месършмит, вие ще играете център — инструктира ги г-жа Смайл.

Всеобщо възклицание се разнесе откъм пейките. Главите на всички се насочваха ту към русата опашка на Кели, ту към огненочервената коса на Брет. Кели се надигна тежко от мястото си, чувстваше се подпухнала и отвратителна. Наблюдаваше как Брет тича като фурия към центъра на игрището и отново възнегодува вътрешно. Как беше посмяла Брет да не ѝ сподели за Далтън?!

В мига, в който г-жа Смайл хвърли малката сребриста топка, Брет я шибна и хукна толкова отривисто, че удари Кели по лявата наколенка. Кели се отдръпна назад от болка и гняв. След това хукна след Брет, която дриблираше с топката няколко стъпки напред. Тревата под краката ѝ беше мека и черно-белите ѝ найкове свирепо се забиваха в нея. Полата на Брет се повдигаше и разкриваше кльощаво дупе, обуто в червено-кафявите спортни шорти. Кели я настигна и вклени стика си между нея и топката. Тогава Брет се изви и запрати малкото кълбо с обратния край на стика далеч от Кели и право към съотборничките си в средата на терена.

— Наказателен удар! — изкрещя Кели и спря. — Г-жо Смайл! Тя ме фаулира!

— Не съм видяла такова нещо — отговори г-жа Смайл. — Продължете играта.

Треньорката направи знак към останалите момичета, които бяха взели топката и я търкаляха към една от вратите.

— Исусе Христе — Кели отвратено хвърли стика си на земята. — Тя удари топката с непозволената страна на стика!

— Няма значение — каза г-жа Смайл. — Това е просто тренировка, а и нищо не видях.

Кели се обърна към Брет с присвити очи:

— В Ню Джърси не преподават хокей на трева, нали?

Кели видя как млечнобялата кожа на Брет стана още по-бяла.

— Върви по дяволите — промърмори накрая Брет.

— О-хо, голямото завръщане на Мис Перфектност на Класа, Брет Месършмит. Мислех, че имаш по-солидни способности за дебат. Мислех, че можеш с думи да се измъкнеш от всяка ситуация!

— Момичета — предупреди ги г-жа Смайл. — Играйте! Брет, отборът ти току-що отбеляза гол.

Брет заобиколи г-жа Смайл, за да застане лице в лице с Кели.

— Какъв ти е проблемът, Кели? Какво толкова имаш против мен? И ако става дума за това, аз съм тази, която трябва да ти е сърдита, а не обратно!

— О, няма? И защо?

— Защото си кучка, която манипулира хората, затова! — Брет крещеше.

Останалите момичета възкликнаха от изненада. Г-жа Смайл се опита да застане между двете, но Кели ѝ хвърли поглед, който безпрекословно заповядваше: „Стойте настрана!“ Г-жа Смайл се обърна и енергично zakрачи към близката сграда.

Кели извика към Брет:

— Върни си думите назад. Не съм манипулатор.

Брет избухна в смях:

— Не? И тогава каква е цялата тази Джени-Изи история? Това не е манипулация, така ли? — тя хвърли поглед към Джени, която стоеше съвършено неподвижна, изпъната като хоккейния си стик, и ги гледаше от средата на игрището.

Кели също хвърли поглед към Джени. Чудесно. Просто чудесно. Думи като тези нямаше да убедят Джени да се застъпи за нея пред ДК. Тя се втрени отново в Брет:

— Ти не знаеш нищо.

— Не искам и нищо да зная — отвърна Брет. — Познавам теб и начините ти на действие от това, което направи с Тинсли.

— Тинсли?!? — устата на Кели зейна.

— Точно така — затихна гласът на Брет. Тя пристъпи по-близо до бившата си най-добра приятелка, толкова близо, че носовете им почти се опряха. — Защо просто не признаеш? Ти нагласи нещата така, че Тинсли да го отнесе. Направи го, за да се измъкнеш от кашата.

— Аз съм го била нагласила?! А защо да не си ти? — викаше Кели, със сълзи на очи. — Та аз дори не успях да говоря с Тинсли, преди да си тръгне! Бях извикана пред Дисциплинарната комисия, после излязох, и нея вече я нямаше!

— О, да. Това е добро...

— Защо ще искам да изгонят Тинсли? Ние бяхме приятелки!

Брет отстъпи и се загледа смутено в Кели. Двете се визираха няколко секунди, преди раменете на Брет да се отпуснат леко.

— Сериозна си, нали?

Кели яростно закима.

— И мислиш, че аз съм тази, която е скроила номер на Тинсли?

— Ами, не точно, но не съм аз, значи трябва да си ти — обясни Кели и Брет почувства, че непоколебимостта ѝ е отслабнала.

— Аз също нямах възможност да говоря с нея, преди да си замине. Преди да успея да го направя, тя беше тръгнала.

— Наистина ли? — Кели заби поглед надолу.

— Да.

Останалите момичета продължаваха да слушат, затаили дъх.

— Не разбирам — зачуди се Брет. — Тинсли просто... е поела вината заради нас, по нейно лично решение?

— Предполагам, но защо ще го прави?

— Нямам представа.

Кели се разсмя.

— Това е наистина откачено.

Брет постепенно се усмихна.

— Господи, бях сигурна, че си ти!

— А аз мислех, че си ти!

— Бях убедена, че ще поискаш друга стая, само за да избегнеш всякакви разговори за Тинсли.

Към тях тичаше г-жа Смайл, като водеше след себе си г-н Стайнберг, треньорът на момчетата. При вида на Кели и Брет, които се смееха и се прегръщаха, тя объркано се закова на място.

— Кълна се, че бяха готови да се избият!

— Момичета... — въздъхна безнадеждно г-н Стайнберг и поклати глава.

33

Един бухал от „Уейвърли“ трябва да внимава да не бъде заловен.

Г-жа Смайл прокара пръсти през късата си, медено-руса коса.

— Знаете ли, защо всички не отидете да вземете душ? — каза тя след миг.

Най-сетне.

Брет имаше усещането, че току-що е пробягала маратон — винаги се чувстваше така след скандал с някого. Вървеше бавно към пейките с Кели, като и двете мълчаха. Но това беше комфортна тишина, без напрежение. Брет хвърли наколенките си в сива найлонова торба и забеляза, че телефонът ѝ вибрира. Имаше съобщение: „Ела да се срещнем на яхтата ми, когато можеш. Трябва да поговорим. Ерик“

Тя постави глава в ръцете си. Тази единствена витаеща целувка. Меките му устни. Начинът, по който накрая я беше обгърнал с ръце, придърпвайки я към себе си. Начинът, по който ухаеше — на мента, на цигари и на френски лавандулов прах за пране. Начинът, по който леко беше изстенал, когато спряха да се целуват... Беше се почувствала толкова отхвърлена вчера, но може пък днес той да е променил решението си? Знаеше, че е опасно, но животът не беше ли риск? Надяваше се и Ерик да мисли така.

Когато пристигна на яхтата, завари Ерик излегнат на голямо бяло кресло на палубата, с пакет солети с медена горчица до себе си. Той стана и изтупа трохите от бежовия си панталон.

— Здравсти!

— Здравсти — отговори тя, като стоеше до ръба на водата. Набързо беше облякла черна тениска и тесни черни дънки, като се надяваше да изглежда семпло и небрежно, но сега ѝ се стори, че е направила грешен избор. Тениската ѝ беше прекалено къса, а панталоните ѝ — прекалено плитки; твърде много стегната плът се

виждаше по средата, а това беше евтино за класата на Ерик. Брет се опита да се прикрие с ръка. Фактът, че той изглеждаше божествено с кафеникаво-русата си коса, накъдрена около бялата яка на полото му, също не ѝ помогна особено.

— Здравсти.

— Здравсти пак — тихо каза Брет.

Те замълчаха, загледани един в друг от разстояние. Брет се чувстваше глупаво, очевидно, за разлика от него. Стомахът ѝ се свиваше от раздразнение, че я беше накарал да дойде тук, за да ѝ каже нещо, което тя вече знаеше: че не могат да се виждат повече, бла-бла-бла. Добре, чудо голямо. Искаше ѝ се всичко да свърши по-бързо. И никога повече да не го види. Можеше да се оттегли и от Дисциплинарната комисия. Кого го беше грижа, че членството там изглеждало добре в нечие училищно досие? Има и други начини да влезе в „Браун“.

— Значи... това си мислех аз — прекъсна той вътрешния ѝ монолог. — Имаш още една година тук. И си на седемнайсет. Аз съм на двавет и три — това са шест години.

— А-ха — отговори Брет, докато извиваше между пръстите си въжето на близкия пилон.

— Шест години. Тоест, когато аз съм на двавет и осем, ти ще си на двавет и две. И когато аз съм на петдесет, ти ще си на четирийсет и четири.

— Добре, какво се опитваш да кажеш? — изпръхтя Брет.

— Аз... — започна Ерик.

— Не се обиждай — вметна бързо тя и изпъна гръб. — Но нямам намерение да се пазя за теб, докато стана на четирийсет и четири. Да се надяваме, че тогава вече ще имам някой по-млад.

— Не вярвам, че бих могъл да чакам, докато станеш на четирийсет и четири — напрегнато я гледаше той.

— О! — възкликна Брет и затегна толкова силно въжето около пръста си, че почти спря притока на кръв. Ерик все още се вираше изпитателно в нея и после въздъхна:

— Искаш ли да влезем?

Тя се поколеба. Не беше съвсем сигурна, но подозираше, че се намира близо до най-големия, най-важния момент в живота си досега. Стоеше тук, в парцалива тениска и в най-парцаливите си дънки, след

неделна тренировка по хоккей на трева, леко замаяна, на седемнайсет години, с малка пъпчица на дясната си буза, прикрита с коректор, с домашно по биология, което трябва да пише... С други думи, животът ѝ до момента беше пълна трагедия. Но само ако пожелаеше, следващите минути можеха да го променят завинаги.

— Да, искам.

Тя се усмихна кротко на себе си и прокара ръце по перилата на палубата, за да се качи.

Понякога бухалите от „Уейвърли“ трябва да поемат рискове.

Кели зави покрай „Дъмбъртън“ и видя Изи, който беше застанал пред входната врата. Първоначалният ѝ инстинкт беше да му обърне гръб и да се върне назад към игрището, но той я видя:

— Чакай — Изи заслиза по бетонните стълби. — Върни се!

Кели се спря с нежелание. Върна се в мислите си към мъглявите събития от партито снощи — огромна бъркотия от бутилки с текила, грозната келтска татуировка на Хийт, Изи, който наднича между завесата от мъниста, инфантилният имейл на Хийт от тази сутрин... От началото на годината всички си правеха майтап с понито на Хийт — да, тя беше пияна; да, беше ядосана на Брет и още по-ядосана на Изи, но защо, по дяволите, беше позволила на Хийт да я прибави към глупавата си колекция от пони-завоевания?

— Здравсти — каза Кели грубо.

— Е, забавлява ли се добре снощи? — попита я той с вдигнати вежди.

— Съжалявам — тя развя ръце покрай униформената си спортна поличка. — За... ти знаеш. За онова. Беше тъпо. Пиянска игра.

— Определено ме свари неподготвен — Изи подритна с крак малко камъче отстрани на пътеката. Кели се разтапяше от уязвения му и смутен вид.

— Беше странно парти — погледна тя надолу. Изи не отговори.

— Но не като миналата година — продължи Кели. — Този път беше на майтап.

Тя седна на стълбите и събра колене, като се опитваше да пребори желанието си да стисне очи.

— Просто искам всичко да е както преди. Беше ни толкова хубаво!

— Да, така е — отвърна меко Изи.

— Какво стана с нас?

— Не знам.

— Може би има как да го върнем? — Кели вдигна глава обнадeждено. — Може би ако само... не знам. Ако напуснем кампуса и поговорим. Някъде, където да сме само ние. Където кажеш. Дори мога да дойда да яздя с теб — импулсивно добави Кели.

Изи винаги се бе опитвал да я склони да яздят заедно и тя никога не беше се съгласявала.

— Ще дойдеш с мен на езда?

— Ако не ме изритат от Академията, да — тя се намести на стъпалото. — Все още не знам какво ще каже Джени. Имам предвид, че тя не иска да ме издава, но не желае да въвлича и себе си в проблеми.

Изи съзерцаваше обувките си.

— Не мисля, че Джени трябва да има проблеми.

— Да, вече го отбеляза — Кели долови необичайната острота в собствения си глас.

— Мисля, че трябва да поемеш вината. Джени няма нищо общо с това!

— Ако го направя, ще ме изключат. Нима го искаш? — попита огорчено Кели.

— Не. Аз... — Изи поклати глава. — Само ако имаше начин никой от вас да не пострада.

— Не разбирам — Кели го гледаше изпитателно. — Защо толкова ти пука дали тя ще има или няма да има проблеми? Та вие бяхте почти непознати, докато аз...

Изведнъж все едно мълния премина над главата ѝ. Нещата, които Брендън ѝ беше казал преди черносъботното парти; рисунките по ръката на Джени; ключкарския имейл на Хийт: „Двама са хората, които се гледаха влюбено в очите“... Те са били напълно готови да флиртуват един с друг и без Кели да ги моли да го правят! Изи харесваше Джени. Не защото някой го бе поискал като услуга от него, а защото наистина го чувстваше.

Кели ухапа пръста си и се обърна, за да не види Изи изражението на лицето ѝ. Той я гледаше, докато се извъръща и се мъчеше да отгатне за какво си мисли. Дали няма начин да спаси и

Кели, и Джени? Единственото, за което се сещаше, щеше да застраши собственото му място в „Уейвърли“. Беше ли достатъчно мъж, за да го стори?

Кели отново го погледна и каза:

— Предполагам, че каквото има да се случва, ще се случи.

— Да, кой знае. Може пък да изключат мен.

Тя помълча за секунда и добави:

— Иска ми се да можех да върна времето назад.

Изи постави ръка върху нейната и замислено промълви:

— Знам.

Усещаше, че това нещо с Джени, каквото и да беше то, е твърде голямо за него, твърде трудно за осъзнаване. И може би твърде плашещо. Докато гледаше Кели — седнала на стълбите с хоккейната си поличка и чехлите за след тренировка; с коса, вдигната във висока, небрежна опашка и без никакъв грим — Изи си помисли, че тя му прилича на дете. Не на обигран и пълен с емоции възрастен. Беше сладка, сигурна и беше нещо, което той разбираше. Не му се искаше да я изоставя — независимо дали заради Джени, или защото напуска завинаги Академията.

— Може пък и да направя така, че това да се случи — каза той и стисна пръсти около нейните.

Бухалите от „Уейвърли“ не трябва да допускат гаджетата им да ги хващат с други мъже.

Час по-късно Брет вървеше надолу, по подвижното мостче от яхтата към брега, обгърнала тялото си с ръце. Съзнанието ѝ блуждаеше около всичко, което току-що беше направила.

Ерик Далтън я беше съблякъл и я беше целувал навсякъде. Беше свалил бавно и своите дрехи. На дневна светлина! Не бе откъснал очи от нея през цялото време — бяха се галили, разтривали и масажирали, и тогава, тъкмо когато нещата щяха да се... задълбочат, тя му каза, че има нужда от свеж въздух. Да бъде с Ерик в леглото бе много повече от очакваното. Много повече от фантазиите, които бе имала спрямо него. Беше ѝ трудно да го възприеме. И то не непременно в положителен смисъл. Брет трябваше да помисли.

Но кого съзря на края на дока в този момент? По дяволите! Джеремай!

— Ето значи къде си — промърмори той. — Мислех, че не си падаш по яhti.

Под очите му имаше огромни кръгове. Беше облечен в дънки и бяла тениска с емблема на манхатънски пънк клуб, носеше грамаден спортен сак с неговите инициали отстрани. Брет почувства тръпка на вина. Ето го Джеремай — готин, силен, с чанта с инициали, несъмнено избродирани от майка му — изглеждаше толкова уязвимо и мило!

— О... Здравсти — каза тя.

— Здравсти? — Джеремай поклати невярващо глава. — Това е всичко, което имаш да кажеш: Здравсти?!

— Ами — Брет се опита да мине покрай него, но той я спря с ръка. За миг тя се уплаши и се обърна назад, към яхтата, за помощ, но

тогава осъзна — та това беше Джеремай! Брет се изтръгна от силната му ръка.

— Да не си посмял да ме докосваш! Не получи ли съобщението ми?

— Какво, късаш с някого с послания на гласова поща, така ли? — извика той към нея. — Това е наистина изискано. Мислех, че струваш повече!

Брет не искаше тази сцена да се разиграва точно пред яхтата на Ерик. Ерик, който се беше съблякъл много бавно. Ерик, който я беше галил опитно и зряло, а не по припрения начин, по който мачкаха момчетата на нейната възраст. Ерик, който не се бе ядосал, когато тя се покри с кашмирените чаршафи „Ралф Лорън“ и каза, че трябва да спрат. Брет тръгна по пътеката към кампуса.

— Добре — обърна се тя към Джеремай. — Късам с теб очи в очи тогава. Сега доволен ли си?

— Предполагам, че мога да получа и някаква причина, нали?

— Разбира се — смръщи се Брет. — Наистина ли мислеше, че връзката ни е сериозна?

Джеремай се спря. Очите му бяха подути и червени. Изглеждаше така, сякаш не беше си лягал цяла нощ.

— Да. Наистина мислех, че е сериозна. Защо иначе бих те канил с мен в Калифорния?

— Ами... — Брет се заяпа към земята.

— Очевидно има някой друг — позволи си да отбележи Джеремай. — Казаха ми да те търся тук. Това е неговата яхта, мм? Била си с някой друг — в неговата лодка, в неговата каюта, така ли? Хайде, Брет. Това е доста долнопробно, не мислиш ли?

Брет кипна и присви очи. Все едно той можеше да ѝ говори за класа, с тъпия си градски акцент! Тогава ѝ просветна.

— Чакай малко, кой ти каза, че съм тук?

— Има ли значение? — Джеремай сви рамене и извади пакет „Кемъл Лайт“ от задния джоб на сака си. — Въпросът е, че някой ми го каза и че ти напълно го потвърди. Затова, майната му. Загубата е твоя.

Той се обърна и енергично закрачи към потъналата в зеленина пътека, с все още незапалена цигара, висяща от устата му.

— Чакай! — остро извика Брет. Беше я обхванала внезапна нервност. — Кой ти каза, че съм...

Но Джеремая бе твърде далече, за да я чуе, а тя не искаше да вика по-силно. Обърна се и се загледа в доковете. Яхтата на Ерик се поклащаше равномерно върху водата, сякаш не бе станала очевидец на най-знаменателния момент в съществуването на Брет. С няколко кратки крачки тя можеше да се върне вътре и да се качи на леглото до Ерик. Можеха да пият вино и да си говорят за нещата, с които той би я накарал да се чувства добре. После би могла да прави секс с него, за първи път изобщо.

Можеше, но нямаше да го направи. И не беше сигурна защо.

„Уейвърли“ бухалът е честен бухал.

В понеделник сутринта Джени седна на голямата кръгла дъбова маса в офиса на декан Меримаунт; събранието на Дисциплинарната комисия беше започнало преди няколко минути. Стаята ухаеше на смесица от стари книги и прясна боя. Изи седеше през няколко стола. Брет, Райън, Селин и останалите членове на Дисциплинарната комисия, както и г-н Пардий, г-н Далтън и деканът, се бяха подредили от другата страна на масата, със скръстени ръце и очи, впити в нея. Джени си представи как Кели изпушва цял пакет цигари в „Дъмбъртън“, в очакване на присъдата.

На стената отсреща висяха картини в сребърни рамки, рисувани от дипломанти на „Уейвърли“, от 1985 досега. Представляваха отпечатъци от длани в различни цветове, на всяка от тях беше изписано съответното ученическо име. Дори ръцете на учениците в „Уейвърли“ издаваха тяхното благосъстояние. Джени се зачуди как ли щяха да стоят нейните длани редом до тези, на стената? После се запита дали ще остане в Академията достатъчно дълго, та да постави отпечатъка си в общата рисунка на класа?

Като спомена в мислите си думата „финал“, тя се сети, че все още не беше решила какво да каже пред Комисията, а времето бе дошло. Меримаунт, който изглеждаше особено провинциално с тъмносиния си плетен елек на ромбове, облечен под училищното червено-кафяво униформено яке, и с кръглите си очила с тънки златни рамки, наплюнчи пръст и обърна лист в тефтера пред себе си.

— Добре. Г-н Пардий, в бележките тук пише, че г-н Уолш е бил заварен в стаята на г-ца Хъмфри. Те са разговаряли, а г-н Уолш е бил почти гол. Това вярно ли е?

— Вярно е — потвърди г-н Пардий. — Влязох и ги видях. Беше очевидно, че е извършен някакъв сексуален акт.

Той погледна надолу и после отново към масата, червенина се разля нагоре по врата му. Джени хапеше бузата си отвътре. Меримаунт насочи поглед към нея.

— Г-це Хъмфри?

Това беше. Настъпи моментът, в който трябваше или да предаде Кели, или собствения си нов живот. Тя пое дълбоко въздух, макар да нямаше идея какво да каже.

— Вината беше моя.

Всички в стаята се обърнаха към Изи. Той прочисти гърло.

— Извинете? — попита Меримаунт.

— Вината беше моя — повтори Изи. — Разбирате ли, аз търсех Кели. Бях заспал по боксерки и затова тръгнах така. Влязох в тяхната стая, но Кели я нямаше. Заговорих Джени, без тя да ме е канила, по какъвто и да било начин. Тогава влезе г-н Пардий. Може и да е изглеждало сякаш двамата с Джени сме правили нещо, но не беше така. Тя наистина няма нищо общо.

Джени зяпна от изумление.

— Аз седнах на леглото ѝ — продължаваше Изи. — Но тя не ме е викала. Просто се приближих и седнах.

Меримаунт прокара ръка през оредялата си песъчлива коса.

— Осъзнаваш ли последствията от подобна постъпка? Осмисляш ли нейната нередност?

— Да — кимна утвърдително Изи.

Джени хапеше устни от притеснение и седна върху ръцете си. Учениците от Комисията отсреща я зяпаха безизразно, с напълно лишени от емоция лица. Вероятно защото повечето от тях бяха все още махмурлии от съботната нощ. Въпреки че опитваше с всички сили да остане равнодушна, вътрешно Джени се чувстваше разнебитена. Беше свалена от бесилото, но сега Изи беше под застрашителна угроза. Ами ако го изгонят? Всички щяха да обвиняват нея. Да не говорим, че щеше да изгуби първото момче, което вероятно би могла да... обича?

Меримаунт се изпъна и постави юмруци върху бюрото си.

— Г-це Хъмфри? Това ли се случи?

Джени кимна леко. Беше вярно, в края на краищата. Горедолу.

— Добре, дори и да е така, г-це Хъмфри, това не е най-добрият начин да започнете годината тук, особено като се има предвид и мажоретното ви представление преди хоккейния мач. Искам да се явите

в моя офис следващата седмица — Меримаунт сви вежди. — Мисля, че трябва да намерим начин да ви държим встрани от неприятности.

— Добре — кимна Джени.

Меримаунт се обърна към Изи.

— И за да сме напълно сигурни — г-н Уолш, вие поемате вината за случилото се?

Изи пое дълбоко дъх. Беше мечтал за този момент — за момента, в който действително го изключват от „Уейвърли“. Някъде вътре в себе си винаги бе смятал това за неизбежно. Беше си представял какво ще каже, с какво ще бъде облечен. В шантавите си фантазии виждаше как слага онзи откачен червен костюм от „Пауър Рейнджърс“, който имаше като дете и как развява във въздуха една от незаредените пушки на баща си — ей така, за да ги посплаши малко. Щеше да сложи грамадните си тъмни очила „Долче и Габана“ отпред на челото си и щеше да каже на всеки един от служителите на Академията какво точно мисли за него. После щеше да се метне на коня си Кредо и да запраши към залеза.

Но нещата никога не се случват така, както си ги представяш. В настоящия момент той се обливаше в студена пот, в бяла ризка с копчета и червено-кафяво униформено сако отгоре. Припомняше си всички онези неща, които щеше да пропусне, ако след малко бъде изключен. Бухалите. Начина, по който слънцето обагряше Хъдзън в оранжево и алено. Любимия му прозорец с фрески в църквата. Ритането на топка с Алън, когато не им се четеше. Черешовия пай в кафетерията и Мейбъл — сервитьорката там, която беше от малко градче до Лексингтън. Кели. Джени. Щеше да му липсва всичко, което беше намерил у Джени.

— Е? — попита отново Меримаунт.

— Да — кимна Изи. — Поемам вината.

— Добре тогава — продължи деканът с тих и разочарован глас. — Членове на Комисията, намираме ли г-н Уолш за виновен? Всички единодушни ли са?

Брет, г-н Далтън, г-н Пардий и Бени вдигнаха ръка. Най-младите членове на Комисията свиха рамене извинително, но също гласуваха. Най-накрая и Алън вдигна ръка, както и двете момичета от най-горния курс. Мъчителна тишина надвисна в стаята, докато Меримаунт

преброяваше всяка вдигната ръка. Изи гледаше към пода. Накрая деканът въздъхна:

— Така. Ще постъпим по този начин — г-н Уолш, това ще е вашето абсолютно последно предупреждение. Ще ви наложим пробация. Отново. Две седмици. Нямата право да доближавате конюшните, освен при някакъв спешен случай с коня ви. Никакви пропуски за града, никакви посещения. Ще се явявате в часовете, в църквата и в стола, но това ще е всичко!

Той продължи да говори, но вече никой не го слушаше. Алън, Бени и двете по-големи момичета си отдъхнаха колективно и благодарно. Брет се облегна на стола и кръстоса ръце пред гърдите си, като се опитваше да прикрие облекчената си усмивка.

— Чакайте — прошепна Джени, към никого определено. — Какво се случва?

— Случва се това, че дъртият мръсник ме остави — промърмори Изи. Но гласът му издаваше колко много се радва. А многозначителният поглед, който получи от него ѝ подсказа, че може би, най-случайно, тази радост имаше нещо общо с нея.

Много „Уейвърли“ бухали могат да бъдат популярни, но само един може да е талисманът на училището.

Брет ровичкаше из сивата си найлонова чанта за хокей и накрая извади оттам миниатюрна бутилка с ром.

— Трябва да го отпразнуваме! — заяви драматично тя.

Трите момичета седяха на пода на стая 303 в „Дъмбъртън“, напълно изтощени — Джени и Брет от стреса на заседанието на Дисциплинарната комисия, а Кели от стреса, че не присъстваше там.

Джени наблюдаваше как Брет налива бавно ром във всяка чаша. Чувстваше се така, както и на партито за Черната събота — топло, сантиментално и съпричастно. Това беше животът в „Уейвърли“, за който беше мечтала и сега той беше реалност. Мечтите ѝ се бяха сбъднали.

Най-вече усещаше тази близост с Брет. Кели все още оставаше леко хладна. Разбира се, веднага щом Джени влезе в стаята и сподели новините, Кели се втурна към нея и я прегърна горещо, след което изрази огромната си благодарност, задето не я беше издала. Но въпреки това между тях витаеше нещо недоизказано.

— За новата учебна година в „Уейвърли“! — вдигна тост Брет.

Те звъннаха с чаши.

— И — вметна Кели — за нас и за цялата Тинсли история, която оставихме зад гърба си!

— Правилно — съгласи се Брет.

— Не разбирам какво ви разстройва толкова много, момичета — включи се Джени.

— Дълга история.

— Имаше слухове — обясни Кели. — Хората размишляваха защо Тинсли беше изключена. Някои казваха, че аз съм го направила, други

— че Брет има пръст. Никой не знаеше на какво да вярва.

— И като говорим за слухове — започна Брет. Джени забеляза, че кожата под очите ѝ беше зачервена, а обикновено перфектно поддържаните ѝ нокти бяха изгризани до дъно. — Чувала ли е някоя от вас слух за мен и за г-н Далтън?

— Не — отговори прекалено бързо Кели. Джени я погледна озадачено, а Брет завъртя отегчено очи.

— Вижте, знам, че и двете знаете. Имам... има нещо между мен и г-н Далтън.

— Спа ли с него? — попита Кели.

— Не. Но почти.

Те помълчаха за кратко.

— Джеремайя ме хвана да излизам от яхтата му вчера — продължи равно Брет и отметна косата си назад. Джени забеляза голямо петно от осмукване. — Но се чудя откъде ли знаеше, че съм там?

Джени хапеше устни и видя, че Кели прави същото. Не бе проронила дума на никого, но Кели със сигурност беше. Въпреки че... как беше разбрала самата Кели? Брет сигурно мислеше, че Джени я е издала.

— Нямам идея — повтори Кели, като избягваше да гледа Брет директно в очите.

— Добре — смотолеви Брет.

— Всичко наред ли е? — попита Джени. — С г-н Далтън и въобще?

Брет сви рамене. Не беше сигурна какво да отговори. Искаше ѝ се да бъде малко по-смела и да им каже истината. Да им сподели, че докато Ерик се събличаше, на нея взе да ѝ липсва начинът, по който се събличаха нейните връстници — нервното дърпане на дрехи, оплитането в крачоли и ръкави, все едно не могат да повярват на късмета си, че ще бъдат до момиче като Брет. Очевидната опитност на Ерик я беше уплашила. Искаше ѝ се да беше събрала кураж да се върне при него и уверено да му каже: „Хей, голямо момче, вземи ме сега“. Но не беше успяла. Не беше готова. Наистина много искаше да разкаже всичко това на Кели и Джени, но нали Кели знаеше, че девствеността на Брет е изгубена още преди години, с онова швейцарско момче. Как би изглеждало, ако признаеше истината сега?

Момичетата мълчаливо отпиха от чашите си и чакаха Брет да отговори. Джени се облегна назад. Чувстваше се късметлийка. Не беше гадже на Изи, но усещаше, че ако нещо се случи между тях, нямаше да бъде нередно. Напротив, щеше да бъде напълно в реда на нещата. Само ако можеше Кели да пожелае да се върне при Брендън...

— Ей — наруши тишината Кели. — Имам идея.

Тя скочи на крака и излезе от стаята. Върна се след минута, като носеше голяма, червена книга с кожена подвързия. Върху нея имаше надпис „Бухалите на Уейвърли 2000“

— Долу има такива книги за всяка една година — до петдесетте на миналия век.

— Стари годишници? — попита Брет. — Нас все още ни няма в тях!

— Не, но г-н Далтън го има — Кели се усмихна злорадо.

— О, боже, отвори го! — възкликна Джени.

Разгърнаха страниците и намериха буквата Д, а после и Далтън. Ето го и него, с папийонка по случай завършването си и със същата Имам-нещо-наум-но-няма-да-ви-кажа усмивка. Изглеждаше с пет години по-малък, но пак точно толкова готин. Те го съзерцаваха притихнали.

— Вероятно ще успеем да открием, че е бил супер мухльо с пъпчасало лице, побъркан по Плейстейшън — рече тържествено Кели. — Мисля, че може да е от полза.

— Моля ви — противопостави се Джени. — Всичко, от което имаме нужда, е книгката му от първи курс. Гарантирам, че там изглежда като пълен идиот. Искам да кажа, всички изглеждат така в първи курс.

— Дори и ти? — добронамерено попита Кели.

— О, не. Аз никога не съм изглеждала нелепо. Трябва да видиш снимките ми от седми клас. Бях луда по попарените блузки. Супер секси!

— О, не! — засмя се Кели.

— Да. Когато се срещнете с баща ми, той несъмнено ще ви ги покаже.

— Толкова си откачена! — Брет я замери с възглавница.

Джени се закиска и уцели Брет в отговор. Едно перце изпадна от възглавницата и се залепи върху покритите с блясък устни на Кели,

което накара Джени да се захили още по-силно. Може и от рома да беше, но се чувстваше някак превъзбудена.

Изведнъж на вратата се почука. Момичетата замръзнаха.

— Ромът — прошепна Кели. — Под леглото!

Те изпокриха чашите си, като в бързината скриха дори годишника на „Уейвърли“. Кели отвори широко вратата и видя срещу себе си декана, Анджелика Пардий и г-н Пардий, всички скупчени на дървения праг.

„О, господи — помисли си Джени. — Променили са решението си. Ще изключат всички ни. По дяволите, по дяволите!“

— Стаята определено става за четирима — размишляваше замислено Анджелика и се оглеждаше наоколо.

— Всичко, което е нужно, е четвърто легло — добави г-н Пардий. — Свободно бюро има.

Кели, Джени и Брет се спогледаха. Четирима?!

— Ъmmm, можем ли да ви помогнем с нещо? — попита Брет. Опитваше се да говори, с колкото е възможно по-затворена уста, за да не усетят учителите алкохолния ѝ дъх.

— Момичета — обяви Меримаунт. — Имам интересни новини, които мисля, че ще ви зарадват.

— Моля? — заекна Кели. — Ще настаните друго момиче при нас?

— Не просто друго момиче — усмихна се г-н Пардий. — А вашата стара приятелка, Тинсли.

Трите съквартирантки мълчаха напълно потресени. Кели и Брет се гледаха с разширени очи. Погледът на Джени се стрелкаше между тях двете. Тинсли?!

— Един момент — изкрюка Кели. — Какво казахте?

— Чухте ни — изгърмя гласът на декана. — Управата реши да върне Тинсли.

— И тя ще се настани отново тук... при нас?

— Точно така.

— Уау — това беше всичко, което Брет успя да каже. Другите момичета закимаха в съгласие.

— Леле-мале — добави Джени за финал.

„Леле-мале“ добре изчерпваше въпроса.

Owl Net Instant Message Inbox

КелиВърнън: Седиш срещу мен, но не искам Джени да чуе това, което ще кажа.

БретМесършмит: Окей, давай.

КелиВърнън: Не знам дали в този кампус има място за Джени и Тинсли едновременно.

БретМесършмит: Какво имаш предвид?

КелиВърнън: Знам, че знаеш какво имам предвид.

БретМесършмит: Окей, да... те и двете имат това... нещо. Но може би ще станат най-добри приятелки?

КелиВърнън: Или ще си издерат очите.

БретМесършмит: Очертава се интересна година.

КелиВърнън: Определено.

БретМесършмит: И все пак, защо връщат Тинсли, как мислиш?

КелиВърнън: Може да е танцувала еротично на Декана... Чувала съм, че той си пада по това.

БретМесършмит: Ти си мръсница!

КелиВърнън: И ти затова ме обичаш!

БретМесършмит: Обичам те, да. Поне засега...

Издание:

Сесили фон Зигесар. Новачката

Американска. Първо издание

ИК „Пан“, София, 2010

Корица: Олег Топалов

ISBN: 978-954-657-994-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.